

MÁNDY IVÁN

ROBIN HOOD

DELFIN KÖNYVEK

Szerkeszti RÓNASZEGI MIKLÓS
MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

MÁNDY IVÁN

ROBIN HOOD

REGÉNY

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ
SZECSKÓ TAMÁS RAJZAIVAL

ÖTÖDIK KIADÁS

© Mándy Iván, 1965

A KIRÁLY VADÁSZAI

Nem, hát Robin Hood nem is tudott szebbet elképzelni, mint egy ilyen gyönyörű erdőben barangolni! A fák levelein átsütött a puha, aranyos fényű, délutáni nap, a madarak daloltak, és mindez olyan szép volt, olyan vidám, hogy Robin Hood énekelni kezdett. Egy régi-régi vadászdalt énekelt, amit még az apjától tanult. Közben megsimogatta pompás íját meg vadászkését. Ezek voltak a cimborái. Rajtuk kívül aztán nem is volt senkije. A szülei meghaltak, és a rokonai igazán nem sokat törődtek vele.

Megzörrent az egyik bokor. Hatalmas, széles vállú férfi állt Robin Hood előtt. Ruhája cafatokban lógott, fél szemén kötés.

Robin megállt. Az íjához kapott.

- Ki vagy? Mít akarsz?!

- Bujdosó vagyok. És csak arra voltam kíváncsi, hogy ki dalol ilyen vidáman. Kinek van még kedve nótázni? ... Ne félj, semmit sem akarok. Hagyd az íjadat. A normannok elől menekültem, pajtás.

Fölégették a házamat, a feleségemet elhurcolták. De egyszer még bosszút állok a normann kutyákon!... - mondta, és megrázta az öklét. - Te is menekülsz? ... De nem! Hiszen akkor nem dalolnál.

- Jó helyen jársz éppen! - mondta Robin. — A sherwoodi erdő a királyé. A király vadászai biztosan megvédenek.

Az idegen legyintett.

- Nem sok jót hallottam a király vadászairól. Hidd el, nem szeretnék velük találkozni. De azt tudom, hogy a

sherwoodi erdő tele van bujdosóval, Őket keresem. Gondoltam, talán te útbaigazítasz.

- Én bizony nem láttam őket - csóválta a fejét Robin. - S elszomorít, hogy így beszélsz Oroszlánszívű Richárd

vadászairól. Éppen hozzájuk megyek.

- A vadászokhoz?

- Azokhoz. Én is királyi vadász szeretnék lenni. Ez minden vágyam. Akkor aztán a cimborákkal együtt járhatom ezt a gyönyörű erdőt, hogy vigyázzak a királyi vadakra. Mert, tudod, csak az erdőt szeretem, a vadászatot...

- Akkor hát nincs dolgunk egymással - mondta az idegen. A következő percben eltűnt a bokrok között. Egy darabig még hallani lehetett, ahogy megszörrennek körülötte az ágak, aztán megint csönd volt.

Robin továbbment, de már nem énekelt. Nem, hát ehhez aztán semmi kedve se volt. Elszomorította az idegen. Elkergették a házából, és most menekül, mint az úzótt vad. Ó, micsoda élet!... Nem csoda, ha

elkeseredett, és még a király vadászairól is rosszat mond. Pedig azok biztosan megvédenék. Ohó, amott egy szarvas!

Robin az íjához kapott. Aztán elmosolyodott. No, még csak az kéne, hogy lelőjem ezt a vadat!... Akkor aztán biztosan fölvesznek a királyi vadászok közé. Hiszen aki egy királyi vadat elejt, kötélre kerül. Éppen ez lesz az én feladatom is, hogy elcsípjem a vadászokat. De mit is mondott az idegen? ... A sherwoodi erdő tele van bujdosókkal. No, majd szólok a fővadásznak, hogy oltalmazzuk meg ezeket a szerencsétleneket.

- Megállj! Egy lépést se tovább!

Hét-nyolc sisakos férfi állt előtte. Mintha a földből nőttek volna ki. Az egyik sisakos vállán ezüstös kürt csillogott.

Robin csak nézte őket. Milyen ragyogó vitézek! Ezek biztosan a király vadászhadjáratai. Nemsokára ő is ilyen pompás sisakot kap ...

- Ki vagy?! - kérdezte a kürtös.

- Robin Hood. Szüleim meghaltak. Egyedül vagyok, mint az ujjam.

A kürtös nézte egy darabig, aztán azt mondta:

- A sipkádát nem tudod levenni, ha a király vadászaival beszélsz?! A derekad se hajlik?! Azt hiszem, nem árt, ha megpuhítunk egy kicsit.

Robin Hood lekapta a füzöld sapkáját. Mélyen meghajolt.

- Bocsássatok meg, nemes vitézek. Tudjátok, én még egy kicsit faragatlan vagyok. Hiszen senki se tanított...

- Elég a fecsegésből! Arra felelj: mit keresel itt?!

- Nottinghambe megyek. Királyi vadász szeretnék lenni!

A kürtös a füléhez tartotta a kezét. Elvigyorodott.

- Tessék? Mit beszélsz? Jól hallottam?... Mondd csak még egyszer!

- Királyi vadász szeretnék lenni.

A kürtös csípőre tette a kezét. Végignézte Robint. Aztán a társaihoz fordult.

- Jól néztek meg! Íme, a legpompásabb királyi vadász! Éppen rá vártunk!

- Férfi kell ide! - nevetett egy nagy bajszos vadász. - Nem ilyen poros fülű!... Milyen füzöld ruhád van! Igazán előkelő!

- De hiszen zöld ő maga is!... Olyan tejfelesképű. De azért van ám íja is! Nézzétek csak! Meg tőre. Jól fegyverkezett. Aztán mit csinálsz azzal a törrel?

- Almát hámoz!...

Az erdő csak úgy zengett a nevetéstől. Robin Hood lehajtotta a fejét. "Miért csúfolnak? - gondolta. - Miért?" Aztán fölnézett.

- Vitéz kapitány - mondta a kürtösnek -, az én nyelvem nem forog olyan jól, mint a tiétek. De tegyünk egy próbát. Jelöljétek meg egy célpontot, és ha eltalálok ...

- Aha - nevetett a kapitány -, be akarod bizonyítani, hogy mit tudsz! Hát rajta! Nem bánom! Aztán mi a tét?

- A fejem! Pénzem nincs. Ha nem találom a célpont közepébe: vesztettem.

- A fejeddel játszol, fickó! De jól van! És a cél, a cél... - Körülnézett. Hirtelen egy távoli pont felé bökött.

- Ott a cél!

Szarvascorda tűnt fel a tisztáson. Az élen egy gyönyörű agancsos.

Robin Hood leemelte a válláról az íját. A tegezből előhúzott egy nyílvesszőt. Megfeszítette az íj húrját.

A vadászok hátraléptek. A kürtös oldalba bökte a harcsabajszost.

- Nem remeg a keze. Talán mégiscsak tud valamit.

- Mindjárt meglátjuk.

Robin oda se figyelt. Előrelépett. Kicsit nagyba megy a játék, de talán csak nem lesz baj. És ha kudarcot vall? Egy fabatkát se ér az élete. Célzott.

A nyílvessző zizegve suhant az agancsos felé. Az fölkapta a fejét, szökkenet egyet, és a következő pillanatban a tisztásra rogyott. A nyílvessző szíven találta.

Csönd volt. A vadászok az elejtett szarvast nézték, aztán Robint.

- Mesteri lövés volt.

Robin Hood kihúzta magát. Elmosolyodott.

- Arról nem beszéltek, hogy mi a jutalmam! Nos, hát én nem kérek pénzt, nem kérek ajándékot. Fogadjatok magatok közé! Azt hiszem, most már igazán bebizonyítottam, hogy tudok az íjjal bánni. A kapitány végigsimított az állán. Elvigyorodott.

- Bebizonyítottad. Nagyon is bebizonyítottad. És aztán, hogy mi lesz a jutalmad? Akasztófa!

Robin Hood arcáról eltűnt a mosoly.

- Tréfálsz, vitéz kapitány!

- Istenemre, nem! Lelőttél egy királyi vadat! Bizony

kötelet kapsz érte! És most már azt is tudom, ki volt az az orvvadász, akit hetek óta hajszolunk! Ki pusztította a király vadjait! Ki miatt szid örökké a nottinghami városbíró! ... De most már, azt hiszem, nem marad el a jutalmam.

- Nézzétek csak a füzöld ruháját! Olyan, mint az erdő színe. Ravasz fickó vagy! De most az egyszer csapdába estél.

Akkor felharsant a vadászok kapitánya:

- Kötözzétek meg!

Robin egy kétségbeesett, védekező mozdulatot tett, de hiába. Nem bírta a túlerővel. A vadászok leteperték, megkötözték. Az egyik még jól bele is rúgott.

- Egy kis kóstoló a jutalomból!

- Miért bántotok?! Dörgő nevetés volt a válasz.

- Ne rángasd a köteleket, fickó! - mondta a kapitány. Hiába erőlködsz!... A királyi vadászok tudják, hogy kell megkötözni egy ilyen bitangot!

- De nem tudják, hogy mi a becsület!

- Mi az?! Még sértegetsz?! Betapasztom a szádát! Most aztán gyerünk! Ne vesztegessük tovább az időt.

Hadd lássa a városbíró a zsákmányt.

Egy vörös orrú vadász előugrott.

- Kapitányom, ne feledd el, hogy egy kiváló íjászt viszünk a városbíróhoz. Ilyen kopott gúnyában? Nem, nem, Egy nemes vitéznek fényes ruha jár! Úgy bizony!

- Nem értelek, Ned.

- Megnyúzzuk a szarvast. Aztán majd belebújtatjuk ezt a nemes lovagot.

- Remek fickó vagy, cimbor! — nevetett a kapitány. . No, fiúk, egy-kettő, nyúzzátok meg a szarvast! - Mélyen

meghajolt Robin Hood előtt. - Egy kis türelem, vitéz uram, egy kis türelem!... A királyi szabók már dolgoznak a ruhán. Aztán elindulunk Nottinghambe. Tudom, nagyon szeretne már találkozni a városbíróval. Robin rántott egyet a kötélen.

- Ez aljasság! Így elbánni velem ... A kapitány gúnyosan bólogatott.

- Vitéz uram, egy kicsit türelmetlen! No de mindjárt kész a ruha! Hé, fiúk, mi lesz?! Meddig várjon még hős lovagunk?!

- Mindjárt, kapitányom! Egy perc!

A vadászok gyorsan lefejtették a szarvas bőrét. A nyak és a végtagok helyén kerekre vágták a bőrt.

- Így legalább belebújhat a lovag úr - bólított Ned. -Tessék parancsolni! Elkészült a lovagi ruha! Így aztán már mehetünk a városbíró úr elé!

Megfogták Robint, és belebújtatták a szarvasbőrbe. Robin vadul kapálódzott, de hiába. A kapitány aggódalmaskodva csóválta a fejét.

- Talán szorít egy kicsit az öltöny? Ejnye, ejnye ... No de legalább testhezálló! Hiszen mérték után csináltuk! Mindjárt megkapja uraságod a nyakravalóját is!

- Soha elegánsabb legényt!

Robin behunyta a szemét. Most már nem menekülhet. Ó, nagyon is jól tudta, mi vár rá Nottinghamben. Az orvvadászoknak nincs kegyelem. Látott ő már ilyen kivégzést ... Csak minél előbb végezzenek vele, hogy ne szenvedjen sokáig! És még ezek a vadászok védenék meg a szegény bujdosókat? Bizony, igaza volt az idegennek, hogy menekült a király vadászai elől!

Érezte, hogy megfogják a vállát. Aztán egy durva hang:

- Hogy vigyük Nottinghambe?
- Ez aztán igazán egyszerű - mondta Ned. - Az biztos, hogy egy ilyen úri vendég nem mehet gyalog! Gondoljátok csak el! A városbíró sose bocsátaná meg nekünk ...
- Hej, ez az agyafűrt Ned, megint valami nagyszerű dolgot eszelt ki! Hogy vigyük?
- Hintón!
- Hintón?
- Az ám!... Hiszen nem olyan messze dolgoznak a favágók. És mindenki tudja, hogy fatalpú szánra teszik a rönköket.

A kapitány hátba vágta Robint.

- Megszánkóztatunk, fickó! - Mókás ijedtséggel meghajolt. - Bocsánat, lovag úr! Bocsánat, hogy egy szegény vadász így mer bizalmaskodni! Pat! Kerítsd elő a favágókat! De gyorsan ám! Egy ilyen magas vendég nem várhat sokáig!

Pat elinalt, és pár perc múlva már vissza is jött a három favágóval.

- Kutyafulűek! - harsogott a kapitány. - Magas vendéget vihetek a hintótokon! - Robinra mutatott. - Nottinghambe visszük!

Egy fehér bajuszos favágó előlépett. Lekapta a sapkáját. Meghajolt.

- Hogy vigyük, nemes kapitány? Hiszen nincs lovunk.

- Nincs lovak?! - nevetett a kapitány. - Hát majd ti húzzátok a szánt! Csak gyorsan, gyorsan, semmi fecsegés! A nyakatok közé csördíték. Az a fickó úgyis nagyon harciasan néz! Majd megnyugtatom egy kicsit!

A fiatal favágó a kapitány szeme közé nézett. Arca kipirult, és igazán úgy látszott, hogy a fővadászra akar rontani.

- Ha föl is négyeltet a kapitány úr, akkor is megmondom, hogy nyomorult dolog ez!... Embereket befogni, mint a lovakat?! És ha még mind a hárman fiatalok lennénk! De nézze meg az apámat, nézze meg az öreg Allan apót! Ők húzzák a szánt?!

- Elég volt, hitvány pimasz! - rivallt rá a kapitány. Talán elfelejtetted, hogy kivel beszélsz?

- Mindnyájan emberek vagyunk, kapitány úr!

- Még egy szó, és szétloccsantom a koponyádat, szájas kölyök! Egy-kettő, indulás!

A fiatal favágó még akart valamit mondani, de az apja megfogta a karját.

- Nyugalom, Willy!

Így hát a favágók megfogták Robint, és a szánra kötözték. A kapitány megcsördítette az ostorát.

- A két öreg lesz az igásló! Te pedig, fickó, majd tolod a hintót! Ügy, ügy, csak feszítsd neki a válladat! Ez a te dolgod, nem a fecsegés.

És a szán elindult a fűben.

- Indul már a nemes vitéz hintója! - csattogtatta ostorát a vadászok kapitánya. - De ez a két vén gebe ugyancsak lassan mozog. Majd a nyakuk közé csördíték!

A síkos fűvön még csak ment valahogy a szán. Később hepehupás lett az út, és Robin az egyik oldalról a másikra bukott, Összekötözött kezét arca elé tartotta. Körülötte véres volt a szán durva fája. Ordítani tudott volna a kintől, Összepréselte az ajkát. Hát nem, inkább meghal, de nem jajgat! Ez az aljas söpredék csak örülne. Rajta ugyan nem nevetnek!

A szán nagyot zökkent. Megállt. A fiatal favágó felemelte izzadt arcát.

- Kegyetlenség ez, vitéz kapitány! Legalább a két öreget kímélje!

- Mióta felesel egy igásló?! - harsogott Ned. - No nézd csak, már a lovainak se parancsolhat az ember?!

A kapitány a fiatal favágóhoz ugrott.

- Már megint jár a szád? Már az előbb is el kellett volna látnom a bajodat. Az ilyen népséggel nem lehet teketóriázni!

És az ostorával kétszer arcul vágta a fiút. A favágó arcát elöntötte a vér. Keze fejével megtörölte az arcát, aztán a töréhez kapott. Akkor felkiáltott az apja:

- Willy! Mit csinálsz?!

Annyi kétségbeesés volt ebben a kiáltásban. Annyi elnyomott fájdalom szakadt föl benne. Willy az apjára nézett. Keze lassan lecsúszott a töréről.

- Igazad van, apám. Hogy is emelhetnék fegyvert ezekre a vitéz és nemes lovagokra. Mert istenemre mondom, hogy azok!...

Meghajolt. Szája gúnyos mosolyba görbült.

- Tisztelet a szegény nép védőinek!

A kapitány egy türelmetlen mozdulatot tett.

- Elég a fecsegésből! Örülj, fickó, hogy ilyen könnyen megúszad! Még egy szó, és lógni fogsz, apáddal együtt!

A két öreg és Willy nekifeszült a szánnak. Csak tovább, tovább, nincs megállás! A vadászok ostora pattogott fölöttük. Ó, szép zene ez! És a szegény favágók jól ismerték ezt a zenét. "Csak egyszer le tudnék számolni veletek!... -gondolta Willy. - Csak egyszer vissza tudnék valamit fizetni a sok megaláztatásból!... Sójajtott egyet, és csak tolt a szánt. Az egyik vadász felkiáltott:

- Hohó, fiúk, megálljunk! Csapszék!

- Az már igen! - bólintott a kapitány. - Iszunk egyet a pompás zsákmányra. - Meghajolt Robin Hood előtt.

-Ugye, nem haragszik, nemes vitézem, ha megvárakoztatjuk egy kicsit? No, nem kell sokáig várni, ó, dehogy! Csak leöblítjük egy kicsit a torkunkat.

Robin fölnézett. Kis falut látott. Az egyik ház előtt egy kövér, bőrkötényes férfi állt. A csapos. Robin csak nézte. Ó, ha egyszer még ő is így állhatna, szabadon mozoghatna! Nem is tudja ez az ember, hogy milyen boldog ...

- Hirtelen kiáltást hallott:

- Nini, cimborák!

Öt-hat fegyveres tűnt föl. Egy megkötözött legényt hoztak. Nagyokat taszítottak rajta. A vadászkapitány csípőre tette a kezét. Elmosolyodott.

- Úgy látom, fiúk, ti se jöttök üres kézzel. No, örül majd a városbíró! Mert mi igazán nagy fogást csináltunk - mutatott a szádra. - A környék legveszedelmesebb orvvadászát csíptük el!

- Ezt megünnepeljük! Iszunk egyet!

- Hohó - mondta a kapitány -, nem úgy van az, cimborák! Ki vigyáz ezekre a fickókra?! Igaz, jól összekötöttük őket, de azért nem árt egy kicsit óvatosnak lenni.

- Hát majd a favágók vigyáznak a foglyokra! - nevetett Ned. - Úgy vigyáznak, mint az életükre! Ebben biztos vagyok. Hiszen a fejükkel játszanak!

- Azért egyikőtök kint marad! - parancsolta a kapitány.

- Te örködj, Dick! Aztán majd felváltunk! Ne félj, neked is hagyunk a borból.

A kapitány a legényeivel bement a csapszékbe. Csak Dick maradt a foglyokkal. Morogva járkált a kocsmá előtt.

- Hogy éppen nekem kell itt örködni! Jut is eszükbe leváltani !

Willy Robin Hoodra nézett. Milyen meggyötört a tekintete. A kapitány azt mondta, hogy orvvadász.

Orvvadász, 6, istenem, hát ha másképpen nem juthatott ennyivalóhoz! Most ezért jusson a bitóra? Milyen becsületes, nyílt arca van. Ha ki lehetne szabadítani. De hogyan? ...

Dick bekukkantott a csapszékbe. Egyáltalán nem sokat törődött a foglyokkal. Az ivás jobban érdekelte. Bekiáltott:

- Mi lesz a leváltással ?!

A társai nem is hallották. Csak ittak. A kapitány nagy hangon magyarázott:

- És ha tudnátok, milyen remek esellel fogtam el a fickót! Hát ide figyeljetelek... - És elmondta, hogy bánt el Robin Hooddal.

Dick egy darabig hallgatta, aztán rántott egyet a vállán.

- Akár ítéletnapig is állhatok!... Már azt is elfelejtették, hogy a világon vagyok.

- Miért is örködnél, nemes vitéz? - kérdezte Willy. -Hiszen csak jobb a cimborákkal inni!

- Téged ki kérdezett?!

- Csak éppen eszembe jutott valami - mosolygott Willy. - Menj csak be, derék lovag. Majd én vigyázok ezekre a gazfickókra!

- Nem lehet - mondta Dick -, hiszen a kapitány megparancsolta, hogy örködjem.

- Kitűnő bort mérnek itt. Nem is beszélve a friss, hideg sörről!

A vadász Willyre nézett, a foglyokra, aztán be az ivóba. Hallgatott egy darabig, majd megszólalt:

- Ha valami baj lesz, szétloccsantom a fejedet! A két öreget pedig elevenen nyúzom meg!

- Mi baj lenne, vitéz uram? Hiszen mi örködünk!... Engedelmesen örködünk. Ezek bizonyára nagyon gonosz

fickók! Hiszen azért fogtátok el őket, hogy a népet megszabadítsátok tőlük!...

Dick még morgott valamit, aztán bement az ivóba. Willy, csak erre várt. Előkapta a törét, s Robin Hoodhoz ugrott. Akkor már az apja is mellette termett. Megfogta a kezét.¹

- Mit akarsz?! Hiszen a fejeddel játszol! Willy kihúzta magát.

- Nincs idő a beszédre, apám! Kiszabadítom ezt a szerencsétlent! Csak azt sajnálom, hogy a másikat becipelték az ivóba. Nézzen körül, apám, szabad-e az út!

Az apa a csapszék mögé húzódott. A másik öreg meg csak értelmetlenül hunyorgott, mintha nem is tudná, hogy mi történik körülötte. Willy elvágta Robin Hood kötelékeit.¹

Robin Hood fel akart állni, de visszarogyott. Úgy elgémberedtek a tagjai. Aztán mégis erőt vett magán.

- Az íjam? A tegzem?

- Melletted, a szánon! Ezek lettek volna a bűnjelek! De most aztán meneküljünk, mert ha elcsípnek ...

Halk fütttyentés hallatszott.

- Szabad az út! Hé! Allan apó, futás!

Az öreg Allan vaksin hunyorgott. Láta, hogy a társai nekiiramodnak. De miért futnak? Mi történt? Willy még egyszer visszakialtott:

- Menekülj, öreg!

Egy vadász ugrott ki a csapszékéből.

- Miféle kiabálás ez?! Hol a fogoly?! Megszökött! És a favágók is!

Akkor már kint voltak a többiek is. A kapitány megragadta Allan apó karját.

- Hitvány fickó, hova futottak a társaid?! De meglakolnak! És te miért nem tartottál velük? Mert öreg vagy, ugye?! No de majd segíték a bajodon! — Előkapta a törét, és szíven döfte az öreget. Az úgy bukott a lábához, mint egy zsák. - Ezzel már végeztem! És most kezdődjek az üldözés!

AZ ÜLDÖZÉS

AZ ÜLDÖZÉS

Willy és Robin Hood egy magas kőfalon ugrottak át. Robin átsegítette Willy apját.

- Fussunk! Ha elcsípnek, nincs kegyelem!... • Kürt hallatszott mögöttük.

- A vadászok! - mondta az öreg. - Csak gyorsan-gyorsan, az erdőbe!

Már feltűntek a fák. Robinék elérték az erdőt. Nyílvesző fűrődött előttük az egyik fába. Aztán még egy.

Olyan volt ez, mint egy fenyegető üzenet.

- A nyomunkban vannak - lihegett Willy. - Még ma megkapjuk a nyakravalót, ha elérnek!...

Egy újabb nyílvesző süvített el mellettük.

- Én is mondanék valamit.

Robin megfordult. Kilőtt egy nyílveszőt. Az egyik vadász holtan rogyott a pázsitra.

- Ez az én üzenetem!

A vadászok egy pillanatra megálltak. Robinék berohantak az erdőbe.

- Talán megmenekültünk - lihegett Willy. - Már igazán azt hittem, sose rázzuk le ezeket a kutyákat!

- Szerencsére jól ismerem az erdőt - mondta az apja. -Azért csak siessünk. A vadászok még nem adják fel az üldözést. A bőrünkre megy a játék. - Egy pillanatra megállt. - Óvatosan, fiúk, óvatosan! Ingovány! Csak utánam, de nagyon vigyázzatok!...

Robin lépkedett az öreg után. Mögötte Willy lihegett. Távolról kürt hallatszott.

- Tudtam - bölintott az öreg. - A fickók a nyomunkban vannak. Szerencsére ők nem ismerik úgy a lápot! Most már nyugodtabban léphetünk. Szilárd a talaj!

Ahogy kikerültek az ingoványból, Robin Hood hátrafordult. Sisakok tűntek fel. És már látta az ezüstkürtös vadászkapitányt.

- Megálljatok, gazfickók! - kiáltott a kapitány. - Úgy-sem menekültök ép bőrrel!

Nyíl suhant el Robin mellett. Az egyik fába akadt. Robin kihúzta a nyílveszőt, és az ijára tette.

- Célozni igazán megtanulhatnál! A nyiladat mindenesetre visszaadom!...

A következő percben a nyílvevő egy másik vadász torkát fúrta át. Fölharsant a kapitány kürtje.

- Csak utánuk! Csak utánuk! Ezt megkeserülitek, fickók!

Robin Hood mélyen megemelte a sipkáját.

- Üdvözlöm a király vadászait a sherwoodi erdőben! -Beugrott a bokrok közé, Willy és az apja után.

Ordítás hallatszott mögöttük:

- Ingovány!... Willy elvigyorodott.

- Ők is észrevették!... Azt hiszem., most már pihenhetünk egy kicsit. Megizzasztottak a kutyák.

- Mindjárt tisztásra érünk - mondta az apja. - Majd ott pihenünk. Hol van Allan apó? ...

- Ott maradt. Nem tudott elmenekülni.

- Az Isten irgalmazzon neki!

- Az Isten talán igen, de a vadászok semmi esetre sem! Az ő vére is a vadászokra hull, mint sok-sok ártatlané! Hej, apám, csak tudnám, miért szenvedünk annyit!

Elérték a tisztást, leheveredtek. Robin Hood a hatalmas fákat nézte, a bokrokat, a selymes füvet.

Elmosolyodott.

- Mégis jobb itt, mint a börtönben! Pajtások, igazán köszönöm! Hiszen nélkületek!...

- Ugyan, hagyj - legyintett Willy. - Más is megtette volna. Akadnak még becsületes emberek. Ha tudnád, mit éreztem, mikor a szánt toltam, és fölöttem csattogott az ostor. Annak a bitangnak az ostora. Hidd el, pajtás, te se szenvedtél jobban. Olyan, de olyan nyomorultnak éreztem magam. És akkor már tudtam, hogy ezt nem csinálhatom tovább!... Nem lehetek a vadászok kutyája... Hiszen ember vagyok!

- Jaj, fiam, amikor a törödhöz kaptál... - sóhajtott az apa. - Szinte láttam, hogy halálra korbácsolnak bennünket!

- Az is jobb, mint ez a szolgáló! Mert miért dolgozik az ember, miért kínlódik?! Hogy a normann bitangok szolgálója legyen?! Hogy minden gazfickó belerúghasson?!

- Jobbágyok vagyunk, fiam. Egyszerű jobbágyok.

- Jobbágyok - bólintott Willy. - Talán azt jelenti ez a szó, hogy mindent eltűnjünk, hogy mindenki elbánhat velünk?!

- Most már üldözöttek vagyunk - sóhajtott az öreg. -Mától fogva vadásznak ránk, mint az állatokra.

Többet aligha mehetünk Nottingham városába.

- Százszor inkább ez az élet, mint a szolgaság! - kiáltott Willy. - Az erdőben legalább szabadok vagyunk. A fák, a bokrok irgalmasok! Eltakarnak az emberek elől. Nem ismerik az árulást. Igaz-e, cimborák?

- Igazad van, pajtás - bólintott Robin Hood. - És itt a kezem, hogy élve nem fognak el bennünket! - Elhallgatott. Szomorkásan elmosolyodott. - Ha elgondolom, hogyan is jöttem ebbe az erdőbe ... A sherwoodi erdőbe ... Vidáman füttyörészve, dalolva. Nem volt nálam boldogabb ember. A király vadásza akartam lenni, cimborák! - Felnevetett. - Úgy bizony, a király vadásza! És üldözött vad lettem. De sebaj, legalább megismerkedtem egy kicsit a király vadászaival! De cimborák, mi lesz azzal a szerencsétlennel?

...

- Kivel?

- Hát a vadászok foglyával!

- Ó, ez nagyon egyszerű dolog! - bólintott az öreg favágó. - Felkötik a jámbort. Veled is csak az történt volna.

- Nem tudom, mit követhetett el - mondta Robin Hood. - Csak azt tudom, hogy szerencsétlen. És hitvány fickó lennék, ha meg nem menteném!

- Csak nem akarsz egyedül szembeszállni a vadászokkal?! - kiáltott az öreg.

- Nem egyedül, apám! - mondta Willy. - Én is veled tartok! És esküszöm, hogy harcolni fogok a normann zsarnokok ellen!

- Csak lassan, fiúk, csak lassan - mondta az öreg. -Az biztos, hogy a foglyot Nottinghamba viszik. A városbíróhoz. És a városbíró nem ismeri az irgalmat. Várjunk csak ... tudok egy ösvényt Nottingham felé.

- Élőre, öreg! - kiáltott Robin Hood. - Mi követünk. Gyerünk, Willy!

Szótlanul mentek az Öreg után. Robin körül megzörrentek az ágak. Fölnézett. Mintha egy arcot látott

volna a fák sűrűjében. A töréhez kapott, de az arc már eltűnt. Talán csapdába estünk - gondolta. - Csakhogy a vadászok nem juthattak át a lápon. És aztán nem ismerik úgy az erdőt, mint ez a derék öreg. Hát akkor? Ó, igen, az az idegen mondott valamit reggel... Az erdő tele van bujdosóval. Hiszen akkor nem leszünk egyedül...

Az öreg megállt. Egy mozdulatot tett.

Robin kidugta a fejét a bokorból. Igen, innen a falu felé lehetett látni.

- Innen menekültünk - suttozta.

- Hát persze - bölintott az öreg. - Csakhogy most más oldalról közelítettük meg a falut. Húzd be a fejedet, cimbora!

- Csönd! Lódobogást hallok. Willy keze ökölbe szorult.

- A vadászok ...

Az úton feltűntek a vadászok. Elöl az ezüstkürtös kapitány. Olyan peckesen lovagolt, mintha legalábbis egy ütközetet nyert volna meg. Nagy hangon magyarázott.

- Egy foglyunk mégis maradt!... De esküszöm, hogy a többi se sokáig bujkálhat a sherwoodi erdőben!

- Csak kerülnél a kezem közé ... - morogta Willy. Robin megfogta a karját.

- Hidegvér, cimbora!

- Mit akarsz tenni?

- Azt hiszem, most már tudom. - Nyílvesszőt húzott elő a tegezből. Az íj húrjára tette. - Megállj, kapitány, vadászok kapitánya!

A kapitány lova megtorpant. A csapat megállt. A kapitány fölállt a nyeregben.

- Ki az? Miféle pimasz hang? ...

- Csak egy szóra, büszke kapitány! - hallatszott a sűrűből. - Ereszd szabadon azt a szerencsétlent!

- Ez már igazán sok! - harsogott a kapitány. - Ki mer parancsolgatni? Majd téged is lóhoz kötlek, mint ezt, ni! - mutatott a foglyra. - Előrántotta a kardját. - Utánam, fiúk!

- Vigyázzunk, nemes kapitány - súgta egyik legénye. - Az erdő sűrűjében könnyen törbe csalhatnak bennünket. Aztán nem is tudjuk, hányan vannak ...

A kapitány visszadugta a kardot. Sarkantyúját a ló oldalába vágta.

- Tovább! Egy percet se vesztegessünk!

- Nagyon sietsz, vitéz kapitány! - nevetett valaki a sűrűből. - Legalább a foglyot hagyd itt. Nem, hallgatsz a szóra? No várj csak!...

És a következő percben nyíl fűrődött a kapitány torkába, aki holtan bukott le a lóról. Utána egy másik vadász, aztán egy harmadik.

- Meneküljünk!

- Árulás! Árulás!

- Csak még azt emelem ki a nyeregből, aki a foglyot őrzi - mosolygott Robin Hood. Újabb nyílvesszőt tett a húrra. Célzott. -Úgy ni, pajtás - bölintott. - Te se lovagolsz többet!

Előjött a sűrűből. A vadászok után lengette a sapkáját. - Isten veletek! Kellemes utat! - Azzal elvágta a fogoly kötelékeit. - Szabad vagy, cimbora!

Az nyújtózott egyet. Megtörölte véres arcát, aztán megragadta Robin kezét.

- Köszönöm. Nem gondoltam volna, hogy így fejezem be ezt a napot!

- Ki vagy, miért fogtak el ?

- Nem úgy, pajtás! - szólt közbe Willy. - Ráérünk még beszédre! Előbb legyünk biztonságban. Hiszen most kezdődik csak az igazi üldözés. Megölted a vadászok kapitányát!

- Utána küldtem egypár poroslót is, hogy ne legyen egyedül! - mosolygott most már Robin Hood.

- Utánam, fiúk! - kiáltotta az öreg.

És a kis csapatot elnyelte az erdő.

AZ ERDŐ KAPITÁNYA

Szótlanul vonultak a fák között. Az öreg olykor megállt.' Hallgatózott.

- Nem, semmi... azt hittem, lódobogást hallok. Az biztos, fiúk, hogy a városbíró emberei fölhajszolják értünk az erdőt. Nem lesz egy nyugodt percünk se. Willy megfogta az öreg vállát.

- Nem neked való ez az élet, apám! Menj a hűgomhoz! Nála nem keresnek, biztonságban leszel.

- És te, Willy?

- Én a cimborákkal maradok. Hitvány fickó lennék, ha elhagynám őket.

- Nem úgy van az! - mondta Robin. - Hiszen miattam keveredtél bajba!

- Egy szót se, pajtás! Mi már együtt maradunk! Együtt küzdünk a poroszlók meg a vadászok ellen!

- Én is veletek tartok! - vigyorgott a harmadik. Olyan igaz, mint ahogy Much a nevem!

- Much ... - ismételte az öreg favágó. - Much... hadd nézzelek meg egy kicsit közelebről. Hiszen te a molnár fia vagy! A molnáré ...

- ...akit megölték a normannok! - bólintott Much. -És akinek a halálát véresen megbosszulom! Nem vagyunk egyedül, fiúk, ó, nem! Akadnak még bujdosók a sherwoodi erdőben!

Elővett egy sípot. Belefűjt.

A bokrok megmozdultak, és egyszerre csak fegyveresek álltak előttük. Az egyik fáról tömzsi fickó huppant a földre.

És már egész csapat fegyveres állt Robinék körül. Egy bozontos szemöldökű előlépett.

- Much, barátunk, hát megmenekültél? Halljuk, hogy ráztad le a vadászokat.

- Azt hiszem, már a bitón bokáznék, ha ez az ember .. s - mutatott Robinra.

- Elég ebből! - mondta Robin Hood. - Engem is megmentettek. Én se hagyhattam mást cserben.

- De ahogy a kapitányt leterítetted... - nevetett Much -, meg a két másik poroszlót. Pompás íjász vagy, az aztán biztos! Nem hiszem, hogy akadna köztünk különb.

- Nono - mondta egy nyurga legény -, aztán még én is tudok valamit. Bárkivel fölveszem a versenyt. Ez olyan igaz, mint ahogy Dick Atkins a nevem. Igaz, hogy a vadászok csak "Nyurga Dick"-nek hívnak!... Egyszerre csak valaki megfogta Robin vállát. Az a férfi volt, akivel reggel találkozott.

- Mégse csaptál föl vadászni? Hej, pedig de biztos voltál a dolгодban! De hagyjuk ezt! Minek beszéljünk! Közénk kerültél, egy kenyéren élünk!

A bujdosók beljebb vonultak az erdőben, aztán egy tisztáson megálltak. A tisztás végén barlang nyílt. Előtte puha mohaszőnyeg.

- Azt hiszem, ennél kényelmesebb tanya nincs a világon! - kiáltott Much. - Most már gyújtsatok tüzet, aztán adjatok egy kis harapnivalót!

Pár perc múlva már a vígan lobogó lángok körül falatoztak. A kezükre fölkúszott a lángok vörös fénye. Az arcukból is megvilágított egy darabot. Much szólalt meg először:

- Tegnap vezért akartunk választani, cimborák!

- Igazad van - bólintott a Nyurga Dick. - A legbátrabb legény legyen a vezér!

- Ki mondja, hogy a Nyurga Dick pipogya fickó? - bólogatott Much. - Ki mondja, hogy Wat gyöngé legény? Senki! Pompás legények, az már biztos!... De a legbátrabb legény mégiscsak új barátunk, Robin Hood! ő legyen a vezér! Ne felejtsetek el, hogy egyedül szállt szembe a király vadászaival!

- Rá szavazok! - bólintott Wat.

A hosszú Dick felállt. A társaira nézett, aztán Robin Hoodra.

- Az már igaz, hogy Robin Hood derék legény! De azért gondoljuk csak meg a dolgot, cimborák! Hiszen mi is küzdöttünk már a poroszlókkal! És azt hiszem, sohase futottunk el!... Még egyet! Azt mondtuk, hogy a legjobb íjász lesz a kapitány.

- Robin Hoodnál nincs jobb íjász!

- Majd meglátjuk! Még én is tudok egy kicsit célba löni! Nem reszket a kezem, elhihetitek!
Akkor már fölállt Robin Hood is.

- Elég a vitából, cimborák! Nyurga Dicknek igaza van! Majd a versenyen eldől, hogy ki a legügyesebb íjász!

- Úgy van - bólintott Dick. - Reggel legyen a verseny. És akkor meglátjuk, mit tud Robin Hood. Addig is: jó éjszakát! Azt hiszem, itt az ideje, hogy nyugovóra térjünk.

- Mikor indulsz a húgomhoz, apám? - kérdezte Willy. - Talán jobb lenne, ha megvárnád a reggelt.

- Ha megvárnám a reggelt... - legyintett az öreg. - Inkább éjszaka kelek útra! Akkor senki se láthat, nem törnek rám a poroszlók. Isten veled, fiam! Isten veletek! -Megfogta a fia vállát. Magához ölelte. - Aztán vigyázz, nagyon vigyázz! Nemsokára megindul a hajtóvadászat!

- Résen leszek, apám - mondta Willy. - Ne félj, azt nem hallod rólam, hogy elfogtak. Élve nem csípnék el.

Az öreg éppen indulni akart, amikor Much fölemelte a kezét.

- Valaki jön ... Pszt! Csöndesen!

Robin az íjához kapott. Willy előrántotta a törét. Az öreg favágó meg csak állt lehorgasztott fejjel.

- Kezdődik már - dühöngte. - Nyakunkon vannak a városbíró poroszlói.

Reccsent az ág. És akkor egy magas, sovány nő állt előttük. A kendő félig lecsúszott a válláról, fekete haja kusza fürtökben hullott a homlokába. Ajka remegett, de nem tudott szólni.

Much hozzá ugrott, megfogta a karját.

- Mary, mi történt?! Mary! Adjatok egy kis vizet, fiúk! No, ülj le szépen a tűzhöz.

A nő hagyta, hogy a tűzhöz ültessék. Úgy mozgott, mint egy alvajáró.

- A férjem... - dadogta az asszony - a férjem ... -Elesuklott a hangja. Felzokogott.

- Mi van Lobbal? - kérdezte Much. - Felelj, az istenért!

- Elfogták! A nottinghami városbíró tömlöcbe vetette!... Elárulták, hogy híreket visz nektek! Holnap felkötik! - és csak bámult maga elé. Már sírni se tudott.

- Kitől tudhatták meg? - hűmögött Much. — Árulás történt! Fiúk!... - Végignézett a társain, aztán a fejét csóválta. - Nem, nem, közülünk senki se lehet áruló!...

- Az majd elválik - mondta Robin. - Most csak az asszony férjével törődjünk. Vagy nem hallottátok?! Reggelre felkötik! Ki kell szabadítani! Azt hiszem, fiúk, nektek is ez a véleményetek. Előre Nottinghambe!

Akkor hozzá lépett a Nyurga Dick is. Elvigyorodott.

- Nézzétek csak az új fiút! Máris úgy parancsolgat, mintha ő lenne a vezér! Pedig még nem dőlt ám el az íjászverseny, barátom! Ohó, lassan a testtel!

- Ide hallgass, cimborá - mondta Robin. - Most nem vezéresdit játszunk! Egy ember életéről van szó! Segíteni kell, nem veszekedni. No de várjunk csak. Azt mondtad, még nem dőlt el a verseny. Hát jó. A verseny ma éjszaka is eldőlhet!

- Ma éjszaka?

- Ahogy mondd, cimborá! Aki bátrabb, aki jobban kezeli az íját, az lesz a vezér! Előre hát!

- Nem bánom - morgott Dick. - Hiszen úgy sem akartam itthon maradni. Régen nyújtóztattam már az izmaidat. De ha rajtacsípnék? Gondoltál már erre, Robin Hood?

Az asszony fölkapta a fejét.

- Robin Hood! Robin elmosolyodott

- Én vagyok, jó asszony. De miért ijedtél meg?

- Te ölted meg a vadászok kapitányát?

- Nagyon sietett. Elfelejtett visszaköszönni - mondta zavartan Robin. - Így hát utána küldtem egy nyílveszőt.

- Robin Hood... - ismételte az asszony. - Egész Nottingham rólad beszél. A városbíró vérdíjat tűzött a fejedre!

Robin mélyen meghajolt.

- Tisztelet a nemes nottinghami városbírónak! És mennyire értékeli szerény kobakomat?

- Ötszáz aranyra!

- Ötszáz aranyra? Ó, ez igazán szép tőle!... Nem is sejtettem, hogy ennyit ér a fejem! Reggel óta nagyon fölment az ára!

- A poroszlók föl kutatják érted a sherwoodi erdőt! - mondta az asszony. — A városbíró maga vezeti a csapatot.

- Ez nagyon kedves tőle - bólintott Robin Hood. - De higgyétek el, én lennék a világ legpimaszabb fickója, ha idefárasztanám a városbíró! Gondoljátok csak meg, fiúk! Ki vagyok én? Egy nyomorult senki! És ő? A nottinghami városbíró!... Tisztelem a tekintélyt, ó, de mennyire tisztelem! Úgy illik, hogy én keressem föl először a városbíró!

- Mit akarsz tenni? - kérdezte Much.

- Először is kiszabadítjuk a vargát! - mondta Robin Hood. - Még nem tudom, hogy csináljuk. De csak legyünk Nottinghamban.

Akkor előlépett egy rókaképű fickó. Megdörzsölte az állát, ravaszksággal hunyorgott.

- Szépen beszélsz, Robin Hood, nagyon szépen. De egyről megfélemedtél!... A mi fajtánknak nemcsak az a fontos, hogy bent legyen valahol, hanem hogy ki is jusson. És ha lehet, a fél fülét se hagyja ott, mint Moran cimbora! - Feldördült a nevetés. Valaki megveregette a rókaképű vállát.

- Jól beszélsz, Charles!

- Úgy látom, pajtás - mosolygott Robin Hood -, nemcsak azért van kobakod, hogy kalapot tégy rá! Mit tanácsolsz?

- Kész a tervem - mondta Charles -, ide figyeljétek. Miért kell nekünk a falakon ugrálni, örökkel verekedni, amikor a kapun is besétálhatunk?

Much a fejét rázta.

- A kapun, pajtás? Nottingham város kapuján? Bajosan hiszem. Nem lehet olyan sötét éjszaka, hogy a szegény bujdosó Much előtt kinyissák a kaput! Nem, nem, pajtás, ezt te se mondd komolyan!

- Hát ide hallgass, Much! Mióta nem engedik be a fáradt utasokat? Nos, csak erre az egyre felelj!... Mert mi utasok vagyunk ám! Messze városból jövünk, talán éppen Londonból. Semmit se lehet tudni...

Charles olyan rejtélyes képet vágott, hogy Much föl kacagott.

- Ördögös fickó vagy, az biztos!... Öltözzünk át? Rendben van! Hol vannak a köpenyek, amiket a múltkor akasztottunk le a poroszlókról? Úri népség vagyunk, vagy mi a csuda?! De mi az, Robin pajtás, miért lógatod a fejedet? Nem tetszik valami? Csak ki vele!

- Miért raboltok? - kérdezte Robin. - Mi nem vagyunk útonálló!

- A poroszlók köpenyére gondolsz? - nevetett Much, - Nem raboltuk, ó, dehogyis!... Ők felejtették nálunk. Tudod, nagyon siettek. Valami roppant sürgős dolguk lehetett. Mi azért elkísértük őket egy darabon, mert hát tudjuk, mi a tisztesség, ha szegények vagyunk is. Hát így történt, pajtikám! No de ne vesztegessük tovább az időt! Készülődjünk!

A barlangból előkerültek a köpenyek, sisakok. Much egy széles karimájú bársonykalapot tett fel. Hatalmas toll fityegett a tetején. "Ugyan ki felejtette itt ezt a kalapot?" - akarta kérdezni Robin Hood, de inkább elhallgatott. Nem mindig jó, ha kíváncsi az ember. Reméljük, a nottinghami őrseg se sokat kíváncsiskodik. Ő is levetette a fűzőld ruháját. Egy páncélöltönybe bújt. Sisakot tett a fejére. "Mintha csak a király vadásza volnék - gondolta. - Hej, dehogyis leszek én már a király vadásza! Nyomorult üldözött maradok. Ne is gondoljunk erre!..."

Charles alaposan szemügyre vette Robint.

- Egész jól festesz ebben a páncélban. Hanem azért mégis rád ismernek!

- Rám ismernek? Aztán miről?

- Hát a csupasz gyerekképedről! Azt hiszem, nem árt, ha egy kis bajuszt ragasztunk. Mert nálunk ez is akad. Egy pillanat!...

Azzal eltűnt a barlangban. Amikor visszajött, Robin csak bámult.

- Mi az a kezdedben? Lószőr?

- Nem egészen, pajtás, nem egészen - vigyorgott a rókaképű Charles. - Csak egy királyi vadász bajusza. Szép bajusz. Igazán nagyon szép bajusz. Biztosan büszke is volt rá a gazdája. De én megborotváltam a fickót!

- No, azt alaposan! - nevetett Much. - Még a bőre is lejött!

Charles kétségbeesett arcot vágott.

- Hát tehetek róla, ha olyan gyönge bőre volt! No, gyere ide, Robin, szépen fölragasztom ezt a bajuszt. Bekentem egy kicsit. Így ni, ne mozogj! Kész a mestermű! Nézzétek, fiúk!... - Charles egy lépést hátrált, úgy gyönyörködött Robin Hoodban. - Még az édesanyád se ismerne meg! Elhíheted, cimbora!

- Nagyszerűen dolgoztál, Charles cimbora! - nevetett egy ragyás képű. - Nemhiába voltál borbély!
- Elég volt a tréfából! - mondta Much. - Nem vesztegethetjük tovább az időt! Előre, Nottinghambe! Te itt maradsz, Mary! Majd csak odataláltunk magunk is! Ismerjük az erdőt!

- Mindenesetre veletek tartok - mondta az öreg favágó. - Az erdő szélén elbúcsúzunk.

- Gyújtsátok meg a fáklyákat - szólt a Nyurga Dick. -Hiszen az orráig se lát az ember ebben az átkozott sötétben!

- Hagyjátok a fáklyákat - mondta Robin. — Ki tudja, nem leskelődnek-e ránk az erdőben. Sose lehetünk elég óvatosak.

- Robin Hoodnak igaza van - bölintott Much. - Indulás! A nő fölemelte a karját. Az ajka megrándult.

- Isten veletek. Ó, bárcsak sikerülne!...

- Lob nélkül nem jövünk vissza - mondta Much. - Nyugodt lehetsz, Mary.

Lóra kaptak valamennyien, és csöndesen vonult a csapat a sötét erdőben. Közben Charles előadta a tervét. Halkan beszélt, mintha attól félne, hogy az ellenség meghallja.

- Londonból jövünk, fiúk, ezt ne feledjétek. Ahogy bejutunk a kapun, szétszóródunk. Én és Much a tömlőc felé tartunk. Mi már ismerjük a járást arrafelé, ugye, Much cimbora?

Much szóltanul bölintott.

- Én is veletek tartok - mondta Robin -, hátha tudtok használni egy íjászt!

- Nem szeretném, ha harcra kerülne a sor - suttogta Charles. - A legnagyobb csöndben kell megoldani a dolgot. Tudj'isten, én valahogy sohase szerettem a nagy feltűnést. Nem tudom, ti hogy vagytok vele?

- Te csak örökké mókázol, Charles - mondta Much. -Hanem én is azt gondolom, vigyük magunkkal Robin Hoodot. Sose tudhatjuk, hogy sül el a dolog. A többiek a városkapu, felé húzódnak. Fedezik a visszavonulást. Reméljük, nem lesz semmi baj.

- Adja isten!

Az erdő szélére értek. A távolban a falu fehér házai világítottak. Így messziről olyanok voltak, mint a békésen legelő tehenek. Csöndes volt az éjszaka. Csöndes és nyugodt. Szinte el se lehetett képzelni, hogy valahol tömlőcben sínylődnek emberek, s valahol bitót ácsolnak.

A szegény bujdosó, Much, a kis házak felé nézett. Csak annyit mondott:

- Hej, ha egyszer én is hazatérhetnék! - Hallgatott egy darabig, aztán elvigyorodott. - No de nem azért jöttünk, hogy a fejünket lógassuk! Tovább, fiúk! Ettől a perctől kezdve londoni nemesek vagyunk!

- És ha valaki kételkedik?

- Majd jól tarkón vágom! - bölintott a derék Much. -Sohase szerettem, ha kételkednek a szavamban. Meg aztán van nálam egy pecsétgyűrű. - Robinra nézett, nagyot nyelt. - Tudod, pajtás, valami nemesember felejtette nálam. De ez már régen volt, nagyon régen!

- Hát én búcsúzom - mondta az öreg favágó. - Isten veled, Willy! Isten veletek, fiúk! Aztán ne feledkezzetek meg rólunk! Mert ne feledjétek: ha nem a normannok fosztanak ki, akkor a zsoldosok jönnek a nyakunkra! Ki véd meg minket? ... - Egy csüggedt mozdulatot tett.

Robin Hood fölemelkedett a nyeregben,

- A bujdosók védenek benneteket! A szabad britek! Mi vagyunk a szabad britek! És itt az erdő szélén megesküszöm, hogy küzdeni fogok a zsarnokság ellen!

- Szépen beszéltél, Robin - bölintott Charles -, csak

vigyázz, hogy le ne essen a bajuszkod! Mert ha rád ismernek, bizony nem küzdesz te már semmiféle zsarnokság ellen.

Az öreg favágó még egyszer búcsút intett, aztán elindult az erdőbe.

A bujdosók meg a falu felé.

Öblös torkú kutyák ugatták őket. A lódobogásra felébredtek a parasztok. Kinéztek az ablakon. Ahogy

kinéztek, úgy vissza is húzták a fejüket.

- Fegyveres lovasok! Még jó, ha nem gyújtják ránk a tetőt!

- Aztán miféle fegyveresek lehetnek? - kérdezte egy asszony.

- Mindegy az! Mindenki ellenség!... Csak a sherwoodi erdő bujdosói törődnek velünk, Ők pedig nem törhetnek ki az erdőből!

Nem is sejtették, hogy éppen a bujdosók vonulnak át a falun. Elöl Much és Robin Hood. Robin néha végigsimított hatalmas bajuszán. Persze csak óvatosan.

Ahogy Nottingham kapujához értek, Much belefűjt a kürtjébe. A bástyán megjelent egy lándzsás vitéz. Ezüstös páncélja világított a sötétben. Úgy állt, mint egy szobor. Egy darabig csak nézte a kis csapatot, aztán megkérdezte:

- Kik vagytok? Mit akartok?

- Londonból jövünk. Pihenni szeretnénk.

Egy másik sisakos tünt föl a bástyán. Aztán az egész őrség felvonult.

- Nemesek vagytok? Mert Nottingham városa nem fogad be akármilyen kósza népséget!

- Ezek is csak olyanok, mint a zsugori városbírójuk -súgta Robinnak Charles.

- Nézzétek paripáinkat és fegyvereinket - mondta Much. - És nézzétek meg ősi, nemesi gyűrűmet!... - Fölmutatta a nehézveretű gyűrűt. - Közelebb a fáklyákat, barátaim! Hadd lássák családom ősi gyűrűjét!

- Hogy hívnak, lovag ?

- Richard Douglas Harold Ronald of Conor - mondta Much -, de ez még nem a teljes nevem. Annyi nemes őszám volt, hogy a teljes nevemet még nem is tudtam egészen összeállítani. Éppen most bíztam meg ezzel valakit.

Egy ilyen szép névnek nem lehetett ellenállni. A hatalmas kapu nehézkesen, csikorogva kinyílt. Muchék bevonultak.

- Ha kifelé, is ilyen simán megy a dolog ... - vigyorgott Charles.

Az őrség kapitánya megfogta Much paripájának a zabláját - Bocsáss meg, nemes lovag, de egy kérésem volna.

- Halljuk, halljuk! De a paripám zabláját engedd el! Ideges lesz a nemes állat! Esetleg a gazdája is.

- Ez a városbíró parancsa! Minden idegennek fizetnie kell. Különben nem engedhetjük be.

Much összehúzta a szemöldökét. Aztán felnevetett.

- No, ez aztán furcsa parancs, annyit mondhatok!.. Nemes létemre fizessek? Nem hiszem, hogy bármely angol város pénzért engedné be az idegeneket. De jól van!

Hét aranyat hajított a kapitány felé.

- Ennyi elég lesz? És még egyet! Mondd csak, nemes kapitány, mit csináltok az ilyen pénzekkel?

- Nottingham szegényeit támogatjuk - mondta a kapitány. - Nottingham utcáin nem is látsz koldust, nemes lovag! Erről majd magad is meggyőződhetsz!...

- Az már igaz - morgott Charles. - Nottingham koldusait vagy kikorbácsolják, vagy tömlöcbe vetik.

A kapitány tisztelgett a kardjával.

- Érezd jól magad, nemes lovag, Nottinghamban! Remélem, a társaid se fognak panaszkodni. Ma éjjelre szálljatok az Arany hattyúba! Nottingham legpompásabb fogadója. És a bor ... - csettintett a nyelvével. - Szabad időmben magam is odamegyek.

A kapu becsukódott Muchék mögött. Charles összerezzenet. - Valahogy nem szeretem, ha egy kapu becsukódik mögöttem - dünnyögte.

A kis csapat elindult.

- Először a fogadóba megyünk - mondta Much. - Hátha figyelnek bennünket. Igazán nem szeretném, ha gyanút keltenénk. Aztán majd szépen elszelelünk.

- Meg aztán a fogadóban Lob varga elfogatásáról is megtudhatunk egyet-mást - bólított Robin Hood. - Az emberek biztosan sokat beszélnek róla. Talán az áruló nevét is kiböki valaki.

- Mindig elszomorodom, ha erre gondolok — dörmögte Much. - Úgy érzem, mégis csak közülünk

áruhathatta el valaki a szegény vargát!...

- Hiszen más nem is tudta, hogy a varga üzeneteket hoz nekünk - morgott Wat. - De ki lehetett az áruló?
- Ezzel most ne törődjünk - mondta Robin. - Most az a fontos, hogy kiszabadítsuk Lobot. Nem ismerem ugyan a szerencsétlent, de a ti cimborátokat én sem hagyhatom cserben. Nélküle nem megyek vissza a sherwoodi erdőbe!

- Csöndesebben, pajtás - mondta Much --, még meghallhatják. A városbíró kémei mindig résen vannak. Az őrség kapitányának igaza volt. Az Arany hattyú pompás fogadó volt! A külső teremben az egyszerű polgárok ültek. Belül a testőrparancsnokok, a bírák. Olykor még a városbíró is ellátogatott ide. Most is éppen a barátaival iszogatót. Szerette a boroskát a derék városbíró. Olyan vörös is volt az orra, mint a lángoló naplemente. Ha aztán nagyon sokat ivott, még vörösebb lett az orra, és az ember már igazán attól félt, hogy egyszer csak meggyullad. A városbíró előtt egy vacsora romjai heverték. Hatalmas csontok a fatálakban, kenyérdarabok, egy félig üres mártásos tál. Csak a boroskupa volt tele. Az mindig tele volt.

- Azt hiszem, Lob vargával pompás fogást csináltunk - mondta a testőr kapitány. - Most aztán rövidesen a kezünkre kerülnek a bujdosók, városbíró uram!

A városbíró a kezét dörzsölgette.

- Az ám, mert nincs, aki híreket vigyen nekik! Nem szagolhatják meg, hogy mikor törünk rájuk! No de nézze csak, kapitányom, miféle idegenek ezek? Én bizony még sose láttam őket! Bár az egyik mintha egy kicsit ismerős lenne...

Muchék mélyen meghajoltak a városbíró előtt.

- Richard Douglas Harold Ronald of Conor lovag és társai tisztelegnek Nottingham város nemes bírāja előtt!

A városbíró végigsimított kopasz fején. Megelégedetten bólintott.

- Szép, szép... De mondjátok csak, honnan tudjátok, hogy én vagyok a városbíró?

Much még egyszer meghajolt.

- Felismerjük nemes méltóságot sugárzó arcáról!.. Mindjárt tudtuk, hogy a városbíró előtt állunk. Meg az a büszke tartás!... Kinek van ilyen tartása? Hiszen erről Londonban is beszélnek!

- A tartásomról? Igazán? - A városbíró még jobban kihúzta magát. - Hát Londonban is tudnak rólam? ... Ezt igazán nem is sejtettem. De üljete már le, nemes lovagok. Hiszen bizonyára fáradtak vagytok!

- Hát elfáradtunk egy kissé! Igazán megtisztel, nemes városbíró uram ...

- Szóra se érdemes, ide mellém, lovag! A vendégeim vagytok. - Végignézett a cimborákon. Voltak egy páran. Nyelt egyet, aztán kissé halkabban mondta: - Mindnyájan a vendégeim vagytok.

Nagy tálakban hozták a peccsenyékét. Much és társai derekasan hozzáláttak. Mindent fölfaltak. A városbíró csak nézte őket.

"Tönkreesznek - gondolta. - Ezt mind nekem kell kifizetnem. No, most már nem segíthetünk a dolgon!"

Wat a mártásos ujját szopogatta, de Charles a kezére ütött.

- Szerencsétlen - sügta -, ha ilyesmit csinálsz, tüstént észreveszik, hogy nem vagy nemes lovag!

A szegény Wat a háta mögé dugta a kezét, mintha még azt is szégyellné, hogy egyáltalán van ujjja.

- Mi újság Nottinghamban, városbíró uram? - kérdezte Much. - Mi van azokkal a himpellérékkel? Hiszen tudja, városbíró uram, akik a sherwoodi erdőben bujdosnak.

- Hogyan? ... - csodálkozott a testőr kapitány. - Hát Londonban is tudnak ezekről a fickókról?!

- Bizony - bólintott Much. - Dicső királyunk, Oroszlán-szívű Richárd fivére, János herceg, aki bátyja helyett uralkodik most. mindenről tud, ami az országban történik. Így

például nagyon jól tudja, hogy a nemes nottinghami városbíró milyen nagy barátja a szegényeknek.

A városbíró elvörösödött. Gyanakodva hunyorgott Muchra. Nem tréfál ez az idegen? ... Mert ezt aztán még senki sem mondta. De az idegen nem mosolyog. Komolyan beszél. Nos, talán összetéveszt egy másik városbíróval.

- János herceg már nagyon szeretné, ha városbíró uram elintézné ezeket a bujdosókat - mondta Much. - Már elég régen pusztítják a király vadaskertjét.

A városbíró fölállt. Egy mozdulatot tett, mintha mindent el akarna söpörni.

- Ezek a bitangok rövidesen kézre kerülnek! Erre esküszöm! Itt a kezem, nemes lovag! - Megragadta

Much kezét. - Vidd meg a hírt a dicső hercegnek, hogy mire a nap ötödször leszáll, a sherwoodi bitangok a

bitón bokáznak. -Hirtelen elfehéredett az arca. - Jaj!

- Bocsánat, városbíró uram - mondta Much -, egy kicsit megszorítottam a kezét. A hírt azért elviszem. A városbíró leült, a kezét dörzsölgette fájdalmasan. Azért igyekezett jó képet vágni.

- Nehogy azt hidd, kedves barátom, hogy a levegőbe beszélek. Az egyik fickót máris sikerült elfogni.

- Igazán?

- De mennyire! - bólított a városbíró. - Ez volt a hírszerzőjük. Ez a bitang tudósította őket mindenről. De elcsíptem. Nono, látom az arcodon, hogy nem nagyon hiszed. Ne is tagadd, nemes lovag, ne is tagadd!

- Hát hiszen azt mondják, hogy ezeket nem lehet elevenen elcsípni. Ezért hát ne is haragudj, ha nehezen hiszem, és...

- Elég, barátom, elég ... - mondta a városbíró - mindjárt meggyőződhetsz mindenről! - Roppant rejtélyes mozdulattal egy hatalmas kulcsot húzott elő. - Tudod, barátom, hogy milyen kulcs ez?

- De városbíró uram!... - mondta a testőr kapitány. Muchra nézett.

- Ó, te... - nevetett a városbíró. - Hát igaz, hogy idegenek, de londoniak!... Nemes lovagok! Nincs mitől tartanunk.

Muchhoz fordult.

- A testőr kapitány roppant óvatos. Igaza van. Én is az vagyok. Azért is hordom magammal a börtön kulcsát. Ezt is elmondhatjátok a dicső uralkodónak, hogy milyen óvatos vagyok... Induljunk!

Megmutatom azt a fickót! Holnap föl húzzuk!

Much felállt. Majdnem felnevetett örömeiben. Erre aztán igazán nem gondolt. Hogy maga a nottinghami városbíró nyissa ki a tömlőcöt.

- Gyerünk - mondta a városbíró. - Te is velünk jössz, kapitány. Hé, fiú, vezessétek elő a lovakat!...

A fogadó előtt lóra szálltak. A városbíró és Much lovagoltak elől. Utánuk a testőr kapitány, Robin Hood és a többiek. Ez hát a nottinghami városbíró - gondolta Robin. -Ötszáz aranyat tűzött a fejemre. Most legalább megnéztem azt az embert, aki ennyire értékel.

Hirtelen eszébe jutott valami. A testőr kapitányhoz fordult.

- Mondd csak, vitéz kapitány, honnan tudátok meg, hogy Lob varga viszi a híreket a bujdosóknak?

A kapitány elmosolyodott.

- Mindenhol vannak kémeink. Még a bujdosók között is.

- Igazán ? Nos, ez érdekes... - Még akart valamit kérdezni, de aztán úgy gondolta, jobb, ha hallgat. Még gyanút kelthet. Tehát most már biztos, hogy egy bujdosó az áruló.

Komor, fekete épülethez értek. Nagy fekete kocka az éjszakában. Mintha innen áradna a sötétség. A városbíró elvigyorodott.

- A börtön. Nos, mindjárt megláthatod, lovag ... Csak egyet kérek...

- Halljuk, városbíró uram - mondta Much.

- Úgy gondolom, bejáratosak vagytok az udvarhoz. Bizonyára királyunk is szívesen lát benneteket! - Királyunk már a Szentföldön harcol.

- Akarom mondani, János herceg úr. De hiszen maholnap úgyis ...

Much nagy szerényen lehajtotta a fejét.

- Hát szó, ami szó, szívesen lát... No de nem kenyerem a dicsekvés!

- Arra kérnélek, nemes lovag, hogy pár szóval emlékezz meg az érdemeimről... Meg hogy elfogtam ezt a bitangot. És mondd meg, hogy rövidesen a többi is sorra kerül. Nálam hübb alattvalóra nem akad öfelsége. Megmondod ezt, nemes lovag? ...

- Nyugodt lehetsz, városbíró uram - bólított Much. -És a jutalmad se marad el!

A városbíró szélesen elmosolyodott. Mintha már meg is kapta volna a királyi jutalmat.

- Ó, igazán gondolod? Engem persze nem érdekel a jutalom, elhiheted! No de jöjjetek! - Leugrott a lóról, és a hatalmas kulcsot a zárba illesztette. Egy kattanás, és Muchot hideg, nyirkos levegő csapta meg.

- Nem szeretem az ilyen levegőt - dünnyögte Charles. -Árt az egészségemnek.

A következő percben már bent voltak a börtönben. Fáklyák lobogtak a sötétben. Sisakos árnyak jelentek meg, kardok villogtak. A börtönőrök felsorakoztak a városbíró előtt. Az türelmetlen mozdulatot tett.

- Mehettek, nincs szükségem rátok! Magam is tudom az utat! Jöjjetek, barátaim! - Intett Muchéknak.

Szűk csigalépcsőn vonultak lefelé. Egyre dohosabb lett a levegő. Robin Hood megborzadt. Ó, istenem,

igazán kis híja, hogy ide nem került!... Ennél mégiscsak jobb a sherwoodi erdő selymes pázsitja. A fáklyák komoran lobogó fénye egy arcot világított meg. Egy sovány, keskeny arcot. Hiszen ez a Nyurga Dick ... És hogy vigyorog ... Most a városbíróhoz hajol, mintha súgni akarna valamit. Egy gondolat villant át az agyán. A Nyurga Dick az áruló. És, és ... Igen, akkor most csapdába kerültek. Gyorsan Dickhez lépett, megfogta a karját. Félrehúzta.

- Pompás álszakállad van - súgta -, így nem ismerhet meg a városbíró ...

- Mit akarsz ezzel mondani? ...

- Semmit, cimbora! Csak dicsértem az álszakálladat! Egy pillanatig összenéztek. Aztán elfordította a fejét.

Robin Hood kedélyesen belekarolt.

- Tudod, így legalább nem botlom el. Az ember sohasem tudhatja ezeken az átkozott lépcsőkön ...

Dick morgott valamit. Arrább akart húzódni, de Robin Hood karolása nagyon erős volt.

- Maradj csak mellettem, cimbora - mosolygott Robin -, így neked se lehet bajod.

Föld alatti folyosóra értek.

A városbíró magasra emelte a fáklyát. Elmosolyodott.

- Mindjárt megláthatjátok. Egy perc és ... - megint előhúzott egy kulcsot. A falba illesztette. - Ugye, nem is sejt-tettétek, hogy itt ajtó van? Hehe... Pedig van ám! Itt őrizzük a veszedelmes vadakat...

Nyílt egy ajtó. Odabent, a sötétben megmozdult valami. Nyögés hallatszott. Bilincs csörrent. A városbíró Much felé intett.

- Jöjjetek!... Itt van Lob, a kedves Lobocska! Élész még, bitang? - rúgott a fogolyba. - Ne örülj, még nem kötünk fel! Ohó, az nem megy ám olyan hamar! Azért meg kell egy kicsit szenvedni. Mutatkozz be szépen a vitéz lovagoknak! Vagy talán nem tudsz beszélni? Megnémultál?

A piszkos szalmán egy halványsárga arcot világított meg a fáklya fénye. Ez volt Lob varga. A szerencsétlen csak pislogott. Aztán lehunyta a szemét.

- Halljunk valamit szépet a cimboráidról - mondta a városbíró. - Ezek az urak is kíváncsiak a sherwoodi bitangokra! Beszélj, fickó, vagy talán a lábammal biztassalak!... Beszélj! Holnaptól már nagyon csöndes leszel! Ó, de milyen csöndes! - Megint Muchhoz fordult. - És ide jutnak a többiek is.

Dick egy hirtelen mozdulattal kiszakította magát Robin karjából.

- Árulás! Városbíró uram... - Többet nem tudott mondani. Robin Hood kardja a háta közepén jött ki. Holtan bukott a földre.

A következő percben Robin kardja a városbíró torkának szegeződött. Wat és Much meg a testőr kapitány karját csavarták hátra. Megkötözték. A városbíró csak Robin kardját nézte. Úgy tátogott, mint egy partra vetett hal.

- Ne félj, városbíró - mondta Robin Hood -, nem öllek meg. Megérdemelnéd, de nem teszem. Nem vagyok hitvány gyilkos. Majd egyszer párbajozunk. De most erre nincs idő. Nyisd ki Lob bilincseit! Egykettő!

- Ne tátojj, öregem - biztatta Much -, kihül a gyomrod. Mozogj, mozogj! Különben a kardommal piszkállak. És ne próbálj kiáltani, ó, ezt valahogy meg ne próbáld! Tudod, nem szeretem a tréfát. Hiszen ismersz. Much vagyok! - Leemelte bársony süvegét.

- Én meg Robin Hood!

- Robin Hood...

- És most húzd elő szépen a bilincs kulcsát! Ne sokat teketóriázz! Úgy, úgy szépen ...

Lob varga már szabad volt. Alig tudott föllátni, úgy elgémberedtek a tagjai. Megszorította Much kezét.

- Much, öreg cimbora! Már igazán azt hittem, hogy a bitón végzem!

- Nem is olyan régen még én is azt hittem - mosolygott Much. - De Robin Hood megmentett.

- Ez hát Robin Hood? - kérdezte Lob varga. - Éppen

neki akartam hírt vinni a sherwoodi erdőbe, amikor rám törtek. Még szerencse, hogy a feleségem kijutott.

- Megtalált bennünket - bólintott Much. - Örül majd! No de ne vesztegessük az időt. - Egy darabig nézte a városbíró, aztán csak annyit mondott: - Levetkőzni!

A városbíró nyelt egyet. Kópász feje a mellére bukott. -- Tessék? - nyögte. -- Levetkőzni! Ruhát cserélsz Lobbal! -- Hogy én ezeket a rongyokat? ... Ezeket a piszkos rongyokat? ...

- A börtönben lett piszkos Lob ruhája. Miért nem takarítjátok a börtönt?

- És a poroszlóid tépték le az ujjasomat - bölintott Lob. -- Igaz, azt hiszem, egy kicsit lötyög rajtam a ruhád, városbíró uram, mert hát én nem vagyok ám olyan kövér!..:

A városbíró Muchra nézett, Robinra, aztán tétován kezdte kigombolni a kabátját. Végül egy szál ingben, alsónadrágban didergett.

- Add oda, Lob, a ruhádat, még náthás lesz szegény! -vigyorgott Much. - Ügy ni, és most szépen megbilincseljük, városbíró uram! Szabad a kacsóját? Úgy, úgy .. . Most legalább megtudja, milyen kedves dolog, ha megláncolják az embert. Holnap majd az őrség kiszabadítja. A száját is bekötjük. Csak nyugodtan maradni, nyugodtan. Majd Much papa mindent elintéz. A kapitány uram száját is betapasztjuk. Mert ha elmegyünk, talán kiabálnának. Azt pedig nem szeretném. Így ni!

Közben Lob varga fölvette a városbíró ruháját.

- Azt hiszem, fiúk, három Lob is beleférhetne ebbe a kabátba. A nadrág egy kicsit hosszú. Feltűröm. Nem szeretnék orra bukni. Remélem, az őrség nem kételkedik benne, hogy én vagyok a városbíró. Te pedig, Much, vedd fel a testőr kapitány sisakját. A többit úgyse látják a sötétben! ...

- Helyes - bölintott Much. - Cserében itthagynom ezt a szép tollas kalapot. Azt hiszem, kapitány uram, nem csinált rossz vásárt! Bocsánat, a kürtöt is elviszem.

- Olyan simán kísétálunk, mint a pinty! - dörzsölgette a kezét Charles.

- Ne féljen, városbíró uram - mondta Robin Hood. -Majd visszaküldjük a ruháját. A sherwoodi erdő bujdosói nem tolvajok! Most indulás, fiúk! - Még egyszer meghajolt a városbíró felé. - Jó éjszakát, városbíró uram! Békés nyugodalmat!

A börtönőrök tisztelegtek, amint meglátták Lobot. A varga csöndben elmosolyodott. "Nem is sejtettem, hogy majd egyszer így tisztelnek" - gondolta. Ahogy kijutottak a börtönből, felsóhajtott. Megszorította Robin kezét.

- Köszönöm!

- Csak csöndesen - súgta Robin. - Még nem vagyunk a sherwoodi erdőben.

A város kapujához értek. Much belefújta a testőr kapitány kürtjébe.

- Hova, vitéz kapitány? - hallatszott a bástyáról.

- A sherwoodi erdőbe - felelte Much -, városbíró urammal meglátogatjuk a gazfickókat!

A kapu kinyílt. Robinék kilovagoltak.

- Jó zsákmányt, városbíró uram! - kiáltották utánuk a bástyáról.

- Megvan már! - bölintott Much. Hirtelen elkomorodott. - De a nyomorult Dick árulása majdnem bajba sodort bennünket. Ó, a gazember! Velünk tartott Nottinghambe. Már akkor leleplezhetett volna, amikor beléptünk a város kapuján. És később a fogadóban. De ő még várt. Gondolta, majd a börtönben ... Nagy fogást akart csinálni. Hát megkapta a magáét!

Elérték az erdőt. Itt már biztonságban voltak. Lob varga előrelovagolt.

- Ó, csak már látnám Maryt!... Hogy aggódhat szegény!

- Mindjárt elérjük a tábort.

- Állj! Ki vagy? - hallatszott a sötétből.

Robin a tőréhez kapott, de Much mosolyogva intett.

- Ezek a mi őreink! Jó barát! - felelte.

Az ágak szétnyíltak. Elérték a tábort. A barlang előtt már alig pislogott a tűz. Egy sötét alak fölemelkedett, előrejött. Lob leugrott a lováról. Hozzá futott.

- Mary! Mary!... Megmenekültem!...

A bujdosók körülvették őket. Much bölintott.

- Hiszen mondtam, Mary, hogy a férjed nélkül nem térünk vissza! És aztán nézd csak, milyen szép ruhát kapott! Talán még a városbíró is fölvenné! Mit gondolsz, Lob, öreg cimbora?... - Elkomolyodott. -

Hanem, fiúk, azt hiszem, már ma éjjel is eldőlt, hogy ki a vezér. Robin végzett az áruló Dickkel. Nélküle talán már mi is a tömlöcben kuksolnánk. Én Robin Hoodra szavazok!

És fölharsant a kiáltás:

- Éljen Robin Hood, a sherwoodi erdő kapitánya!

A FOGADALOM

Robin Hood másnap reggel összegyűjtötte a bujdosókat. Vidám, napfényes reggel volt. Madárdal csattogott az erdőben. Az egyik fán mókus ugrált. Valahol harkály kopácsolt roppant szorgalmasan. Robin Hood egy darabig csak hallgatta ezeket a vidám zajokat. Az éjszakára gondolt, a tömlőcre... Most tudja csak igazán, hogy milyen boldog is ebben az erdőben. Aztán a cimborákat nézte. A bujdosókat, Muchot, Watet, a mókás Charlest, Willyt, Lobot és a többieket.

- Fiúk! - mondta. - A városbíró vérdíjat tűzött a fejünkre! Bujdosók vagyunk. Nem is gondolhatunk arra, hogy a városba merészkedjünk. Hanem azért nekünk is vannak törvényeink!

Charles elfintorította az arcát.

- Törvény... Ez mindig valami rosszat jelent. Börtön, akasztás. Nem szeretem ezt a szót!

- Most én beszélek, pajtás! - mondta Robin Hood. - De mit is mondtál? Hogy a törvény rosszat jelent? Börtönt, akasztást?... Ó, nem, cimbora! A törvény mást jelent. Megvédi a gyengéket.

- Hát akkor miért üldöz minket?

- A normannok üldöznék minket! A városbíró üldöz minket! Ő még nem a törvény! Ide figyeljete, most én mondom el a törvényeinket!

- Halljuk! Halljuk!

- Harc a normannok ellen! A szegény nép elnyomói ellen! És ezt a harcot sose adjuk föl! Jaj annak, aki szegény

embert bánt! Megvédjétek a szegényt és az árvát! Esküdjete!

- Esküszünk!

- És most esküdjete hűséget Anglia nagy királyának, Oroszlánszívű Richárdnak! Isten vezesse haza mielőbb!

- Esküszünk! És hűséget esküszünk neked is, Robin Hood!

- Köszönöm, fiúk! Én se hagylak el benneteket! Much a vállára kapta Robint.

- Éljen a bujdosók kapitánya!

A többiek a levegőbe hajigálták a sapkájukat. Úgy kiáltották:

- Éljen a bujdosók kapitánya!

Robin a lelkes, kipirult arcokat nézte. Ezek hát az ő emberei. Velük küzd a normannok ellen, a zsarnokok ellen. És egyszer, igen, talán majd egyszer Oroszlánszívű Richárd oldalán harcolhat. De az még messze van, nagyon messze. Leugrott Much válláról.

- Ünnepeljük meg ezt a napot, fiúk! Rendezzünk versenyeket!

- Úgy van! - bólintott Much. - Sosem árt egy kis mozgás!

- No, mi ugyan eleget mozgottunk tegnap, Much cimbora - mosolygott Robin Hood. - De azért, azt hiszem, ma se vagyunk fáradtak. Kezdjük tehát íjászversenyyel!

- Helyes - mondta Much —, legalább ti is meglátjátok, fiúk, mit tud a kapitányunk! És mi lesz a cél?

- Nos, azt hiszem, mindnyájan tudtok banni az íjjal! Könnyű célpontnak semmi értelme! De várjatok csak!

- Hajlékony, gyenge ágacskákból egy kis koszorút font. -Így ni! Ezt most egy tölgy ágára akasztom.

- Ó, de milyen messzire! - kiáltott Wat. - Hiszen az a tisztás végén van!

-- Ez a célpont! - mondta Robin Hood. Akinek a

nyíla úgy suhan át a koszorúcskán, hogy egy ágat se érint, az a győztes!

Lob varga a vállát vonogatta.

- Azt hiszem, a legokosabb, ha visszalépek! Nagyon is messze a cél!

- Én bizony megpróbálom! — mondta Much. - És remélem, te is velem tartasz, Wat? A bujdosók nem hátrálhatnak meg!

- Én se vagyok éppen a legrosszabb íjász - mondta Willy. - Megpróbálom. Ki kezdi a versenyt? De mit is kérdezek? Természetesen vezérünké az első lövés!

- Nem úgy, Willy - mondta Robin Hood. - Csak kezdjétek el ti! Látom, Much már az íj húrjára tette a nyílvevőt! Rendben van, Much cimbora, legyen a tied az első lövés!

- Hát akkor, isten nevében! - sóhajtott Much. Fél szemét lehunyva célzott. - A városbíró pocakját könnyebben eltalálnám.

A nyíl a koszorú előtt fűrődött a földbe. Hát ez bizony nem sikerült!

- Most én! - mondta Wat.

- Ohó, várjunk csak! - mosolygott Robin. - Ne türelmetlenkedj, Wat! Mindenki háromszor löhet! Így, hát próbáld meg újra, Much!

Much még kétszer megpróbálta. Hiába, nem volt szerencséje. Leeresztette íját, a fejét csóválta.

- Nagyon is messze a cél!... Nem hiszem, hogy valaki is eltalálja.

Much után Wat próbálkozott. Neki se volt sokkal több szerencséje. A harmadik lövése az egész koszorút elsodorta.

- Még ez volt a legjobb - mosolygott Robin. - De most új koszorút kell fonnom! Te jössz, Willy.

Willy kissé fölfelé tartotta az íját. Így hosszabb lesz a nyílvevő útja. Célzott. A nyílvevő a koszorú alatt fűrődött a földbe. A másik két lövése se sikerült. A végén ő is csak azt mondta:

- Nagyon messze van a célpont.

Most jött Robin Hood. Tollas nyílvevőt tett a húrra, aztán fölemelte az íját. A nyílvevő átsuhant a koszorún.

- Még csak nem is érintette! - tapsolt Much. - Ez volt aztán a lövés! Ugye, mondtam, fiúk, hogy Robin Hood Anglia legjobb íjásza?!

- Megálljatok! - kiáltotta Robin. - Valaki talán azt hiheti, hogy ez csak véletlen volt. Egy lövése mindenkinek sikerülhet... Így hát megpróbálom még kétszer!... - És megpróbálta. Mind a két lövése éppolyan könnyedén suhant át a koszorú közepén, mint az első. Aztán mosolyogva leeresztette az íját. - Remélem, akkor se tévesztem el a célt, ha a normannok ellen harcolunk!

- Éljen a kapitányunk! Éljen Robin Hood!

- Ó, pajtás - mondta Much -, ha meggondolom, hogy majdnem királyi vadász lettél! És akkor ellenünk harcolnál.

Robin átölelte a cimbora vállát.

- Sose harcoltam volna ellenetek, Much. De most folytassuk a versenyt birkózással, vívással!

Vívásban megint csak nem akadt párja Robinnak. De már a birkózásban Much volt a legerősebb. Elkapta Robin Hood derekát, aztán gáncsot vetett. Persze azért Robint se lehetett olyan könnyen legyőzni. Az egyik válla már a földet érintette, és még mindig küzdött. Végre két vállon .. Much izzadt arca hajolt fölé.

- Legyőztelek, kapitány - lihegte. Aztán fölállt. - Ne haragudj, hogy kicsit megroppantottam a csontjaidat! Robin megrázta a kezét.

- Ilyen bivalyerős fickótól nem szégyen a vereség!...: Nem hiszem, hogy akadna nálad erősebb legény a sherwoodi erdőben!

Much megvakarta az üstökét.

- Hát tudod, kapitányom, eddig bizony még én se találkoztam erősebbel. De sokat hallottam már egy bizonyos Little Johnról...

- Little Johnról?

- Igen, kapitány! Azt mondják, itt bujdosik ő is a sherwoodi erdőben! A normannok felgyújtották a házát. Azt is mondják, hogy nem akad nála erősebb legény! - Hallgatott egy darabig, aztán hozzátette: - Szeretnék vele találkozni. Nagyon szeretnék.

- Én is - bólintott Robin. - Erős fickókra mindig szükségünk van. Mert azt hiszem, nemsokára megkezdődik az üldözés!... János herceg meg akarja erősíteni az uralmát. S a városbíró az ő embere. Csak azt nem tudom, ki hoz nekünk hírt a városból! Hiszen Lob varga már nem mehet vissza.

- Vannak még embereink - bólintott Much. - A nép gyűlöli a zsarnok városbírót. Ha senki se mer hírt hozni, hát akkor majd én látogatok el Nottingham városába. Természetesen álruhában. Tegnap éjjel mint nemes lord jutottam be a kapun, legközelebb talán mint koldus. - Hirtelen fölnevetett. De úgy, hogy az

oldalát fogta. Lehuppant a földre, és csak nevetett, nevetett.

- Mi az, cimborá - mosolygott Robin Hood -, mi jutott eszedbe?

Much szólni sem tudott. Végre nagy nehezen kinyögte:

- A városbíró... hogy ébred majd fel a nagyságos városbíró! Bilincsbe verve!

A VÁROSBÍRÓ FELÉBRED

Hát a városbírónak bizony kegyetlenül fáj a dereka. Fordulni akart. Nem tudott. Fölemelte a kezét, megcsörrent valami a csuklóján. De mi ez, hova került? És milyen sötét van, milyen hideg ...

“Talán álmodom az egészet - gondolta. - Sokat ehettem tegnap. Legközelebb nem vacsorázom ennyit.

Mintha tömlőben lennék ... Hogy miket álmodik néha az ember! No, majd kiáltok a szolgálknak!”

De hiába erőlködött, egy szót se tudott kinyögni. Mintha egy súlyos tenyér tapadt volna a szájára. “Lidérc - gondolta -, lidércnyomásom van ... de hiszen ez ... - Megborzongott. És ekkor valami nyögést hallott a sarokból. - Biztosan egy másik szörnyeteg ... De mintha szalmán feküdnék ... Igazán nem tudom, mi van velem...”

Valahonnan a magasból lépteket hallott. Ajtó nyikordult, és fény hasított a városbíró szemébe. Aztán egy durva hang:

- Ütött az utolsó órád, Lob varga!

Lábdobogás, fegyvercsörgés hallatszott. Valahol egy harang kongott gyászosan.

Akkor valami átvillant a városbíró agyán. A tegnap este... az árulás ... Rándított egyet a köteléken. Hiába, nem tudott szabadulni. Csak legalább beszélni tudna. A sarokba pillantott. Igen, ott hevert összekötözve a testőrök kapitánya.

- Hiába erőlködsz, fickó - nevetett valaki -, nem menekülsz! De mi az, megszapordtatok? Ketten vagytok?! Egy újabb sherwoodi bitangot csíptek el az éjjel?!

A poroszlók új kapitánya állt a városbíró mellett. Mögötte a börtönőrök, az alabárdosok. És már feltűnt a pap. A poroszlók kapitánya meg csak nézte a foglyot. Valahogy ismerős volt ez az arc ... nagyon ismerős. Megsimogatta az állát, és azt mondta:

- Ejnye. - A másik fogolyra nézett. Egy mozdulatot tett. - Szédülök ...

Kíváncsi arcok hajoltak a foglyok felé. Csönd volt. Nagy csönd. És ekkor valaki azt mondta:

- De hiszen ez a városbíró!

- Meg a testőr kapitány!

A városbíró dühösen csörgette a bilincseit. A poroszlók kapitánya még mindig nem tudta, mit csináljon. Hol az egyik fogolyra nézett, hol a másikra.

- Szabadítsátok ki! - mondta végül. - A másikat is! De gyorsan!... Mozogjatok, fickók!

A következő percben már lehullottak a városbíró bilincsei. A testőr kapitány kötelékeit is feloldozták. A kapitány megpróbálta, hogy felálljon. Hiába, visszaesett... Aztán valahogy mégiscsak felkecmergett.

A városbíró piszkosan, gyűrötten állt a poroszlók előtt. A föle mögöl egy hosszú szalmaszál fityegett. És csak hápogott. Aztán, mint aki hirtelen megtalálta a hangját, felordított :

- Kutyák! Hítvány söpredék! Hogy engedhettétek ezt a szégyent?! Hát nincsenek poroszlók, nincsenek börtönőrök?! Titeket kéne tömlőbe vetni!

A poroszlók kapitánya hátralépett.

- De városbíró uram, mi történt?

A városbíró harsányan felnevetett. Akkorát nevetett, hogy a poroszlók kapitánya a nyakán érezte a kötelet.

- Hogy mi történt?! Azt kérdezed, fickó, hogy mi történt?! Hát nézz rám! Meg a testőr kapitányra! Törbe csaltak a sherwoodi erdő bitangjai!... Kiszabadították a vargát, engem pedig ... - A fejéhez kapott, mintha

attól félne, hogy elrepül. - Engem pedig levetkőztettek. Bilincsbe vertek. Aztán szépen kísértáltak a városból. Az őrég orra előtt! Meg kéne korbácsolni benneteket! Hát nincs szemetek?! Nem vettétek észre, hogy Lob vargát bújtatták a ruhámba?! Még csoda, hogy nem engem akasztottak föl a végén! De bosszút állok! Rettenetes bosszút állok! - Fel-alá járkált a tömlőben. Hirtelen megállt. Tüsszentett. -Meghültem.

A poroszlók kapitánya rábólintott.

- Meg tetszett húlni!

- Mi az, hogy tetszett, te mamlasz?! Ó, istenem, és ez a poroszlók kapitánya! Adjatok egy köpenyt.

A testőr kapitány még mindig nem jutott szóhoz. A hideg rázta. Olyan, de olyan nyomorultul érezte magát.

- Jó, forró bort kell innom - nyögte. - Jó, forró bort. Már csak az segít.

- És most gyerünk! - harsogta a városbíró. - Meddig akartok még itt ácsorogni?!

A menet elindult. Elöl a városbíró egy poroszló köpenyében, a testőr kapitánnyal. A városbírónak úgy remegett a lába, mintha most tanulna járni.

- Megbosszulom - morogta -, megbosszulom!

Ahogy a börtön kapujához értek, zúgást, morajlást hallott. Megfordult.

- Miféle zaj ez?

- A nép, városbíró uram - mondta a poroszlók kapitánya.

- A nép?

- Az akasztásra kíváncsi - nyelt egyet.

“Talán legjobb lenne ki se menni - gondolta a városbíró. - Hiszen ha Lob varga helyett én... Ó, istenem, de hiszen ez szörnyűség!”

- Mit bámulsz?! - förmedt a kapitányra. - Kergesd szét a tömeget! Nincs szükségem szájtátókra!

A börtön ajtaja kinyílt. Kíváncsi arcok hajoltak előre.

- Hol az elítélt? Látni akarjuk!

De akkor már az alabárdosok visszaszorították a tömeget. A városbíró meg a testőr kapitányt persze így is észrevették.

- Talán a városbíró akasztják?! - nevetett valaki. És a nevetés végighullámzott a tömegen.

A városbíró végignézett magán. A poroszló durva köpenye alól két piszkafa láb meredt elő. Ó, mert az a kutya Lob varga még a harisnyáját is lehúzta. Az ormótlan cipő csupa piszok. És a testőr kapitány? Hát ő se festett sokkal különbül.

- Csőcselék!... - kiáltott a városbíró. - Nyomorult eső-cselék! Majd elveszem a kedveteket a nevetéstől! Lovat! Egy-kettő, adjatok lovat! Hiszen még a paripámat is elvitték azok a ...

Lóra kapott, és a testőr kapitánnyal együtt elvágatott. A városban elterjedt a hír, hogy becsapták a bujdosók a városbíró. Erről beszéltek az utcán, a csapszékekben. Sisakos lovasok tűntek fel, kivont karddal.

- Utat a testőröknek!

A kardok lesújtottak. Az utca megtelt jajgatással.

- Ti is csak védtelen emberekkel tudtok vitézkedni! -- kiáltott egy polgár.

Hatalmas hirdetmény jelent meg a város kapuján. És a testőrök minden utcasarokra kifüggesztették a városbíró kiáltványát. A polgárok csak akkor gyülekeztek a kiáltványok köré, amikor a testőrök már elvágatottak.

- Vérdíj Robin Hood fejére! - olvasta az egyik polgár. A fejét csóválta. - Ezer arany jutalmat kap, ki kézre keríti a sherwoodi erdő bitangját, Robin Hoodot. Gyülekezés holnapután éjjélkor a városkapunál!

- No - mondta egy vékonydongájú szabó -, én már csak azt mondom, nyomorult ember az, aki a városbíró úr csapatába áll!

- Az már biztos!... - bólintott egy másik. - Mit kaptunk a városbírótól?! Csak az új adót! Igen, mindig új adót szó a nyakunkba!

- Nem árt, ha egy kicsit megtáncoltatják ökelmét! Ez a Robin Hood pompás fickó lehet! ... Ó lőtte le a vadászok kapitányát! Hej, azok a vadászok is de nagy urak! Meg se látják az embert, mindenhol ők az elsők!

- És milyen erőszakosak! - mondta egy üstfoltozó. -Múltkor is belém kötöttek az utcán, mert énekeltem

egy kicsit. Már meg se moccanhat az ember!

- Nottingham városában az ököljog uralkodik. Nem hiszem, hogy valaki is beáll a városbíró csapatába.

És akkor valaki felnevetett a hátuk mögött. Egy vörös képű páncélos lovag. Kezét csípőre téve nevetett.

- Nem hiszitek, kutyák?!... Nos, jó! Én csak annyit mondok, hogy akár egyedül is kézre kerítem azt a himpellér Robin Hoodot!

A többiek arrább húzódtak.

- Guy of Gisborne ... - súgta valaki.

- Guy of Gisborne! - nevetett a lovag. - Jól mondd, fickó. Úgy látom, már megtanultad a nevemet! De ha valaki nem tudná, hát szívesen megtanítom!... Guy of Gisborne vagyok, a városbíró rokona. - Kihúzta a kardját. - Nos, nem tetszik valami? Féltre húzódtatok? Jól tudom, hogy gyűlöltök! Erőszakos vagyok, kegyetlen?... Miért? Mert tudom, hogy az ilyen senkiháziakkal hogy kell bánni?! - Kardjával a falragasz felé bökött. - Így fogom pengém élére tűzni Robin Hoodot! - Leszakította a hirdetést. - Meglobogtatta. - Még ma jelentkezem a városbírónál!

Egy hajlott hátú, szakállas koldus bicegett hozzá.

- Bizony, csak siess, nemes lovag! - Végre akad valaki, aki megszabadít bennünket attól a hitvány banditától. Úgy hallom, a városbíró nagy sereggel készül a sherwoodi erdőbe.

Guy of Gisborne végigmérte a koldust.

- Sokat fecsegsz, öreg! Vigyázz', mindjárt megnézem, mi van a púpodban!... - Nagyot nevetett, és elindult a városbíró háza felé.

A koldus egy darabig utána nézett, a fejét csóválta, aztán kiment Nottingham kapuján. Lassan ment, mint akit minden lépés fáraszt. Aztán, ahogy a sherwoodi erdőbe ért, megállt. Kiegyenesedett. És a púpos koldus helyén Much állt

- Most legalább tudom, hogy holnapután kezdődik a hajsza! Felkészülünk a fogadásodra, városbíró uram!

És nagyot nevetve elindult Robin Hood táborába.

LITTLE JOHN

Robin Hood végighallgatta Muchot. Elgondolkozva bölintott.

- Nagy fegyveres csapattal indulnak ellenünk? Rendben van, mi se ijedünk meg! És hogy hívják azt a lovagot?

- Guy of Gisborne. Megesküdött, hogy élve vagy halva kézre kerít. A városbíró rokona. Mindenki fél tőle. Azt mondják, nagyszerű vívó, és az íjjal is tud bánni.

- No, arra kíváncsi vagyok - mosolygott Robin. Hirtelen elkomolyodott. - Hanem talán mégis jobb, ha még beljebb húzódnak az erdőbe. A városbíróék sokan lesznek. Hiszen ha még lennénk egypáran ...

- Még nagyon sokan bujdosnak a sherwoodi erdőben, akikről nem is tudunk - mondta Much. - Például a félelmetes erejű Little John.

- Hiszen csak találkozónék vele - mondta Robin. - Hanem azért kerüljük a vérontást.

- És Guy of Gisborne?

- Vele felveszem a harcot. Egy kis szerénységre tanítom a lovagot. A csapatot jó mélyen becsaljuk az erdőbe. Mert itt aztán mi vagyunk az urak!...

Lépések hallatszottak. A bujdosók felugrottak. Egy fegyveres csapat jelent meg a tisztáson. Ezek nem a városbíró emberei voltak, ó, dehogy!... A köpenyük rongyos, a csizmából kilógott a lábujjuk. De fegyvere mindegyiknek volt. Egy szakállas előlépett.

- Robin Hoodot keressük!

- Én vagyok az! Kik vagytok, mit akartok? ...

- Menekülők vagyunk. Már régen itt bujkálunk a sherwoodi erdőben. Hallottunk rólad, vitéz Robin Hood. Alaposan megtáncoltattad a király vadászait. Ó, az ilyesminek gyorsan terjed a híre a szegény bujdosók között! A táborodba akarunk állni. Veled küzdünk a normannok ellen.

Much a levegőbe dobta a sapkáját.

- Itt a segédcsoport, kapitányom! Most már jöhet a városbíró úr!

Robin Hood kezét szorította a szakállal.

- Köszönöm a bizalmat!... De még nem tudom, hogy kik vagytok. Miért bujdostok?

Egy barna képű fickó fölnevetett.

- De kényes vagy, Robin Hood! Hát azt bizony bevallom, hogy nem vagyok **gróf**, de még báró sem!... Hogy miért bujdosok? No jó, hát azt is megmondom. Kiraboltam a gazdámat!

- Akkor menj békével!... - mondta Robin. - Rablókra semmi szükségem. Mi az igazságért küzdünk! Csak azokat fogadjuk be, akik a normannok elől menekülnek. Rablókkal nincs dolgunk!

- Lárifári! - mondta a másik. - Nálam hívebb szövetségeseid úgyse lesz! Hiszen érdekem, hogy veled maradjak! Ne félj, sose állok a városbíró mellé! - Felnevetett. - Van eszembe! - Kinyújtotta a kezét. - Csapj a tenyerembe, Robin Hood!

Robin elfordult.

- Rablókkal nem cimborálok! Eredj békével! És a többiek is mondják el, miért menekülnek!

Így aztán Robin Hood csak a becsületes embereket fogadta a táborába. Azokat mindjárt ki is próbálta, tudnak-e célba löni, vívni. Aztán azt mondta Muchnak:

- Körülnézek egy kicsit az erdőben. Hátha összeakadok még egypár bujdosóval!

- Veled tartok, kapitány!

- Nem. Csak maradj a táborban. Most te vagy a kapitány! Különbözően mindjárt visszajövök! Talán az utat is megnézem. Hátha összeakadok egy normannal vagy egy poroszlóval!

- Veled megyek, Robin Hood - mondta Much. - Egyedül mégse engedhetlek el!... Hátha rád törnek a királyi vadászok! Nem játszatsz az életeddel.

- Maradj csak, derék Much - mosolygott Robin. - Egyedül akarom kifürkészni az erdőt.

- Legalább a kürtömet vidd el! - kérte Much. - Aztán ha bajba kerülsz, csak fújj bele!

Robin Hood átvette az ezüstkürtöt.

- Jól van, Much, de remélem, nem lesz semmi baj. Elindult. Lassan kiért a fák közül az országúira. Senkit se látott. A csárda csak állt a messzeségben.

"Jó lenne bekukkantani - gondolta Robin -, hátha összeakadok egypár poroszlóval. De nem, ez nagyon is veszedelmes kaland volna. Zöld ruhámról, csuklyámról tüstént rám ismernének. Nagy túlerővel pedig nem tudnék megbirkózni."

Visszafordult az erdőbe. Váratlanul egy patakhoz ért.

"Nem lehet valami mély - gondolta -, hiszen jól lehet látni a gázlónál átúsztatott lovak nyomát. No, majd átsétálok ezen a hosszú, keskeny pallón!... Hohó, jó lesz vigyázni, mert nincsen karfája!... Még szerencse, hogy nem szédülök! - Lábujjhegyen egyensúlyozta magát. Hirtelen megállt. - Hohó, hiszen ez . . ."

A palló másik végén hatalmas, izmos férfi tűnt fel. Hosszú rúddal egyensúlyozta magát. Robin csak nézte. Ez aztán jól megtermett fickó, ilyen kéne a csapatba! És ha még a szíve meg az esze is a helyén van... No, mindjárt meglátjuk!

Rákiáltott:

- Vissza, öcsém! Én előbb indultam! Kettőnk számára nincs út!

Az idegen levette a sapkáját. Meghajolt.

- Jó reggelt kívánok.

- Tessék?...

- Köszöntem. Én tudom, mi a tisztesség!

- Igen? Hát akkor csak fordulj szépen vissza! Félre a útból! De mozogj, szedd a lábad! Azt hiszed, sokáig várok?

A másik még mindig mosolygott. Roppant szelíden, kedvesen.

- Nem kell várni. Egy percig se várj, jó uram. Hiába fecsérelnéd az időt. Fordulj csak szépen vissza!

- Mit beszélsz, szájas ripók?! Én forduljak vissza?!

- Éppen így mondtam.

- Hallod-e, ez már igazán sok! Mindjárt tisztességre tanítlak! Utoljára kértem ...

- Kár a szóért! - mosolygott az idegen. - Én sohase térek ki senkinek. Legfeljebb asszonynak, öregnek. Te még fiatal vagy.

- Vigyázz, fickó! Átlyukasztom a bőrödöt egy nyílvevesszővel!

. A másik most se ijedt meg. A rúdjára támaszkodva bölintott.

- Gyáva dolog lenne, uram. Én egy szál füttykössel, te pedig ijjal...

- Igazad van - mondta Robin. - Másképpen bánok el veled. - A partra hajította az íjat. Aztán ő is a partra ment. Széles ágat tört le az egyik tölgyről. - Így ni, most már az én fegyverem is egy szál füttykös!..

- Jó fegyver az - mondta a másik -, derék fegyver. Csak bánni kell vele tudni. - Meglobogtatta a husángját. -Mi már jól összeszoktunk, igaz, James úr? ...

- Ki az a James úr?

- A füttykösöm. Roppant értelmes. Egész jól el lehet vele beszélgetni. Különösen ha nincs senkije az embernek.

És egy biztos! James úr sose árul el! Ó, James úr nem fecseg ...

- Most már te se fecsegj, fickó! - kiáltott Robin. -A palló közepén verekszünk meg. Készülj a küzdelemre. Kezdjük hát!

- Az a győztes, aki a patakba löki a másikat.

- Úgy van.

És már szemben álltak egymással. Jól megvetették a lábukat. Az idegen még mindig udvariasan mosolygott. Mintha csak azt akarná mondani: "Ugyan, ne bolondozz, cimbora, mire jó ez? ... Eridj szépen vissza."

Akkor már Robin füttyköse fölemelkedett. Mintha meg akarná kenegetni az idegen derekát. De az könnyedén kivédte a csapást.

Egy darabig óvatosan lökdösték, taszigálták egymást. Aztán Robin Hood támadott.

Magasra emelt füttykössel sújtott az idegen fejére, de csak "James urat" érte. A következő csapás már az ellenfél bordáját találta.

Az nyögött egyet. Hátralépett." Arcáról eltűnt a mosoly. Mintha csak most venné igazán komolyan a küzdelmet. Robin dereka felé vágott.

Robin egy ügyes mozdulattal kivédte az ütést. Közben megingott, és egy újabb ütés a vállán találta. Előrebukott, mintha lezuhanna, de könnyedén, macskaügyességgel előrelendült, és fültövön vágta a másikat.

- Huh!... A fülemre mindig kényes voltam! - Az idegen két kézre fogta "James urat". Csak úgy zúgott a hatalmas bot.

Robin kivédte az ütést.

- Úgy, cimbora. És most rajtam a sor! - Ide-oda hajladozott, és a másik nem is tudta, honnan várja az ütést. Hirtelen nagyot kiáltott. Robin husángja állon találta.

I Azért még mindig a helyén maradt. Veszettül sajgott az álla meg a füle, de nem adta föl a harcot. Esze ágában se Volt.

Elvigyorodott.

- Azt hiszem, James úr, most már mi is elkezdhetjük. Mi a véleménye? ...

A következő percben már zúgott a hatalmas ütés. Robin oldalt hajolt. Megcsúszott a síkos mohán, és ez volt a szerencséje. A vállát találta a hatalmas ütés. Egy reccsenés, és Robin a patakba bukott.

A hideg víz kissé felüdítette. Nagyokat prüszkölve dugta ki a fejét.

Az idegen a füttykösére dülve nevetett.

- Ugyan, mit találtál a patakban, cimbora? Nézze. James úr, ez akart bennünket tisztességre tanítani. Bizony barátom, örülhetsz, hogy nem törtem be a koponyádat!

Mit tehetett Robin? Ő is elmosolyodott.

- Nem baj, cimbora, férfias küzdelemben győztek le. Derék ellenfél voltál. - Kimászott a partra,

fölvette az íját. Belefűjt a kürtbe.

Much tűnt fel az ágak közül. Utána Willy, Wat, Charles és a többiek.

- De hiszen csuromvizes vagy, Robin! - kiáltott Much. -Csak nem estél a patakba?

- Egy kis fürdőt vett urasága! - nevetett az idegen. -A reggeli fürdés roppant egészséges.

- Derék barátunk taszított a vízbe - mutatott az idegenre.

- Micsoda?! - kiáltott Wat. - Ez lökött a vízbe, és még gúnyolódik? No, majd mindjárt megitatjuk!

Az idegen megmarkolta a husángját.

- No, James úr, mutassa meg, mit tud!... Robin Hood fölemelte a kezét.

- Egy lépést se. Wat! . . . Senki se nyúljon az idegenhez! Becsületes küzdelemben győzött le. Hitvány fickók volnánk, ha többen támadnánk meg! Beállnál-e közénk, barátom? - lépett az idegenhez. - Ilyen legényekre van szükségünk.

Az idegen vállat vont.

- Nem is tudom, ki vagy. Becsületes ellenfél voltál, az biztos. De tudod, én más csapatba szeretnék beállni. Nekem csak egy ember parancsolhat! - Ki az? ...

- Robin Hood! Őt keresem. Nem tudsz valamit róla? - De igen!... Az előbb küzdött meg veled a pallón, és mi tagadás, jól a vízbe taszítottad! - Micsoda? ... - bámult el a másik. - Hát te, igazán te vagy?...

- Csapj a tenyerembe, cimbora! Robin Hood vagyok.

Ilyen fickó kell a csapatomba!

- No, hogy éppen téged kellett a patakba löknöm!.... -A fejét csóválta. - Nem, nem, ezt sohasem bocsátom meg magamnak!

- Hiszen én kötöttem beléd! - nevetett Robin Hood. -Te csak védekeztél. Most halljuk: mi a neved? - Little John.

- Én meg éppen téged kerestelek. No, ezt a napot megünnepeljük, fiúk!...

A zöld sapkák a levegőbe repültek. - Éljen Robin Hood! Éljen Little John! I Vidáman mentek a rejtkehelyre. Elöl Robin Hood és Little John. Robin egyszerre csak megállt. - Hohó, pajtás, ha nem csalódom, szarvasokat látok. Nem szoktam pusztítani a király vadaskertjét, de nincs ünnepi lakoma pecsenye nélkül!... - Nyilat tett az új húrjára. És a következő percben az egyik agancsos holtan rogyott a tisztásra.

- Pompás lövés volt! - kiáltott Little John. - Nem hiszem, hogy a királyi vadászok között különb íjász akadna. Much és Wat fölemelték a szarvast.

- Pompás pecsenye lesz! De most előre, mert egy kissé éhesek vagyunk!

HAJSZA!

A városbíró hátradőlt a székén, végigsimított az arcán. Ezt nagyon jól tudta csinálni. Ilyenkor úgy látszott, mintha gondolkoznék valamin.

- Nos, a városi tanács tehát elhatározta, hogy a sherwoodi bitangokat felkötjük!

A hosszú tölgyfa asztalnál ültek a szakállas tanácsstagok. A városbíró minden szavára, mozdulatára bólintottak. Ebben roppant nagy gyakorlatuk volt. Már kiskorukban városi tanácsosoknak nevelték őket, és így egész korán megtanultak bólogatni.

- Éppen elég régen pusztítják őfelsége vadaskertjét! -mondta a városbíró. - Rettegésben tartják Nottingham lakóit! ... Itt az ideje, hogy végezzünk velük! Ma éjjel tizenkettőkor gyülekezünk a templomnál. Én magam vezetem a csapatot. Amint látjátok, páncélban vagyok! . . . Föllállt, föltette a sisakját. Kardjával az asztalra vágott. - A sherwoodi bitangoknak ez az utolsó éjszakájuk!...

Döngő léptekkel a városháza elé ment. Lóra pattant.

- És most előre, a templomhoz!

A templomnál már várta Guy of Gisborne lovag és egy csapat fegyveres. A városbíró megszorította Guy lovag kezét. Ezt roppant férfiasnak találta.

- Ez a bosszú éjszakája, Guy lovag.

- Tehát ezer arany?

- Miféle ezer arany? - hunyorgott a városbíró. Nem szeretett pénzről beszélni.

- Hát a jutalom. Amit Robin Hoodért kapok.

- Úgy van - bólintott a városbíró. - Ezer arany. De előre egy fityinget sem adok. Csak ha már elcsípted Robint! Kapitány, a városban megkettőzte az őrséget?

- Igenis! - felelt a testőr kapitány. Nagyon tüsszentett. Még mindig nem heverte ki a hülést. Hiába, nagyon hideg volt a tömlőben.

A városbíró kirántotta a kardját. - Előre, jó lovagok!...

De Guy of Gisborne nagyot nevetett, és megfogta a bíró karját.

- Dugd csak szépen vissza a pengédet! Hát hogy képzeled? Éjjel támadjunk? ... Hiszen a bitangok sokkal jobban ismerik a sherwoodi erdőt! Könnyen törbe csalhatnak a sötétben. Vagy talán fogságba akarsz kerülni?

A városbíró megborzadt...

- Nem, nem, ehhez igazán semmi kedvem. Inkább megvárom a hajnalt.

- Menjünk addig az Arany hattyúba - mondta Guy of Gisborne. - Ott könnyebben múlik az idő.

"És ki fizeti? - gondolta a városbíró. - A derék lovag biztosan fölhajt egy pár kupa bort. És ki fizet? Hát persze hogy én! No, azt már nem!" Megsimogatta az állát, és így szólt:

- Azt mondd, Guy of Gisborne, hogy menjünk az Arany hattyúba? ... De gondold csak el, hogy talán a vitézeink egy kicsit mélyebben néznek a kupa fenekére. Akkor aztán Robinék könnyen végeznek velünk. Nem, nem, nemes lovag, inkább itt várjunk. Aztán ha elfogtuk a bujdosókat, úgymint nagy lakomát csapunk!

- Vén zsu-gori - dörmögött a lovag. Roppant bosszús volt, mert igazán szeretett volna egy jót inni.

Hűvös szél jött. Kelet felől vékony, piros szalag hasította át az ég sötétjét. Hajnalodott. Guy megérintette a városbíró karját.

- Indulhatunk.

Guy of Gisborne és a városbíró elől lovagoltak. Nem beszéltek útközben. Guy az ezer arany jutalomra gondolt, a városbíró pedig Robin Hoodra. Most végre elcsípi a bitangokat!... Hirtelen eszébe jutott valami. Ha Guy of Gisborne nemcsak Robint fogja el, hanem még egy pár bujdosót, akkor biztosan- több jutalmat kér. No nem, hát ezer aranyánál semmi esetre se ad többet. Ez is bőséges jutalom.

A sherwoodi erdőnél azt mondta a lovag:

- Nem jó, ha egy csapatban vonulunk az erdőbe. A bitangok hamar észrevehetnek. Én előremegyek, és kikémlelem a rejtékhelyüket.

- Igazad van - bólintott a városbíró. - Mi pedig majd rajtuk ütünk! - Elvigyorodott. - Még biztosan alszanak. Nem számítanak ilyen korai látogatásra. Kellemes meglepetés lesz, az már egyszer biztos. Csakhogy a városbíró tévedett.

Robin Hood emberi már talpon voltak. Robin ébredt elsőnek. Fölrázta Little Johnt.

- Ébredj, cim-bora!... Hiszen már pirkad. Little John megdörzsölte a szemét, nagyot ásított.

- Hát ilyen korán felvered az embert, vitéz kapitány?

- Még mindig jobb, mintha a poroszlók vernek fel.

- A poroszlók?

- Igen, Little John, úgy gondolom, ma látogatást kapunk. Múltkor én látogattam Nottinghambe, most a városbíró jön a sherwoodi erdőbe. Ezért jó lesz, ha fölkészülünk a fogadására. - A kürtjébe fűjt. - Talpra, barátaim, talpra!...

Nem kellett sokáig biztatni a bujdosókat! Much, Wat, Willy és a többiek egymás után ugrottak fel.

Egykettőre megmosakodtak a kis patakban, aztán a vállukra akasztották az íjat.

- Így ni, Robin, készen is vagyunk.

- Szép fegyver az íj - mosolygott Little John. - És azt hiszem, egy kicsit tudok is vele bánni. De én már csak

megmaradok James úrnál - végigsimított a füttykösén. -Na, James úr, azt hiszem, ma sok dolga lesz. Remélem, nem vallunk szégyent.

Akkor Wat fölemelte a kezét.

- Mintha lódobogást hallanék, cimborák. Robin Little Johnra nézett.

- Ugye, hogy igazam volt? A városbíró úr visszaadja a látogatást. Fogadjuk tisztességgel, fiúk! Én előremegyek. Kikémlelem a poroszlókat. Ti pedig mélyen az erdőbe húzódtok, és csak a kürtjelre jöttök elő.

Robin elindult. Ahogy megfordult, látta, hogy a derék Little John baktat mögötte.

- Miért nem tartottál a többiekkel, Little John? ... A másik megvakarta a kobakját.

- Gondoltam, nem árt, ha veled megyek. Így legalább nem történhet bajod. Én és James úr vigyázunk rád.

- Nem, nem, cimborák - csóválta a fejét Robin Hood. -Hidd el, sokkal jobb, ha egyedül megyek. Így könnyebben kikémlelem az ellenséget.

- És ha törbe csalnak?

- Attól ne félj! - mosolygott Robin. - Nem olyan könnyű engem törbe csalni. Eredj csak szépen vissza a többiekhez. Ha valami baj van, a kürtömbe fújok.

Little John vállat vont és visszafordult. "No, ez a nap is jól kezdődik - gondolta. - A kapitány nem tud mit kezdeni velem. Pedig én is ismerem egy kicsit az erdőt. Kifürkészhettem volna a városbíró embereit. De mit csináljak, ha Robin Hood nem akarja? Csak aztán valami baja ne történjék a végén ..."

"Ejnye, mintha egy kiáltást hallottam volna. Talán Much kiáltott vagy egy másik cimborák? ... Csak nem történt valami baj? ... Gyere, James úr!... Most megint kiáltott valaki. Istenemre, ez Willy volt!..."

Little John a tábor felé igyekezett. Alig ért a tisztásra, megállt. Lovasok tűntek fel. Ohó, de hiszen ezek a városbíró emberei!

Little John egy bokor mögé húzódtott. Nemsokára fölűnt az egész csapat. Elöl a városbíró a testőr kapitánnyal. És a menet végén egy lóhoz kötve Much és Willy ... Ó, ez bizony nyomorúságos látvány volt. A poroszlók nagyokat röhögtek. Egy vörös képű Willybe rúgott.

- Ne félj, pajtikám, mindjárt megérkezünk, csak még összefogdosunk egypár bitangot!

A városbíró fölemelte a kezét.

- Állj! Itt megpihenhetünk egy kicsit. Vezessétek elém azt a két fickót!

A következő percben Willy és Much a városbíró előtt állt. A kezük hátra volt kötözve, de azért úgy néztek a városbíróra, mint a szabad emberek. Nem jajgattak, nem könyörögtek.

"Derék fiúk - gondolta Little John -, hiszen csak ki tudnám őket szabadítani... De hogy eshettek fogságba? Igazán nem értem ... No, de talán mindjárt megtudok valamit."

A városbíró végigmérte a két bujdosót. Fölkacagott.

- Most már az ördögös Robin Hood se menthet meg benneteket. Nemsokára ő is fogoly lesz. Élve vagy halva a kezem közé kerül. Mert tudjátok meg, ma aztán emberére akadt! Guy of Gisborne lovag föl kutatja érte a sherwoodi erdőt. Vagy talán tudjátok, hol van? Nos? Feleljetek, kutyák! Persze, nem is sejtettétek, hogy ilyen korán rátok törünk. Ti fedeztétek a visszavonulást. Meg is kapjátok érte a jutalmatokat!

"Hát ezért fogták el őket? - bölintott Little John. -A többiek visszavonulását fedezték. Ki kell őket szabadítani. Nem kerülhetnek bitóra... Hogy röhög rajtuk ez a hitvány csöcselék! Ó, az átkozottak! No, ezért megfizetek ..."

A városbíró Muchhoz lépett. Egész közel hajolt hozzá. Szinte érintette egymást az arcuk.

- Várj csak, barátom, de ismerős vagy... Ejnye, mintha már találkoztunk volna! Nem jártál mostanában Nottinghamban? Felelj!

Much vállat vont.

- Idejét se tudom, mikor voltam utoljára Nottinghamban!... Mi már csak az erdőt szeretjük, városbíró uram.

- Meg a király vadjait! - vigyorgott az egyik poroszló. - No de őfelsége nemsokára megszabadul a vadorzóktól!...

A városbíró magához intette a testőr kapitányt.

- Nézd csak meg ezt a fickót, pajtás... Ugye, milyen ismerős! Emlékszel, mikor Lob vargát kiszabadították.

Ez volt az egyik. Csak hát akkor szakálla volt. Megborotváltunk, cimbora?

A testőr kapitány végigsimított a homlokán.

- Emlékszem, igen, igen ... Az a cifra nevű lovag. -Megragadta Much vállát. - Ne is tagadj! Jó tréfa volt, az már biztos!...

Much szerényen elmosolyodott.

- Örülök, hogy a kapitány úrnak is tetszett. A városbíró az öklét rázta.

- Még pimaszkodsz! De várj csak, mindjárt elveszem a kedvedet. Lassú tűzön pirítalak meg, te kutya!... Most hallgatsz, ugye? Megijedtél?

- Nem vagyok olyan félnék, városbíró uram - mondta Much. - És aztán egyszer csak meg kell halni.

Nyugodt lélekkel halok meg. Az a fontos, hogy a pajtásaim megmenekültek.

- Úgy? Hát majd szépen elárulod, hol bujkálnak a bitangok! De ne vesztegessük az időt! Trent hadnagy hozzálát a vallatáshoz. Trent hadnagy nagyon ért az ilyesmihez! Hallottatok már róla?

Széles vállú, szakállas poroszló lépett elő. Ez volt Trent hadnagy.

- Ha a király vadjait nem félténém, a bitangokra gyűjtanám a sherwoodi erdőt!... De így csak ezt a kettőt pirítom meg. Hé, fiúk, rakjatok tüzet.

Little John ekkor egy hatalmas szökkenéssel előugrott a bokorból. Trent hadnagy fölemelte a kezét. De későn!... Little John fütyköse pocskékká lapította a sisakját. Az álláig szakadt be.

A testőr kapitány kirántotta a kardját.

- Megfizetsz, kutya!...

Little John a kapitány kardjába lökte Trent hadnagyot. A foglyokhoz ugrott. Szétvágta a kötelékeket.

- Most aztán futás!

Muchékat nem kellett biztatni. Mögöttük felhangzott a városbíró kürtje. Egy nyíl vágódott le Willy előtt.

- Ne egy irányba fussunk! - lihegte Little John. - Úgy könnyen eltalálnak!

Nyílvessző süvített el Little John mellett. A következő pedig éppen a sipkájába fúródott. Little John hátranézett. Ó, de hiszen egy hórihorgas poroszló már erősen a nyomában van. Még egy-két ugrás, és be is éri.

Little John hirtelen lehasalt, a poroszló átugrott a feje fölött. John föl pattant, és alaposan tarkón vágta a fütykössel.

- Látod, látod, nem kell úgy sietni!...

A poroszló úgy elnyúlt, mint egy liszteszák. De akkor már a többi is Little John nyomában volt. John jobbra balra kapkodta a fejét. Hiába na, körülkerítették.

Hirtelen-váratlan egy vigyorgó arc bukkant fel előtte. Hiszen ez Charles!... És a többiek is itt vannak! Charles megemelte a sapkáját.

- Jó napot kívánok, városbíró uram?... Ha megengedi, leadunk egy pár üdvlövést!

És a következő percben három poroszló bukott le holtan a lováról.

Charles roppant ijedt arcot vágott.

- Csak nincs valami baj? Ejnye, ejnye, azt már igazán nem szeretném ...

A városbíró a kürtjébe fűjt.

- Vissza! Vissza! A bitangok a fák mögül lövöldöznek! A vadászok visszahúzódtak, Little Johnék pedig a fák

közé ugrottak.

- Már igazán azt hittem, hogy elcsípnek - lihegett Much. - Másodszor már nem tudtam volna megmenekülni.

Nyíl fúródott az egyik fába.

- Ezek még mindig játszanak?... - vigyorgott Charles. - Tanítsuk meg őket, hogy kell az íjjal bánni. Az a poca-

kos vadász sehogy se tetszik nekem... - Nyílvesszőt tett az íj húrjára. Célzott.

A pocakos vadász kezét előretárva a fübe bukott.

- Lőjetez ti is!... - toporzékolt a másik oldalon a városbíró. - Nem tudtok célozni?!... Ó, istenem, micsoda

embereim vannak! Hitvány kutyák!...

- A városbíró kissé ideges - mosolygott Little John. -Meg kéne egy kicsit nyugtatni. Különben is... - A sapkájához kapott. - Nézzétek, cimborák. Átlyukasztották! Így csak nem viselhetem! Pedig úgy szerettem ... No megállj, városbíró uram! Add csak ide az íjadat, Charles!

Little John nyíla a városbíró sisakján koppant. - Hiába, az ő tökfödője keményebb! - mondta John. A városbíró a fűbe hasalt.

- Veszélyben vagyok, veszélyben - nyögte -, egy ember vágta Nottinghambé segítségért! Hej, csak legalább Guy of Gisborne végezne Robin Hooddal!

No de ez se ment olyan könnyen. Robin Hood egyelőre nyugodtan sétált az erdőben.

- Ohó, mintha annál a bokornál állna valaki! Ha nem tévedek, ez a derék Guy of Gisborne lovag. Még nem ismer, de majd bemutatkozom neki!

Guy of Gisborne végigmérte Robint.

- Ki vagy?...

- Egy szegény vándor.

- Meg tudnád-e mondani, hol van Robin Hood? Már tűvé tettem érte az erdőt.

- Ejnye, hát aztán miért keresed?

- Egy kis dolgom van veled. De ne kérdezősködj! Inkább arra felelj: tudod-e, hol van?

Robin roppant jámbor képet vágott.

- Azt hiszem, tudom, nemes lovag. Itt áll előtted!

- Te vagy az?!

- Azt hiszem! Váratlan találkozás? Mit kapkods az íjadhoz, lovag? Látod, én már föl is tettem a nyilvánosságot!

Ne sokat mozogj, mert beléd röpítem. - Végignézte a lovagot. - Kiöltöztél a tisztelemre! Ezüstpáncél, ezüstsíkok ... Az oldaladon ezüst kard fityeg! Ez igazán kedves tőled, Guy of Gisborne lovag.

- Elég a tréfából! - kiáltotta a lovag. - Őlj meg, ha akarsz, de ne gúnyolódj! Hiszen csak megmérkőzhetnék veled!

- Bizonyára legyőznél! - nevetett Robin. - Hiszen már annyit hallottam rólad!... Olyan könnyen elbánsz védtelenekkel! De most lássuk, hogy milyen vitéz vagy!

- Könnyen beszélsz - mondta a lovag. - Hiszen már fölszegezted az íjadat!

- Ne félj, nem öllek meg! Vagy legalábbis nem így! Tanuld meg, hogy Robin Hood sosem bánt védteleneket. Megmérkőzünk: Húzd ki a kardodat!...

- Kardpárbaj? - biccentett Guy of Gisborne lovag. "No hiszen, akkor nem sokáig leszel olyan nagy legény - gondolta. - Nincs nálam külön vívó Nottinghamben."

- Robin Hood előhúzta a kardját. A levegőbe suhintott.

- Azt hiszem, kezdhettek!

- Kezdhettek!

- Még csak egyet! Szabad a szúrás?

- Tilos! Az ilyen kocavívók összevissza vagdalóznak -mondta a lovag. - Úgy könnyen megsebesíthetnél. Egyáltalán csodálom, hogy ismered a bajvívószabályt! Nos, fickó, imádkozz!

Guy of Gisborne kezdte a támadást. Robin csak védekezett. Jobbra-balra hajlongott.

- Nagyon erőlködsz - mosolygott a lovagra. - Ejnye, hiszen egészen megizzadtál!

- Nem sokáig szájaskodsz! - harsogott Guy of Gisborne. - Véd magad!

- Eddig is azt csináltam. Nem vetted észre? No de azt hiszem, elég volt a játékból! Most aztán én is mutatok valamit!

Robin egyre hátrább szorította az ellenfelét. Végül szinte egy fához szögezte. Ijedt, izzadt arc meredt rá.

- Látod - mosolygott Robin -, így vívnak a felnőttek. Nem ártana, ha vívóleckéket vennél!

- Tőled, erdei bitang?!

- Akár tőlem is! Különben ne sértgezz. Nem szeretem az ilyesmit!

Guy of Gisborne látta, hogy nem bír Robinnal. Itt már csak az ügyes csel segíthet. Felkiáltott: -Ó, jaj!

- Megsebesültél? - Robin leengedte a kardját. Csak erre várt a lovag. Egy gyors mozdulattal Robin torka felé szúrt. De Robin még gyorsabb volt. Egyetlen csapással kiütötte ellenfele kezéből a kardot.

Aztán végigmérte Guy of Gisborne-t.

- Hát ilyen hitvány vagy, Guy lovag? Orvul támadsz? Nem érdemled meg, hogy kardot végy a kezedbe! És még te csúfoltál erdei bitangnak? Én még sohase támadtam orvul. De egy se a cimboráim közül! Ehhez talán lovagnak kell lenni...

Guy of Gisborne Robin lába elé omlott. Nem mert felegyenesedni. Hiszen Robin minden percben keresztüldöfötte.

- Kegyelem - nyögte -, kegyelem ... Robin csípőre tette a kezét. Felnevetett.

- Egy erdei bitangnak könyörög a híres-neves lovag úr? Ejnye, ejnye! Igazán szerencse, hogy az erdei bitangok nem ölnek meg fegyvertelen embert. Állj csak fel, nemes Guy of Gisborne. Úgy, úgy ... És most mondd meg: miért akartál megölni? Miért vadászta rám a városbíró poroszlóival, mint valami veszedelmes állatra? Nos, felelj!

Guy of Gisborne hallgatott. Ugyan mit is mondjon?... Hát miért akart végezni Robin Hooddal?...

Lehajtotta a fejét, és úgy mondta:

- A jutalomért.

- A jutalomért! - ismételte Robin. - Milyen nyomorult dolog ez, lovag. Majdnem olyan nyomorult, mint az orvtámadás ... Aztán mennyi az a jutalom? Ezer arany! Ó, istenem, nagy pénz! Többet ér, mint egy emberélet! Eredj csak szépen haza, Guy of Gisborne lovag, nem bántalak!

A lovag egy mozdulatot tett, de Robin megfogta a karját.

- Megállj! Mi lett volna a győzelmed jele?

- Kétszer a kürtömbe fújok! - mondta Guy of Gisborne.

- Hát fújj a kürtödbe!

- De hiszen nem győztem - mondta Guy of Gisborne. - Legalább a kardomat szeretném fölvenni. Így mégiscsak ...

- Majd megkapod a kardodat is - bólintott Robin. -Egyelőre fújj a kürtödbe. Kétszer, jó hangosan! Hadd hallja mindenki, hogy Guy of Gisborne párbajban legyőzte a sherwoodi erdő bitangját, Robin Hoodot! - Felnevetett. -Harsogjon hát a kürtöd!

Guy of Gisborne kétszer a kürtjébe fújt.

- Mire jó ez a játék, Robin Hood? Legyőztél, rendben van, de miért akarsz kigúnyolni?

- Majd mindjárt megtudod, jó lovag!

A városbíró, ahogy meghallotta Guy kürtjelét, egyszerre felugrott. Még a bujdosók nyilairól is megfeledkezett. Arca ragyogott az örömtől.

- Nem kell már segítség! Guy of Gisborne leszúrta Robin Hoodot! Utánam, fiúk! Tegyük úgy, mintha visszavonulnánk!

A poroszlók lassan visszahúzódtak. Little John a fejét csóválta.

- Nagyon hirtelen történt ez a visszavonulás... Pedig többen vannak, mint mi.

- Gyávák! - nevetett Much.

- Akkor se tiszta dolog ez, cimborá - mondta Little John. A fütykösére nézett. - Azt hiszem, James úrnak is ez a véleménye. Itt semmi esetre se maradunk. Bekeríthetnek bennünket. Aztán hallottátok a kürtszót?

- Talán Robin Hood kürtje volt?

- Nem, nem - csóválta a fejét Little. - Annak jól ismerem a hangját. Idegen kürt volt. Úgy hangzott, mint egy győzelmi jel. - Elakadt. A cimborákra nézett. - Fiúk, azt hiszem, nem késlekedhetünk. A kapitányunk bajba került. Much és Willy hozzám! A többiek utánam! A poroszlók nyomába! De csendesen, vigyázva ... És a bujdosók elszórt csoportokban nyomultak a poroszlók után.

Még egyszer felharsant a kürt. Most még büszkébben, bátrabban;

- Előre! Előre! - lihegett a városbíró. - Guy of Gisborne győzött. Jaj, de szeretném már látni a megköttözött Robin Hoodot!

- Igazán, városbíró uram?!... - kacagott valaki.

A városbíró hátratántorodott. Nagyon nyelt. Robin Hood

állt előtte. De nem megköttözve, ó dehogy! És mögötte állt Guy of Gisborne kard nélkül, leszegett fejjel.

- Mit jelentsen ez - dadogott a városbíró -, a kürtszó, a győzelmi jel?! Ez, ez árusítás! De esküszöm, hogy

megfizetsz, gaz Robin! Kötözzétek meg!

Akkor az egyik poroszló felkiáltott:

- A sherwoodiak! Itt vannak a bujdosók!

Előugrott Little John, Much, Willy és a többiek. Robin Hood nagyot nevetett.

- Úgy látom, szépen összejöttünk, szeretett városbírónk fogadására! Nos, fiúk, mutatkozzatok be! Ez a hős itt Guy lovag! Guy of Gisborne!

- Ez pedig James úr - lengette a fütykösét Little John. - Mutatkozz be, James úr! És ti is, cimborák!

Nem kellett biztatni a cimborákat. James úr is alaposan megkenegette a poroszlók oldalát.

- Legalább nem kapsz köszvényt, pajtás!... - nevetett Little John. - Úgy, úgy, jöjjetek csak, szép vitézek! Sorjában, csak sorjában! Mindenki megkapja a magáét!

Belapított sisakok, horpadt mellvérték jelezték James úr útját.

A többiek is jól dolgoztak. Charles egy pocakos poroszlót döfködött.

- Sose árt egy kis mozgás! Legalább lefogysz egy kicsit! Ó, bocsánat, nagyot szúrtam! Véletlen volt!

Guy of Gisborne felkapta a kardját. Robin Hood felé döfött. De az félreugrott. Nagyot nevetett.

- Hát nem volt még elég a vívásból? Jól van, Guy lovag, kezdjük újra!

A következő percben már csattogtak a pengék. A városbíró félre akart húzódni, de egy kard a pocakjának fűrődött. A kard mögött egy széles, nevetős arc.

- Much vagyok, nemes városbíró uram! Megismer? Ó, milyen megtiszteltetés egy szegény bujdosónak!

- Mit akarsz? - nyögte a városbíró.

- Semmit a világon! - ingatta fejét Much. - Hiszen mi barátok vagyunk. Ha jól értettem, az imént meg akart pörkölni, városbíró uram! No de én nem bántom. Csak ne tessék ugrálni, mert kissé ideges a kardom.

Az ilyen kedves kis pocakok mindig vonzották! Nézze csak, városbíró uram, hogy verekszik Robin Hood azzal a híres lovaggal! Tudj' isten, nem hiszem, hogy a lovag úr győzne. Egy kicsit bágyadtan mozog.

Álmosan. Persze, nagyon korán kelt... És a városbíró uram is! - Elismerően bólintott. - Ez aztán igazán szép. Hiszen városbíró uram már nem fiatal legény!

Guy of Gisborne arcáról szakadt a verejték. Robin ismét egy fához szorította. Hát sehogy se bír ezzel a bitanggal? És hogy mosolyog, milyen pimaszul! Guy hirtelen lehajolt. Gáncsot vetett.

Robin nevetve félreugrott.

- Ósdi trükk, lovagom... - Kiütötte kezéből a kardot. - Már másodszor fosztalak meg a pengédtdől! Ne félj, nem öllek meg! Eredj szépen haza a barátoddal! Úgy látom, a derék poroszlók előresiettek ?...

Hát igen, a poroszlók megelégtették az utlegeteket, döféseket. Rendezetlen sorokban menekültek. Elgurult sisakok, kardok jelezték az útjukat.

- Végem van - nyögte a városbíró -, cserbenhagytak a nyomorultak!

Robin Hood mélyen meghajolt előtte.

- Tisztelet a városbírónak! Igazán kedves, hogy fölkeresett szerény hajlékomban! - Már nem is hittem, hogy viszonozza a látogatásomat.

- Elég! - toppantott a városbíró. - Ne beszélj arról!

- No miért? - mosolygott Robin. - Talán szégyelli a városbíró úr, hogy egyszer fölkerestem

Nottinghamben ? Nekem és cimboráimnak örökké kedves emlékünknél marad. Igaz-e, Much?

- Igaz bizony! - nevetett Much. - De nem látom a másik barátomat. A testőr kapitányt. Persze, neki már elég volt a kirándulásból!

- Fiúk - mondta Robin. - Egy városbíró és egy nemes lovag nem mehet haza kíséret nélkül. Az erdő széléig velük megyünk.

Nagyokat nevetve közrefogták a városbíró és Guy lovagot. Little John a lovag kürtjébe fűjt.

- Indulás!... Előre, városbíró uram!

- Te mit csinálnál velem, ha elfognál? - kérdezte Robin. - Azt hiszem, gondolkodás nélkül felköttenél!

A városbíró nem felelt. Olyan komoran nézte a földet, mintha többet föl sem akarna tekinteni.

- Látod, én nem bántalak - mondta Robin. - És Guy lovag vérével se szennyeztem be a kardomat. Igaz, én nem is kapnék Guy of Gisborne-ért ezer aranyat!...

Guy lovag hirtelen megállt.

- Kétszer támadtalak meg orvul, Robin Hood. És te mégsem öltél meg! Bár leszúrtál volna, mint egy nyomorult kutyát! Mert így megmutattad, hogy milyen hitvány fickó vagyok!... Ha meg tudnál bocsátani, Robin Hood ...

- Nem haragszom, Guy of Gisborne!

- Elfogadnád jobbomat?

Robin Hood kezet fogott Guy of Gisborne-nal.

- Ha többé nem támadsz meg védteleneket!

- Erre esküszöm, Robin Hood! Megtanítottál rá, hogy mi a becsület!...

- Látod - mondta Robin. - Néha még a sherwoodi erdőben is lehet tanulni valamit.

A városbíró csak hallgatott. "Nem értem, mi van ezzel a Guy lovaggal?... - gondolta. - Nemesember kezet fogjon egy ilyen hitvány fickóval... No, ez már mégiscsak sok!"

Az erdő szélén megállt a csapat.

- Isten veletek - mondta Robin. - Tovább nem kísérünk. Azt hiszem, a városbíró úrnak már éppen elege van

szerény társaságunkból!... Remélem, nem unatkozott az úton?

A városbíró és Guy lovag továbbmentek.

Charles egy nyilat tett az íjára.

- Isten veled, városbíró úr!...

- Ó, jaj!... - kapott a hátsójához a városbíró.

A sherwoodi kirándulás emlékére! - nevetett Charles;

A MENEKÜLŐK

Robin Hood az erdő szélén állt. Az utat kémlelte. Így, kora reggel szeretett körülnézni egy kicsit. Nem is árt az óvatosság ... Hátha megismétli a városbíró az erdei kirándulást. Bár egyelőre talán elment a kedve az ilyesmitől.

Milyen gyönyörű ez a reggel! Gyenge napfényt ringat a hús szél. Egy feketerigó, begyét büszkén kifeszítve füttyül, és a habkönnyű párából ezüstösen csillannak elő Nottingham tornyai.

Apró, fekete pontok tűntek fel az úton. Messziről olyanok voltak, mint a bogarak. Aztán lassan-lassan emberekké nőttek.

Robin Hood egy fa mögé húzódva figyelt. Hiszen ez egy egész csapat! Ó, de milyen csapat! Egy szakállas, rongyos ruhájú férfi jött elől. Mögötte szekéren asszonyok, gyerekek. A szekéren kis motyó... Látszott, hogy sietve szedték össze a legfontosabbakat. A szekér saroglyájában egy törött orrú, kis faló... Ez a kopott játék olyan, de olyan szomorú volt.

Aztán férfiak jöttek leszegett fejjel. Nem beszéltek. Valahol felsírt egy gyerek.

- Apa!... Apa!...

- Keresheted - bólított az egyik férfi. - Megölték a normann kutyák.

- Legalább enivalónk lenne... - sóhajtott egy asszony.

Kis, fekete kutya futott a szekerek mellett. Olykor megállt. És csak ugatott. Aztán megint továbbfutott.

- Ez is a gazdáját keresi - dörmögte valaki. Robin Hood kiugrott az útra. Fölemelte a karját.

- Megálljatok!

A szakállas elmosolyodott. Ez a mosoly még fáradtabbá tette az arcát.

- Ugyan mit akarsz? Mit lehet még tőlünk elvenni? Talán az életünket! Mert egyebünk úgyszincs!...

Elkéstél a cimboráiddal! - Kurtán, élesen fölnevetett. - A normannok megelőztek!

- Semmit se akarok - mondta Robin. - Nem vagyok útonálló! A normannok elől menekültök?

- Igen.
- És miért nem mentek Nottinghambe?
- Nottinghambe,.. - bólintott a szakállas. - Halljátok, fiúk? Azt kérdezi, hogy miért nem megyünk Nottinghambe! Onnan jövünk.
- A városbíró nem fogadott be? - kérdezte Robin Hood,
- Be se eresztett! - mondta a másik. - Megjelent a bástya a kíséretével... Ó, ha láttad volna, milyen méltóságteljesen kérdezték: Kik vagytok? Honnan jöttök? Mi szépen elmondtunk mindent. És a végén pénzt kért tőlünk! Tőlünk, akiknek egy garasuk sincs! Pénzt kért!... Mert mindenféle népséget nem fogadhat be, nem bizony! Akik még a bebocsátási díjat sem tudják megfizetni, kotródjanak csak tovább! Robin elvörösödött.
- Csak még egyszer kerüljön a kezembe az a bitang, csak még egyszer! Ó, ha ezt a királyunk megtudná!...
- Ha láttad volna, hogy könyörögtek a kapu előtt az asszonyok! Vízért, ennivalóért! A városbíró meg csak állt ott a magasban, mint egy szobor! Aztán továbbmentünk. Hát így volt.
- Ha a nottinghami városbíró nem fogadott be benneteket - mondta Robin -, akkor az én vendégeim lesztek!...
- Ki vagy?
- Robin Hood! A sherwoodi bujdosók kapitánya! A városbíró is jól ismeri ezt a nevet!
- Mi is hallottunk már rólad és a sherwoodi szabad britekről! Hát akkor vezess!
- Utánam, az erdőbe!...
Robin Hood a szakállal előrement. Utánuk a többi menekült. Végül már a szekerek is eltűntek a fák között.
- Mi sem élünk valami nagy bőségben - mondta Robin -, de mindent megosztunk veletek!
- Ó, csak egy kis nyugalmunk legyen - sóhajtott a másik. - Sehol se akartak befogadni. Szitok, kutyaugatás kísért.
- Mi nem félünk a normannoktól! - mondta Robin Hood. - Szabad britek vagyunk! Méltatlanok lennénk erre a névre, ha nem védenénk a menekülőket! Csak jöjjetek! Nemsokára megérkezünk, aztán pihenhettek!
Robin egy kicsit előrefutott. A kürtjébe fűjt. Hamarosan Little John, Much és Wat ugrott elő az ágak közül. Hát bizony nagyot néztek.
- Kik ezek? - kérdezte Little John.
- Földönfutók - mondta Robin. - A normannok kergették el őket! És a nottinghami városbíró se akart tudni róluk, így hát a mi vendégeink!
Little John lekapta a sapkáját.
- Tisztességgel megvendégelünk benneteket! Előre, a táborba! - Aztán megfogta Robin karját. - Hanem egy kis baj van, kapitányom.
- Halljuk, Little John!
- Tudod, nem nagyon dúskálunk éppen ennivalóban. Bizony üres a kamránk.
Robin megvakarta az állát.
- Hm, hát ez bizony baj. Ezek a szerencsétlenek roppant éhesek. Mit tegyünk, derék Little John? Nem lehetne valahogy segíteni a dolgon? '
- Majd utánanézek - bólintott Little John. - Tudod, nem szeretek sokat töprengeni. Az az érzésem, hogy a királyi vadaskert szegényebb lesz egypár agancsossal! - Felnevetett. - Isten veled, kapitányom!
Megérkeztek a táborba.
A bujdosók megittatták a lovakat. Még egy kis abrak is akadt. Ennivaló kevés. Much a fejét csóválta. És már nyúlt is az íja után.
De nem ment egyedül. Willy, Wat is vele tartott.
- Mindjárt szállítom az ebédet!...
- Azért hagyjatok meg egypár szarvast! - nevetett Robin. - Én addig a menekülőkkel maradok.
Az asszonyok előszedték a kis ennivalójukat. Robin is előhozta a barlangból a maradék szalonnát, kenyeret.
- Lássatok csak hozzá! Előételnek ez se rossz! Mi az, Charles, fölcaptál dadának? - nevetett.

Charles egy vörös képű, kis pólyást tartott a karján. Ügyetlenül ringatta. De a gyerek annál jobban bögött. Charles roppant kétségbeesett arcot vágott.

- Nem tudom elaltatni, sehogy se tudom elaltatni!
- Hol fedezted föl a gyereket? - kérdezte Robin.
- Az egyik szekéren visított - mondta Charles. - Hát fölvettem. De most még jobban sír!...
- Hiszen ez a Waték kisbabája! - mondta a szakállas.
- A szülei?
- Ott maradtak.

Csönd volt, nagy csönd. Aztán megszólalt Charles:

- Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha énekelek neki. Attól talán elalszik. Ni, hogy kapkod az ujjam felé! Látjátok, már nevet! - mondta roppant büszkén. - Na. mit akarsz az ujjammal? Milyen kedves tud lenni egy ilyen apróság! Az ember nem is hinné!
- Azt hiszem, éhes - mondta Robin.
- Persze - bólintott Charles -, és én szamár meg el akarom altatni! Ó, de milyen ostoba is vagyok! Egy kis tej

kéne. Az ám, de honnan vegyek tejet? - A fejét csóválta. -Bizony nem tudom.

Hirtelen elnyújtott, panaszos tehénbögés hallatszott.

- Ne te, ne!...
- Hiszen ez Little John! - nevetett Charles. - De mit jelent a tehénbögés?

Nemsokára megtudta.

Fehér foltok jelentek meg a falevelek között. Aztán már a tisztáson voltak a tehenek. Egy egész csorda! És mögöttük Little John szélesen vigyorgó arca.

- Megjöttem, kapitány!

Robin Hood a teheneket nézte, Little John, aztán megkérdezte:

- Mi ez?...
- Azt hiszem, tehéncsorda - felelt nagy komolyan Little John. - Mégpedig pompás csorda!
- És hogy került hozzád? ... Little John megvakarta a kobakját.
- Hát erre már valahogy nem is emlékszem. Különben a városbíró csordája. A pásztor legalábbis azt kiabálta.
- A pásztor?
- No igen. Egy csordának pásztora is van. Ez már így szokás.
- És mit szolt a pásztor?
- Elfelejtettem megkérdezni. Meg aztán nagyon sietett. Valami roppant sürgős dolga lehetett. Igaz, James úr is sietette. - Meglóbálta a fütykösét. - Tudj' isten, James úrnak valahogy nem tetszett a képe. Aztán ő roppant hirtelen haragú!
- Derék legény vagy, Little John! - nevetett Robin. -Ezt jól csináltad. No, Charles, most már lesz tej a kisbabádnak! Az ám, de ki feji meg a teheneket?
- Ez igazán nem gond! - szolt közbe a szakállas menekült. - Hiszen vannak itt asszonyok!...
- Most már tüzet is rakhatunk! Muchék se sokáig késhetnek! . . .

Alig lobbant fel a tűz, megjelent Much. Vállán egy hatalmas szarvas. Mögötte Willy és Wat. Ők se jöttek üres kézzel.

- Pompás lakománk lesz! - bólintott Robin. - Remélem, azért még hagyatok egypár szarvast!
- Hát úgy mutatóba! - nevetett Much. Megkezdődött a sütés-főzés. Kővér, zsíros illatok úsztak a levegőben. Much volt a főszakács. Pompásan értett az ilyesmihez. Ügy vezényelte az asszonyokat, mintha legalábbis a király konyháján lenne.
- Hogy nyúzzátok azt a szarvast?! Gyöngédebben, hiszen ezt rossz nézni! Megfejték már a teheneket? Mindent személyesen ellenőrzött. Mert hát a főzés roppant komoly dolog.
- A szarvashús csak gombával jó - magyarázta az asszonyoknak. - De már az őzhús ...
- Ugyan mit beszél annyit! - mondta az egyik nő. -Hiszen mi is tudunk főzni!...

Much roppant komolyan fölemelte az ujját.

- Súlyos tévedés! Az asszonyok csak beszélnek. De főzni... - legyintett. - Nem, nem, hát azt már csak én

tudok! Mert az művészet! Ne olyan közel a tűzhez azt az őz-húst, ne olyan közel! És még ő mondja, hogy tud főzni!..

Végre mégiscsak elkészült az ebéd. Alaposan hozzáláttak.

- Tudjátok - kezdte Willy -, úgy ejtettem el a szarvast. ..

- Csönd legyen! - intette le Much. - Évés közben nincs beszéd!

Lakoma után azt mondta a szakállas:

- Köszönöm, Robin Hood, nem is tudom, mikor ettem utoljára ilyen jót!

- Ne köszönj semmit - mosolygott Robin. - Te is segítenél, ha bajba kerülnék! És most pihenjete! Én addig körülnézek egy kicsit az erdőben!

Erre már megszólalt Much is:

- Ugyan, kapitányom, éppen te mutatsz rossz példát? Mindenki tudja, hogy ebéd után le kell heveredni. Igenis, le kell heveredni! Egy kicsit szundítani. No nem aludni, csak éppen szundítani. Mert az roppant nagy különbség. Bevallom, nem ismerek jobbat, mint egy ebéd utáni szundítást! Ezért hát csak heveredj le, vitéz kapitány!

- És ki örködjön? - kérdezte Robin Hood.

- Itt vannak a kutyák - mondta Much. - A menekülők kutyái! Megérik, ha jön valaki.

- Hát nem bánom - mosolygott Robin Hood. - Úgyis olyan ritkán pihenünk. Meg aztán remélem, a városbírónak egyelőre elment a kedve a sherwoodi kirándulástól.

- Az asszonyok és a gyerekek behúzódtak a hús barlangba, a férfiak a fák köré heveredtek. Much csakhamar elaludt. Olyan vadul horkolt, hogy egy fényes szemű mókus riadtan elmenekült egy másik fára. Robin ébren volt.

A menekülőket nézte, akik végre ehettek, pihenhettek egy kicsit. Valami ismeretlen boldogságot érzett. Az egyik fa alatt megpillantotta Charlest a kisbabával.

- Elaludt - mosolygott Charles -, végre elaludt. -A csöppség szeme egy pillanatra fölrebbent, és Charles ijedten elhallgatott.

A dühösen perzselő napfény már aranybarnává szelídült, amikor a menekülők felébredtek. A szakállas megrázta Robin kezét.

- Köszönöm, amit értünk tétél! Hiszen csak egyszer meghálálhatnánk. De azt hiszem, jó lesz, ha még napszállta előtt továbbmegyünk.

- Várjátok meg a reggelt - mondta Robin. - Rátok fér egy kis pihenés. Éppen eleget vándoroltatok, És aztán hová igyekeztek? ...

- Hová? ... - szomorúan elmosolyodott, - igazad van, Robin Hood, hová is igyekszünk?... Hiszen sehol sem akarnak befogadni bennünket. De talán majd csak akad egy város ...

- Menjete Londonba - mondta Robin. - Ott várjátok be Oroszlánszívű Richárd hazatértét. Segít rajtatok, ebben egész biztos vagyok. Hej, hiszen csak tudná, hogy milyen hivatalnokai vannak ...

- Azt hiszem, igazad van. Londonba megyünk. Remélem, a király nem kerget tovább. Hiszen nem vagyunk bűnösök! Vagy talán az csak nem bűn, hogy mindenünkből kifosztottak, a házaikat fölégették?!

Így hát a menekülők éjszakára is a sherwoodi erdőben maradtak. Vacsoráról természetesen megint Much gondoskodott. Aztán körülülték a tábornützet és énekeltek. Régirégi dalokat az apai házról, a földről ...

Aztán csönd lett. A tűz utolsót lobbant, és már csak a telihold világított.

- Hej, csak még egyszer hazamehetnék! - sóhajtott valaki.

Robin Hood fölállt.

- Feküdjete le. Én és Little John örködünk.

Amikor a többiek lefeküdtek, azt mondta Little Johnnak:

- Nem csodálnám, ha látogatókat kapnánk az éjjel. A derék városbíró szörnyű dühös lehet a tehenekért!

Little John megdörzsölte az állát. Elvigyorodott.

- Bánom is én a városbíró! Csak ezeken a szerencsétleneken akartam segíteni... Különben sem hinném, hogy azok a bitangok éjjel merészkednének a sherwoodi erdőbe. Azt hiszem, a városbíró még most is őrzi az utolsó kirándulás emlékét. - Egy pillanatra elhallgatott, aztán újra megszólalt: - Hogy örültek a tejnek! Különösen a gyerekek.

- Derék fickó vagy, Little John!

Little John lehajtotta a fejét, zavartan füttyörészett.

Reggel továbbment a kis csapat.

- Sose felejtünk el Robin Hood! . Te voltál az egyetlen, aki szállást adott.

- Jó, jó - mondta Robin -, hagyjuk ezt! A tehéncsordát pedig csak vigyétek el! Mit kezdünk vele az erdőben? Aztán a városok is másképpen fogadnak benneteket. Látják, hogy van valamitek.

Little John megérintette Robin vállát.

- Rendben van, kapitányom, de mi lesz, ha összeakadnak a nottinghami poroszlókkal! Hiszen a menekülők fegyvertelenek,

- Hm, hát ebben bizony igazad van, Little John - mondta Robin. - Erre nem is gondoltam. No de majd elkísérjük őket egy darabon. Little John, Much és Willy velem jöttök, a többi a táborban marad! ...

És a menekülők szekerei mögött a négy szabad brit ügetett. Nem, hát poroszlókkal nem találkoztak. Úgy látszik, a derék városbírónak egyelőre elment a kedve mindenféle támadástól. Egy útkereszteződésnél megállt Robin Hood.

- Most már nem kell félnetek a nottinghami poroszlóktól. - Fölemelte a kezét. - Isten veletek!

- Isten veled, Robin Hood!

A menekülők után nézett. Lassan eltűntek az úton.

- Nos, Little John, most már hazamehetünk.

- Haza - ismételte Little John. - Most tudom csak, milyen jó, hogy van otthonunk!

A lovasok megfordultak, és nemsokára ismét elnyelte őket a sherwoodi erdő.

TUCK BARÁT

Nos, Tuck barát kutyául fáradt volt. Ez a rémes hőség meg egészen elálmosította. "Éppen eleget gyalogoltam - gondolta -, itt az ideje, hogy pihenjek egy kicsit. Hiába járom a sherwoodi erdőt, úgy látszik, Robin Hoodot mégse találom meg. Hej pedig de szeretnék vele találkozni!"

Megállt. Körülnézett. A ragyogó napfényben még kopottabbnak hatott ócska, foltos, barna kámzsája. És a kerek kalapja! Csupa zsírfolt, szakadás! De a kopott kalap alatt széles, derűs arc mosolygott.

- Ahá - bölintott a barát -, ott egy pompás fa! Milyen árnyékos! Ha nem csalódom, kitűnően fogok aludni. A fa alá heveredett. A kámzsa alól előhúzta a kardját. "Úgy ni, kardocskám, csak ide mellém! Sose tudhatjuk, mikor támadnak meg. Az ember legyen óvatos!"

Levette a kalapját, és a fának támasztotta a hátát. „Ugyan hol a csudában bujkálhat az a Robin Hood? - gondolta. - Annyi mindent beszélnek róla. A szegények védője, a legjobb angol íjász ... Aztán, nos igen, aztán mást is mondanak. Bizony, nagy bitang ökelme, alaposan pusztítja a király vadjait! De ezt a nottinghami urak mondják, Így hát, azt hiszem, hogy Robin Hood derék legény ... Mindenesetre szeretnék vele találkozni."

De csakhamar elfelejtette Robin Hoodot, a nottinghami urakat, és szép csendesen elszundított.

Arra ébredt, hogy az orrára koppan valami. Ejnye, most megint! Egy makk gurult az ölébe. Álmosan hunyorogva felnézett a fára.

És akkor valaki felkacagott.

- Ne a fára pislogj, derék barát!...

Egy páncélos, sisakos vitéz állt az egyik bokornál. Vállán íj, oldalán kard, övében két hatalmas tőr. Csípőre tett kézzel nézte Tuck barátot.

- Azért ébresztettelek fel, mert nagyon horkoltál!

Tuck barát nagyot ásított. Egy darabig csak nézte a páncélost, aztán kacagott.

- Mit nevezsz? - kérdezte a vitéz. - Talán örülsz, hogy felébresztettelek?

- Azt éppen nem mondhatom, mert bizony pompásan aludtam. De arra gondoltam, hogy milyen savanyú képet fogsz vágni!

- Aztán miért?

- Mert nincs egy fityingem se! Te pedig azt hitted, hogy nagyszerű zsákmányra akadsz! - A fejét csóválta.

- Nem, nem, fiam, hidd el, hogy üres a zsebem! Üresebb már nem is lehetne. Nagyon nehéz engem kifosztani, mert nincs semmim. Szegény barát vagyok.

De most a páncélos vitéz nevetett.

- Derék barát, hát azt hitted, hogy a pénzedet akarom?! Egész másért ébresztettelek fel!

- Halljuk!

- Itt a közelben van egy patak. Nagyon megáradt, és nem tudok rajta átmenni. Szeretném, ha a nyakadba vennél és átvinnél.

Tuck barát nyelt egyet. Fölállt.

- Hát Isten nevében! No, ugorj a nyakamba! Várj, majd előbb lehajolok! Így, ni! - És meg se nyekkent, amikor a páncélos vitéz a nyakában termett.

"Micsoda bivalyerős nyaka van - gondolta a páncélos. - No, de meglátjuk, hogy visz át a patakon." - Sarkantyújával szelíden oldalba bökte a barátot.

- Gyerünk! Gyerünk!

Tuck nagyokat szuszogva átvitte a patakon a fegyverest. Egyszer se botlott meg. De azért bizony örült, amikor végre partra ért.

- Megérkeztünk, lovag úr!

A vitéz leugrott Tuck nyakáról.

- Köszönöm, barát... - Többet nem tudott mondani, mert a barát hátracsavarta a karját. - Mi az, csak nem akarsz megölni? Hiszen szerzetes vagy, Isten szolgája.

A barát nagyot nevetett.

- Megölni?! Ó, dehogya! Csak egy szerény kérésem volna. Egy roppant szerény kérésem. Tudod, nemes lovag, a túlsó parton felejtettem az imakönyvemet. Szeretném, ha átvinnél!

- Micsoda?!

- Jól értetted, hős vitéz! - mosolygott Tuck barát. - Vigy át a másik partra. Különben bizony pórul járhatsz! És hidd el, kár lenne érted.

És a következő percben a kövér, testes barát a lovag nyakán termett. A lovag szuszogni se tudott. Jobbra-balra dülöngélt. Tuck vidáman oldalba bökte.

- Induljunk, nemes paripa! Keljünk át a patakon! Csak rajta, rajta!

De a "nemes paripa" bizony nehezen mozgott a patakban. Egypárszor majdnem fölbukott. A barát ilyenkor a sisakjára ütött.

- Vigyázz, hóó!

Mit tehetett a lovag? Vigyázott. Már azt hitte, sosem éri el a túlsó partot.

Végre mégiscsak elérte. A barát még egyszer kedélyesen hátba vágta.

- Jól van, lovacskám!

Nevetve leugrott a "paripáról". És akkor a lovag elgáncsolta. Megvillant a kard. A kard mögött a lovag mosolygó arca.

- Erre nem számítottál, derék barát! De most én mondom, hogy vigy a túlsó partra! Csak gyorsan-gyorsan! Tudod, egy kicsit türelmetlen vagyok.

- Sose szerettem, ha kardot szegeznek a torkomnak -dünnyögött a barát. És nyakába vette a páncélost. Az vidáman biztatta.

- Úgy, úgy, csak igyekezzünk! Vagy a sarkantyúmmal biztassalak?!

- Fölösleges - mondta Tuck. Egy hirtelen mozdulattal a patakba lökte a vitézt. Aztán szépen kísértelt a partra, elővette az imakönyvét, és egy fa alá húzódott.

Nagyokat prüszkölve fölmerült a páncélos. Sisakja összetört, mellvértje behorpadt. Egy bizonytalan mozdulatot tett. Aztán nagy nehezen mégiscsak a partra gázolt.

- Megállj, barát, ezt megkeserülöd!

Tuck ártatlanul elmosolyodott. Az ölébe eresztette az imakönyvet.

- Talán nem volt jó a fürdő? Persze, persze, kicsit hideg a víz. No de te edzett legény vagy! Hohó, pajtikám, de hiszen te nyilazol! - ugrott a fa mögé. Elődugta a fejét. -Jobban célozz, lovagom!

- Mindjárt elmegy a jókedved!... - mondta a lovag. De bizony a következő nyilvessző se talált. A barát éppen az utolsó pillanatban húzta vissza a fejét. Aztán megint csak előbukkant a széles, mosolygó arca. - Kukukk, lovag!... Még nem untad meg? Nahát, csak gyakorolj szorgalmasan. Egész tehetséges kezdő vagy.

A lovag látta, hogy így sehogya se boldogul a baráttal. Leeresztette az íját.

- Mindjárt ellátom a bajodat!... - és kivont karddal rohant a barátra.

- Hiszen ez már nem tréfa! - dörgött Tuck barát. - Szerencse, hogy nekem is van kardom! Nos, fiatal barátom, hadd tanítsalak meg vívni!

Összecsaptak.

A lovag fürgén ugrált, de a barát jól védekezett. A páncélos hirtelen oldalt ugrott. Döfött, de Tuck kivédte a csapást.

- Nem megy az olyan könnyen, fiaskám - mosolygott.

- Nemcsak a bibliát tudom forgatni, hanem a kardot is! -És most ő támadott.

De a lovag is jól forgatta a kardot. Kivédte a támadást. Már egy órája küzdöttek. A barát arcát ellepte az izzadság.

- Egészen jól vívsz, fiam...

- Én is ellenfelemre akadtam. Hadd pihenjek egy kicsit.

- Leeresztette a kardját. - Bizony, alaposan megizzasztottál!

A barát is leengedte a kardját.

- Nekem se árt egy kis pihenés.

- Egy kérésem van - mondta a lovag.

- Halljuk!

- Szeretnék a kürtömbe fűjni! Aztán nem bánom, újra összecsaphatunk!

- Hát csak fűjdogálj, fiaskám! - legyintett Tuck barát. - Én igazán nem bánom.

És a páncélos lovag háromszor a kürtjébe fűjt. Csak úgy zengett belé az erdő.

Harminc-nyolcvan harcos ugrott elő hamarosan a bozótból.

Elöl egy széles vállú óriás.

Hanem azért Tuck barát nem ijedt meg. Ohó, nem volt ő olyan gyáva legény! Szép nyugodtan fölemelte a kardját, és megkérdezte:

- Kik ezek?

- A cimboráim - mondta a lovag.

- Hát ez szép - bólintott Tuck -, de remélem, nem egyszerre akarnak megtámadni. Kicsit sok lenne.

Legalább egyenként jöjjetek!

A lovag felkacagott.

- Senki se akar megtámadni, derék barát! Csak be akarok mutatni a pajtásaimnak egy vitéz papot!

Nézzétek meg, fiúk! Ez a barát, azt hiszem, még nálad is erősebb, Little John! Vasmarka van, annyit mondhatok.

Tuck barát összehúzta a szemöldökét.

- Little John? Ejnye, mintha már hallottam volna ezt a nevet.

- Talán Nottinghamban?! - nevetett Little John. - Mert ott szörnyen kedvelnek. Akárcsak vitéz kapitányomat, Robin Hoodot!...

Tuck Little Johnra nézett, aztán a páncélos lovagra.

- Talán te vagy Robin Hood? ...

- Én bizony! - nevetett a páncélos. - És én mondom neked, barát, vitézül verekedtél!

- Ejnye, ejnye - csóválta a fejét Tuck barát. - De hogy éppen téged hajítottalak a patakba! Különben a te hibád! Miért kezdted ki velem? Hiszen úgy hallottam, Robin Hood nem bántja a szegényeket.

- Kíváncsi voltam, hogy milyen bátor vagy - mondta Robin. - Hiszen én is hallottam már a nagy erejű

Tuck barátról, a sherwoodi erdő remetéjéről! Azért öltöztem áruhába, hogy ne ismerj meg! De mondok valamit. Gyere közénk, Tuck barát. - Megvakarta a tarkóját. - Tudod, nagy szükségünk van egy papra. Mert hát azért mégse vagyunk mi olyan elvetemült fickók!

- Jártok templomba? Robin kurtán fölnevetett.

- A sherwoodi erdő a templomunk! Mit gondolsz, barát, ha a városba merészkednénk, elevenen megnyúznának! De azért nem felejtettünk el imádkozni.

- Az a fontos - mondta Tuck -, ha már templomba nem mehettek. Isten a sherwoodi erdőben is éppúgy meghallgat benneteket. Azt hiszem, veletek tartok! Szegények vagytok, kitaszítottak. Talán sokkal nagyobb szükségetek van papra, mint a polgároknak.

Tuck barát Robin Hood tenyerébe csapott.

- Éljen Tuck barát! - kiáltották a cimborák. - Vegyük vállra!...

Tuck fölemelte a kezét.

- Hagyjátok, fiúk, nem szeretem az ünneplést. Meg aztán egy kicsit nehéz is lennék - tette hozzá mosolyogva.

A VERSENY

A városbíró nagyot húzott az ezüstkupából. Kényelmesen hátradőlt a széken. A testőr kapitányra hunyorított.

- Azt hiszem, te is örülnél, ha végre elcsúszna az atkozott Robin Hoodot!

- Az biztos! - bölintott a kapitány. - Csúnyán megtréfált bennünket. De mi a terved, városbíró uram? Talán megint a sherwoodi erdőben akarod megtámadni?

- A sherwoodi erdőben?! - nevetett a városbíró. - Nem, nem! - Hirtelen elkomolyodott. - Más tervem van. Egész más tervem. Tudod, mit mondok? Hiába üldözzük Robin Hoodot, sose fogjuk el. Itt már csak csel segíthet.

- Csel?

- Ahogy mondd, pajtás. És azt hiszem, pompás tervet eszeltem ki. Figyelj csak... - Egészen közel hajolt a testőr kapitányhoz, - mintha attól félne, hogy valaki meghallja. - Íjászversenyt rendezünk. - Hirtelen felugrott. - Láttad? Valami mozog a függöny mögött. Vagy valaki!

Mind a ketten a bíborvörös függönnyt nézték. Igen, a függöny redői megmozdultak. A városbíró a kardjához kapott.

- Lépj elő, hitvány gazfickó! Hiába rejtőztél a függöny mögé!

A kapitány is kirántotta a kardját.

Együtt ugrottak a függönyhöz. A városbíró magasra emelte a kardját. Már éppen döfni akart, amikor újra megmozdult a függöny - és egy szürke macska bújt elő. Leült a városbíró előtt, és a talpát nyalogatta.

A városbíró nyelt egyet. Visszadugta a kardot. Végigsimított a homlokán.

- Kicsit ideges vagyok mostanában. - Ezt is annak a bitang Robin Hoodnak köszönhetem! Hiszen még a lakásomon se vagyok biztonságban! Hanem most már vége lesz ennek! Vége! - Megfogta a barátja karját.

- Gyere, üljünk vissza az asztalhoz.

Aztán tovább mesélte a tervét.

- A verseny első díja egy arany nyílvevő. De ez még semmi! A győztes büszke címet kap! "Az íjászok királya." Nos, érted már, mire gondolok?

A testőr kapitány roppant komolyan bölintott.

- Nem értem - mondta végül.

- Meg vagyok áldva veletek! - sóhajtott a városbíró. - Mind ilyenek vagytok. Nem mozog az agyatok.

Ezért nem megyünk semmire a furfangos Robin Hooddal!... Ide figyelj, mindjárt megmagyarázom a dolgot!... Azt mindenki tudja, hogy Robinék a környék legjobb íjásza. És ha meghallják a verseny hírért, azt hiszed, nem jönnek el? -Felnevetett. Oldalba bökte a barátját. - Tudom én, milyen az íjászvér!... Még akkor is eljönnek, ha akasztófa vár rájuk!

- Még akkor is eljönnek!... - nevetett a kapitány. És csak nevetett, nevetett. Hirtelen elkomolyodott. - Kik jönnek el?

A városbíró a fejéhez kapott.

- Te szerencsétlen! Hát Robin Hoodék! Hiszen Robin Hood meghalna szégyenében, ha más vinné el az arany nyílvesztőt! Meglátod, eljön a versenyre!

- Micsoda remek ötlet - mondta a testőrkapitány. -Most már értem! No, így aztán biztosan elcsípjük azt az átkozott Robin Hoodot. De mondd csak, hogy tudja meg?

- Mit?

- Hát hogy íjászverseny lesz! Vagy küldjünk egy futárt a sherwoodi erdőbe?

A városbíró összecsapta a kezét.

- Aki talán mindjárt azt is megmondja, hogy az egész csak csel! Robinékra akasztófa vár! Nahát, milyen ostoba terveid vannak! Különben ne félj, Robin Hood mindent megtud!

Másnap már egész Nottingham az íjászversenyről beszélt. A nagy mezőn már építették a tribünöket. Sokan azt mondták, hogy még János herceg is eljön. Mások hozzátették, bárcsak Oroszlánszívű Richárd jönne már el. Aztán fogadásokat kötöttek.

- Én Donald of Doncesterre szavazok! - mondta az egyik polgár, -Ő a legjobb íjász Nottinghamban!...

- Meg se közelíti William of Yorkot, a királyi vadászok hadnagyát! Én rá fogadok! Húsz arany negyvenre!

- Áll a fogadás!

Este a királyi vadászok fáklyásmenetet rendeztek. William of York hadnagyot vállra kapták.

- Az íjászverseny a királyi vadászok dicsősége lesz!

A városbíró az ablakból nézte a fáklyásmenetet. Megelégedetten bölintott.

- Azt hiszem, már Robin Hoodék is megneszelték a dolgot. Akkor pedig nem mernék fogadni William of York elsőségére!

Végre eljött a verseny napja.

A polgárok már kora reggel elindultak a küzdőtérre. Sokan az ebédjüket is magukkal vitték. Egy derék varga a vállán vitte a gyerekeit, a felesége pedig nagy batyuban az elemózsiát.

- Ilyesmit mégse láthat mindennap az ember - mondta a varga.

- Az ám! Hiszen Nottingham legjobb íjásza mérkőznek!

Egy kis ember minduntalan előbbre akart furakodni. Valaki megfogta a vállát.

- Mit siet? Hiszen még nem kezdték el a versenyt! Ne izguljon!

A kis ember a kecskeszakáitát tépkedte.

- Ne izguljak?! Azt mondja, hogy ne izguljak?! De hiszen nagy összegben fogadtam Donald of Doncester lovag győzelmét!... És hátha éppen ma nem megy neki!

Egy sánta, rongyos ruhájú parasztsuhanc túnt fel. A vállán íj, a fél szemén fekete kötés. Egy mészároslegény kedélyesen hátba vágta.

- Hát te hová igyekszel?!

- Én bizony a versenyre! - mondta a suhanc. - Hátha én is nyerek valamit!

Most már nagyot nevetett a mészáros.

- Halljátok, cimborák, mit beszél ez a csudabogár?! Ő akarja megnyerni az íjászversenyt! No, ez jó!

Egyáltalán a kezedbe tudod venni az íjat?

A parasztleány elvgyorodott. Megvakarta a fejét.

- Hát még nem nagyon próbáltam, de talán csak sikerül. - És fél lábon ugrált. - Volt egyszer egy nagy béka, brekeke... - énekelt.

- Ez sem bolondul már meg - legyintett egy asszony. -Szegény fiú. Sánta, félig vak, bolond! És meg akarja nyerni az íjászversenyt!

- Ha tudná William of York és Donald of Doncester, hogy milyen hatalmas ellenfelük van! - nevetett

valaki. -Azt hiszem, visszalépnének!

- Más ellenfelük lesz - mondta a varga. - Biztosra veszem, hogy Robin Hood is eljön ...

A sánta fiú fölkapta a fejét.

- Robin Hood? Hát az meg kicsoda?

- A nagyapád! Nem kell neked mindent tudni!

A városbíró és a testőr kapitány már a díszpáholyban ült. Mellettük selyemruhás hölgyek, előkelő urak, lovagok.

A városbíró a hatalmas tömeget nézte. Elégedetten bólintott.

- Azt hiszem, minden sikerül! Igazán gyönyörű napunk van, kapitány uram! Nézd csak, hogy ragyog a nap a selymes, zöld pázsiton! És mire a nap lemegy, Robin Hood a kezünk között lesz!

- Remélem, városbíró uram - mondta a testőr kapitány.

Megszólalt a harsona. Az íjászok a porondra léptek. Elöl a piros ruhás Donald of Doncester lovag, mögötte William of York, a vadászok hadnagya. Fölharsant a testőrök üdvívalgása.

- Éljen William of York!

A menet végén rongyos suhanc bicegett. Az egyik poroszló megfogta a vállát.

- Félre, fickó! Ez nem a koldusok ünnepe! De a városbíró fölemelte a karját.

- Engedd el! Legalább egy kis mulatságunk is lesz!

A suhanc meghajolt a városbíró páholya előtt. Közben majd elbotlott a saját lábában. Egy szakállas, fekete ruhás férfi állt mellette és egy széles vállú óriás. Ez is olyan rongyos volt, mint egy koldus.

Még egyszer megszólalt a harsona.

Kezdődött a verseny. Fölállították a céltáblát. A sánta suhanc elvigyorodott.

- Hát ezt talán csak eltalálom... - Fölemelte az íját, de félrelökték.

- Félre! A városbíró még nem adta meg a jelt! Akkor fölállt a városbíró.

- Derék íjászaik! Anglia és Nottingham város dicsőségére kezdjük el a versenyt... - Aztán, ahogy leült, azt mondta a testőr kapitánynak: - Úgy látszik, Robinék csak később jönnek!... Remélem, nem sokáig késnek.

Donald of Doncesteré volt az első lövés. Büszkén fölemelte karcsú íját. Csak úgy ragyogott rajta a nap. Nyíl-

vesszője pontosan a tábla közepébe talált. De éppen olyan jól célzott William of York is. Végre a sánta fickó is sorra került. Meghajolt a hölgyek felé, aztán a társai felé.

- Mennyit hajlong! - nevetett a városbíró. - Talán valami bolond inas lehetett. Aztán a gazdája elkergette.

A sánta egy nyílvesztőt tett az újra. Közben csak vigyorgott.

- Most jövök én, most jövök én! - És a célpont közepébe fűrődött a nyílvesztője.

- Mégiscsak tud valamit - bólintott a városbíró. - No de nemsokára úgyis kiesik. Hiszen ez még könnyű cél volt. - Fölemelte a kezét. - Vigyétek messzebbre a táblát!

Megint Donald of Doncesteré volt az első lövés. Pontosán talált. William of York hadnagy se vallott kudarcot. De a szakállas se maradt le. És a sánta fiú? Ő bizony ijedten vakarta az üstökét.

- Tyű, ez bizony nehéz lesz! Nagyon nehéz!

- Lépj vissza, fickó! - mondta William of York. - Otthon gyakorold a nyilazást!...

- Nem, nem ... - ingatta a fejét a sánta. - Ha már éppen itt vagyok, megpróbálom. Mindig szerettem volna egy aranynyilat!

- Micsoda?! - nevetett William of York hadnagy. - Hát azt hiszed, hogy te viszed el az első díjat?

A suhanc csak vigyorgott. Megfeszítette az íj húrját, célzott.

- Mégis a legjobb lenne elkergetni ezt a fickót - mondta a városbíró -, hiszen csak zavarja a többi versenyzőt! Micsoda? Megint talált! No, ezt igazán nem gondoltam volna!

Ismét távolabbra állították a céltáblát.

William of York és Donald of Doncester lovag ismét biztosan találtak. A többi versenyző kiesett. És akkor a sánta fickó azt mondta:

- Hát én bizony ezt is megpróbálom, nemes lovagok! -És a nyílvesztője kiverte a tábla közepéből a többi nyilat.

Egy néző a levegőbe dobta a sapkáját.

- Éljen a sánta! Mutasd meg, mit tudsz!

- Ugyan - legyintett egy másik. - A lovaggal és a hadnaggal mégsem versenyezhet!

- Pedig nem ártana, ha legyőznék őket. Legalább nem lennének olyan nagy legények!

A céltáblát még messzebbre vitték. Donald of Doncester csak a második körbe talált. William of York a célpont közepébe. A sánta megdörzsölte a kezét.

- De most már igazán nem szeretnék lemaradni!... - Nem mernék a mesterem szeme elé kerülni!

Nem is maradt le. Éppen olyan pontosan talált, mint William of York.

- Most már csak ketten küzdenek - mondta a városbíró. - Igazán pompás verseny! Még messzebbre a célt! Vigyétek még messzebbre a táblát!

- Mi lesz Robin Hooddal? - kérdezte a testőr kapitány. - Még mindig nem jött!

- Talán a végére érkeznek! - mondta a városbíró. - De bánom is én! Ide hallgass, kapitány! Fogadjunk, hogy a hadnagyod veszít!

- Ezt nem mondhatod komolyan - mosolygott a kapitány. - Eddig szerencséje volt a sántának, de William of Yorkot nem győzheti le!

- Fogadjunk húsz aranyba!

- Ha mindenáron veszítem akarsz!

William of York tollas nyílveesszót tett az új húrjára. Aztán célzott. Tudta, hogy a testőrök becsületéről van szó! Ez a sánta fickó nem győzheti le a testőrök hadnagyát. Az első két lövése a második körbe talált. A harmadik a középső kör szélébe.

- Éljen William of York! - kiabáltak a testőrök. - Megnyerte a versenyt!...

- Lépj vissza, sánta! Nem kapod meg az aranynyilat! - "Azt nem lehet tudni - vigyorgott a sánta. - Még legyőzhetem a vitéz hadnagy urat.

William of York csak mosolygott.

- Hát próbáld meg!... De azt hiszem, nemsokára szerényebb leszel.

- Anyuskám is örülne az aranynyílnek - bólogatott a sánta. - Igazán, úgy szeretném hazavinni! - célzott. Első lövései a második körbe találtak. A harmadik pedig pontosan a cél közepébe fűrődött.

Egy pillanatig csönd volt. Aztán felharsant az éljen.

- A sánta fiú győzött!

- Övé az aranynyíl!

A városbíró vidáman oldalba bökte a kapitányt.

- Ugye, mondtam! No, ide a húsz arannyal! Hé, őrség! - kiáltott. - Hozzátok ide a sántát!

A sánta suhanc már a városbíró páholya előtt állt. Mélyen meghajolt.

- Tisztelet Nottingham város nemes bírójának!

A városbíró egy darabig csak nézte a sántát, aztán meg-elégedetten bólintott.

- Pompás íjász vagy, az már biztos! Itt a díjad! - és átnyújtotta az aranynyilat. - Egy évig te vagy az íjászok királya!...

A fiú csak topogott, rongyos ruháját tépdeste. Látszott rajta, hogy nagyon szeretne valamit mondani, de sehogy se találja a szavakat.

- Örül majd anyuskám - nyögte végül. - Meg a mester. - És megint csak a rongyait tépdeste.

- Aztán mi a mesterséged? - kérdezte a városbíró.

- Ács vagyok. Bizony sokat kell dolgozni.

- Könnyebb életed is lehetne. Miért nem állsz be az íjászaik közé?! Éppen ilyen legényre lenne szükségem! Hiszen te még Robin Hooddal is felvehetnéd a versenyt! - Ki az?

- Egy nagy bitang. Rövidesen akasztófára kerül a mondta a városbíró. - De az íjjal nagyon tud bánni. Nos,

fiú, meggondoltad a dolgot? Csapj fel a legényeim közé! A sánta csak a fejét rázta.

- Nem lehet, városbíró uram, nem lehet. Vár a mesterem. Aztán anyuskám se engedné. Már az apám is ács volt. Én se akarok más lenni.

- Hát nem bánom - bólintott a városbíró. - Eredj vissza a mesteredhez! De remélem, még találkozunk!

Mindig

szívesen látlak!

A sánta még egyszer meghajolt. Végigsimított az arannyilon, és elbandukolt. A tömeg szétnyílt előtte. Úgy nézték, mint egy igazi hőst.

A városbíró felállt. Megszólalt a harsona.

- Igazán remek küzdelem volt! - mondta a városbíró. - És még húsz aranyat is nyertem. Csak azt sajnálom, hogy Robin Hood nem jelent meg.

Abban a pillanatban egy nyílvessző süvített el a városbíró mellett. A páholyba fűrődött. A városbíró csak nézte.

- Egy nyíl - mondta a testőr kapitány.

- Azt én is látom, de ki küldhette? Valami papír is van rajta!

- Az ám ... Üzenet vagy mi a csuda ...

A hölgyek és a lovagok is a nyilat nézték. Senki se mert hozzányúlni. Végre a városbíró kirántotta.

Kisimította a papírt. Elvörösödött. Aztán fehér lett, majd zöld ... És csak hápogott.

- Robin Hood ... Robin Hood ...

- Micsoda?! Robin Hood írta?!... A városbíró kezéből kiesett a papír.

- Robin Hood köszöni az arannyilat!

- Robin Hood - ismételte a testőr kapitány.

- Robin Hood - ismételték a hölgyek és a lovagok. És már mindenki Robin Hood nevét zúgta.

- Ó volt a sánta legény - kiáltotta a városbíró. - Akkor még nem lehet messze! - Kirántotta a kardját. - Lóra!

És megkezdődött az üldözés. A városbíró poroszlói benyargalták Nottinghamet. A sánta fickó sehol. Aztán kivágtattak az országúira. Elöl a városbíró.

- Ott sántít valaki! - kiáltotta a városbíró. - Robin lesz! Utánam, fiúk!

Csakhamar beérték a sántát. De ennek szakálla volt, és bottal járt. De azért a városbíró leugrott a lováról.

- Megvagy, átkozott Robin!

A sánta értelmetlenül hunyorgott.

- Mit beszélsz, nagyuram, miféle Robin van meg?

- Nem csapsz be! - nevetett a városbíró. - Hiába ragasztottál szakállt! Hol az arany nyílvessző?

- Az arany nyílvessző? Nincs nekem semmiféle arany nyílvesszőm!

- Elég a tréfából! - harsogott a városbíró. Nagyot rántott a sánta szakállán.

- Jaj! - ordított a koldus. - Kitéped a szakállamat!

- Álszakáll az! - harsogott a városbíró. És csak rángatta. De hiába, a szakáll csak nem akart lejönni. Végül is elengedte. Úgy látszik, mégis tévedtem!

- Kitépted a szakállamat! - kiabált a koldus. - Majd elmondom én, hogy bánsz a szegény emberrel, városbíró uram!

- Ne beszélj bolondokat! Mindjárt tömlöcbe duglak!... Itt van két arany, és eridj!

A koldus zsebre vágta a két aranyat, és elbaktatott. A városbíró lóra pattant.

- No, még ez is két aranyamba került! De most aztán végzek Robin Hooddal! Ha kell, rágyújtom a sherwoodi erdőt, de nem menekül!

Öklét rázta az erdő felé, aztán visszavágtatott Nottinghambe.

A PÁRBAJ

- Állj, ki vagy?

A vörös ruhás ifjú leengedte iját. Hátralépett. Egy zöld csuklyás legény állt előtte kivont karddal. Egy

darabig csak nézte, aztán vállat vont.

- Hogy ki vagyok? Mi közöd hozzá? Egy szarvasbikát akartam lelőni! Miért zavartál meg?

A zöld csuklyás csípőre tette a kezét, nagyot nevetett.

- Egy szarvasbikát?! Tálán nem tudod, hogy hol vagy? - A sherwoodi erdőben!

- A király erdejében! Még sose láttalak erre felé! Honnan jössz?

- Miért érdekel? Hiszen még be se mutatkoztál!

- Ejnye, de pimasz vagy, fiacskám! Hát vadászni akartál? Aztán tudsz-e legalább az ijjal bánni?

- Megpróbálhatjuk!

- Rendben van - mondta a zöld csuklyás. - Éppen most tűnt fel egy őz. Még jó messze van.

A vörös ruhás nyilat tett az ij húrjára. Célzott. És a következő percben az őz holtan rogyott a pázsitra. - Azt hiszem, most már továbbmehetek!...

- Dehogyan mehetsz! - nevetett a másik. - Bátor fickó vagy. Szeretnék veled beszélgetni.

- Semmi kedvem a fecsegéshez!

- De nekem igen. Mondd csak, nem akarsz belépni a csapatomba?

- A csapatodba? - végigmérte. - Aztán miféle csapatod van? Azt se tudom, ki vagy! Talán a királyi vadászok parancsnoka?

- Olyasféle.

- És őfelsége vadjait őrzöd?

- Ahogy mondd! - nevetett a zöld csuklyás. - Nos, közénk állsz?!

- Eszembe sincs! Engedj tovább. - A vörös ruhás hátat fordított, de a másik elébe ugrott.

- Mi az, megint itt vagy?! Hát már sose tudok téled megszabadulni?! De hiszen majd megtanítalak! Azt hiszem, nem a királyi vadászok parancsnoka vagy, hanem az erdei zsványok vezére! Azért sem ijedek meg téled! Ohó, azt már nem! - Kirántotta a kardját. - Továbbengedsz?!

- Előbb megmérkőzünk!

Összecsaptak. A vörös ruhás támadott. Villámgyorsan vágott a zöld csuklyás oldala felé. De az kivédte a csapást.

- Ohó, nem megy az olyan könnyen ... Vigyázz, mindjárt kiütöm a kezedből a kardot! - De ez se sikerült.

A vörös ruhás jól védekezett. Robin ide-oda ugrált, hajlongott, de a vörös ruhást nem tudta megzavarni. -

Nos - mosolygott Robin -, azt hiszem, elég volt a játékból! - Főlemelt karddal rohant az ifjúra, mintha le akarná taglózni. De a másik félreugrott.

- Én is tudok ám vívni!...

- Majd meglátjuk! - kiáltott Robin. És ahogy előreugrott, megbotlott egy fagyökérbe. Előreesett. A vörös ruhás kardja a homlokát súrolta. Egyszerre elöntötte a vér.

- Bocsáss meg - mondta az ifjú -, ezt igazán nem akartam. Nem győztelek le! Vívjunk tovább!

Robin fölkecmergett, de ekkor hirtelen megzörrent a bozót. Little John és Willy ugrott elő.

- Vérzik a kapitányunk! - kiáltott Little John. - Add csak ide a kardodat, majd megtanítom én vívni ezt a tejfelesszájút!

- Nyugalom, Little John - mosolygott Robin. - Az ifjú már fáradt, nem tudna megverekedni veled!

Lovagias, derék ellenfél volt. Nem tehet róla, hogy estemben sebesített meg.

- Hát jól van - dörmögött Little John. - A te szavad parancs, kapitányom. Igaz, nem szívesen engedelmeskedem. Ez a fickó majd mindenkinek eldicsekszik, hogy legyőzte a bujdosók kapitányát, Robin Hoodot!

A vörös ruhás Little Johnra nézett, aztán Robinra.

- Micsoda? Hát te vagy az? Robin Hood? Igazán? És én nem ismertelek meg! De nem, ez lehetetlen!

- Miért volna lehetetlen? - mosolygott Robin. - Hiszen még sose láttál!

Az ifjú felnevetett.

- Hogy sose láttalak?! Ó, Robin, hogy mondhatasz ilyet?!

- Dehát ki vagy?!

- Robert Gomewell, az unokaöcséd. Megismersz végre?

- Robert Gomewell? Gyere egy kicsit közelebb! Hadd nézzelek meg! Hát igazán te vagy, Robert Gomewell?! Igen, igen, most már emlékszem! A hangod, a nevetésed. Hej, mennyit játszottunk együtt!

Én tanítottalak meg nyilazni, vívni! Hát nem vallottam szégyent veled. Keményen küzdöttél. És ha meggondolom, hogy megölhattuk volna egymást!

- Most már szeretnék kezet fogni veled - mondta Little John. - Talán hallottál már valamit Little Johnról! Ez pedig James úr - mutatott a füttykösére. - Mondhatom, pompás fickó!...

- Igazán örülök, hogy megismerhettelek - mosolygott Robert Gomewell. - Hiszen már azt hittem, sose akadok rátok!

- Engem kerestél a sherwoodi erdőben? - kérdezte Robin. - Aztán tudod-e, hogy engem csak a bujdosók, az üldözöttek keresnek?

- No meg a városbíró poroszlói! - nevetett Little John. Robert lehajtotta a fejét. Ebben a pillanatban mintha

megöregedett volna az arca. Robin hozzá lépett, megfogta a vállát.

- Mi történt? Beszélj!

- Én is üldözött vagyok - mondta Gomewell. - Akárcsak te, Little John és a többiek! Rám is vadásznak a városbíró ebei! Megöltem valakit. - Fölkapta a fejét. - De nem sajnálom, mert nagy bitang volt!

- Kit öltél meg?...

- Az ispánunkat. Az öreg Grimmet. Talán emlékszel rá.

- Nagy lóköttő volt! Kínozta a cselédeket. A parasztokkal úgy bánt, mint a kutyákkal. Nem kár érte, Robert! De halljuk: miért ölted meg? A cimboráim előtt nyugodtan beszélhetsz.

- Ó, hosszú története van annak - mondta Robert. - Az édesapám súlyos beteg volt, hónapok óta föl se tudott kelni. És szomszédunk, az öreg Laerty báró ... Nos, talán tudod, hogy milyen kapzsi.

- Mindig meg szerette volna kaparintani a földeteket - mondta Robin Hood. - Gondolom, hogy mesterkedett, amikor megtudta, hogy apád beteg!

- Ha tudnád, hogy várta apám halálát... - sóhajtott Robert. -, De nagyon mohó volt! Nem tudott várni. Másképpen akarta elintézni a dolgot. Cselével.

- A kutya!

- Egyszer vadászatra indultam az öreg Grimmel. Mélyen bent jártunk az erdőben, amikor hirtelen megfordultam. Tudod, valami rossz érzés fogott el... És mit látok? Az öreg felhúzott íjjal áll. Céloz. Alig volt időm félreugrani. Grimm újabb nyilat tesz az íj húrjára. Most már én se hagyom magam. Előkapok egy nyílveessőt, megfeszítem az íj húrját. Tudod, nem vagyok éppen rossz íjász, hiszen te tanítottál. A torkát verte át a nyílveessző.

- Megérdemelte - bólintott Little John.

- Higgyétek el, önvédelemből tettem - mondta Robert. - Különben ő végez velem. Nos, képzeljétek el Laerty bárót, amikor megtudta a hírt. Helyettem az öreg Grimm pusztult el. Halála előtt bevallotta, hogy a báró bérelte fel. Nagy jutalmat ígért neki.

- Megkapta jutalmát!

- És Laerty báró? - kérdezte Robin. - Szörnyen megijedhetett, amikor az ispán holtteste került haza.

- Először megijedt - bólintott Robert. - Aztán elrohant a nottinghami városbíróhoz.

- Ó, a nottinghami városbíró.. - vigyorgott Little John. - De hiszen ő régi barátunk, ugye, James úr? Olykor kirándul a sherwoodi erdőbe. Mindig kap valami szerény kis emléket. Mert megbecsüljük az előkelő látogatókat!

- A báró bevádolt - mondta Robert. - Azt mondta, hogy gyűlöletből öltem meg Grimmet! Bosszúból. Azt is mondta, hogy látta a gyilkosságot. Hajnalban már értem jöttek a városbíró poroszlói. Jól fogadtam őket. - Kardjára pillantott. - Megemlegetik Robert Gomewell! Aztán elmenekültem. De Laerty báró elérte, amit akart. A birtokomat elkobozták.

- És természetesen Laerty báró kapta! - bólintott Robin Hood. - Most már mindent értek! Ne félj, lesz még egypár szavunk a derék báróhoz. És most újra kérdem, Robert Gomewell! Közénk állsz?!

Az ifjú Robin tenyerébe csapott. - Veletek maradok!

- Derék dolog - mondta Little John. - Majd meglátod, hogy nem is olyan rossz az élet a sherwoodi erdőben! És most előre!

A tanyájuk felé indultak. Útközben Robin félrevonta Gomewellt.

- Mondd csak, tudsz valamit Marianról? Istenem, de régen láttam!...

- Hát bizony most már én se nagyon találkozom majd veled - mondta Gomewell. - Marian a gazdag földesúr leánya és én a szegény bujdosó... Nem is olyan régen még beszéltem veled.

- Engem már biztosan elfelejtett - mosolygott Robin. - Hej, pedig valamikor ... Örök hűséget esküdtünk egymásnak! De ez már régen volt. Nagyon régen.

- Ne hidd, hogy elfelejtett - mondta Robert. - Sokat sírt miattad.

- Miattam?

- Hát tudod, pajtás, annyi rosszat hallott rólad! Hogy rabló, bitang lettél. Embert is öltél! De ő nem hitte el. Nem tudta elhinni.

- Nem tudta elhinni?... - mosolygott Robin. - Hiszen akkor még nem felejtett el egészen! Beszélj róla, cimbora, beszélj!... Ha tudnád, hogy mennyit gondoltam rá ... Hiszen azért is akartam királyi vadász lenni, hogy dicsőséget hozzak rá! Aztán persze minden másképpen történt.

- Férfihez akarják adni. Egy gazdag lovaghoz.

- És ő?

- Tudni se akar róla. De előbb-utóbb mégiscsak hozzá kényszerítik. A nottinghami városbíró is úgy akarja.

- Mi köze ehhez a nottinghami városbírónak?!

- Jó barátja a lovagnak.

Robin még annyi mindent akart beszélni, de nem találta a szavakat. Szótlanul baktatott a barátja mellett. Marianra gondolt, a gyerekkorukra, amikor még együtt játszottak ... Igen, akkor boldog volt, nagyon boldog.

A VÁROSBÍRÓ TESTŐRE

Mindenféle népség megfordul egy kocsmában. Lovag, polgár, koldus. Azt se lehet mondani, hogy a koldusok zsebe üres.

Ha nem azért a kövér Georges legszívesebben minden koldust kidobott volna a kocsmájából.

- Piszkos, csavargó népség!... - mondogatta. - És nap-lopók!... A tömlőcben a helyük, nem tisztességes kocsmában! Nézzék csak azt a koldust, ott a sarokban! Csupa rongy. És lefogadom, még életében nem dolgozott! összekunyerál egypár garast, és akkor beül a kocsmába! Méghozzá idetolakszik az ivóba, az úri nép közé! No, de mindjárt ellátom a baját!

A kövér Georges a koldushoz lépett. Megfogta a vállát.

- Takarodj a külső szobába! Nem látod, hogy itt urak vannak?

- Urak? - vigyorgott a koldus. - Ó, istenem, a világért se szeretném megbántani az urakat. De eressze el a vállamat. Megyek én magamtól is. Bárhol meg tudom inni a sörömet.

- Lódulj!

- Hát nem vagy valami barátságos, az már biztos. De jól van, megyek. - És a rongyos koldus kibicegett az ivóból. - Nono, hiszen itt is egész szép kis társaság van. Poroszlók, üstfoltozók ... Jó lesz, ha meghúzom magam, mert még innen is kipenderítenek. - Leült szépen a sarokba, és hallgatta a többieket.

- Az íjászversennyel jól megjárta a városbíró - mondta egy varga. - Az egészet azért rendezte, hogy elcsípje Robin Hoodot, és a végén ... - Nagyot nevetett.

Egy barátja oldalba lökte.

- Pst!... Még meghallják a poroszlók. Tudod, milyen dühöse, ha csak a nevét is hallják Robin Hoodnak. Hiszen az íjászversenyen legyőzte a hadnagyukat, William of Yorkot.

Akkor fölállt egy hatalmas, széles vállú poroszló. Egy mozdulattal lesöpörte a kupákat az asztalról.

- Mit fecsegték?! Ki győzte le a hadnagyunkat? Nos, ki veled, felelj! - Megragadta a vargát. - Hallod, fickó? Felelj! Utoljára mondom!

- Én, én nem mondtam semmit - nyögte a szerencsétlen. - De igazán ...
- Én pedig mégis hallottam - vigyorgott a poroszló. - Akkor talán bolond vagyok, mi? Bolond vagyok?
- Tanítsd meg egy kicsit a bitangot, Hal O'Croft! - nevettek a poroszlók. - Dobd a levegőbe!... Hadd bokázzon!

A koldus végigsimított az állán.

- Bátor legények a nottinghami poroszlók. Ó, az már biztos! Minden védtelen emberrel kikezdenek! - Fölállt, meghajolt. - Sokáig éljenek a vitéz nottinghami poroszlók!

Hal O'Croft elengedte a vargát. A koldushoz fordult.

- Mit beszélsz, te rongyváz? A poroszlókat gyalázod?!

- Ó, dehogy ... Hogy is gyalázhatnék ilyen derék legényeket! Ejnye, pajtás, de milyen haragos képet vágasz!

- Nem vagyok a pajtásod! Mindjárt megtanítalak egy kis tisztességre!

- Úgy van - zúgták a többiek. - Lásd el a baját, Hal! Akkor már felállt a koldus is. Most látszott csak, hogy nem is olyan vézna fickó. Hatalmas izmok duzzadtak ki a rongyai alól.

- Ejnye, hát verekedni akarsz? De miért, hiszen nem bántottalak! Ne verekedj! Úgyis megverlek... - mondta tréfásan könyörögve.

- Micsoda? - harsogott Hal. - Hogy megversz?! Még pimaszkodsz, fickó?! Nem tudod, mit beszélsz!

- Az bizony meglehet. Hiszen én csak szegény koldus vagyok.

A nagy lármára megjelent a kocsmáros. Összecsapta a kezét.

- Hát persze, megint ezzel a nyomorult koldussal van baj!... Lásd csak el a baját, poroszló uram! Csak arra kérem, hogy ne itt! Hiszen a múltkor is összetörték a székeket! Nem is beszélve a kupákról!

- Jól van - bölintott Hal O'Croft. - Gyerünk hát a kocsmá elé.

A népség a kocsmá elé tódult. Körülállták a verekedőket. Nagyon szerették volna, ha a koldus legyőzi az erőszakos poroszlót. De persze biztatni senki se merte. Annál többen zúgták Hal O'Croft nevét.

- Hajrá, Hal! Tanítsd meg a bitangot!

- Fogjátok meg az íjamat - mondta Hal. - A börmellényemet is levetem!

- Milyen nagy készülődés! - vigyorgott a koldus. - Én bezzeg hamarabb megvagyok! - Megbillentette az egyik rongyát. - Öltönyöm elég könnyű! Mondhatnám, szellős! Nos, készen vagy, derék vitéz? No nézd csak, egész izmos fiú vagy!

- Mindjárt elveszem a jókedvedet!

A poroszló, mint a fergeteg rohant a koldusra. De az ökle a levegőbe sújtott. A második ütése a koldus karján csattant.

- No, csak tornázd ki magad - mosolygott a koldus. Ügyesen félrehajolt.

- Ne hagyd magad, Hal! - kiabáltak a poroszlók.

- Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon!

De Hal ütései csak a levegőt érték. A koldus mindig félreugrott.

- Nos, Hal komám, azt hiszem, már eleget ugráltál! -És mellbe vágta a poroszlót. Olyan volt ez az ütés, mint a pörölycsapás.

Hal nyekkent egyet, és úgy zuhant a földre, mint egy liszteszsák. A koldus föléje hajolt, a fejét csóválta.

- Vakarjátok össze. Betört pár bordája. Nos, akar még valaki verekedni?! De valami erősebb legény jöjjön! Nincs jelentkező?!

Csönd volt. Dermedt csönd. És akkor fölzúgtak a poroszlók.

- Majd elintézzünk, te rongyházi!

- Egy lépést se! - hallatszott a hátuk mögül. - Senki se merjen a koldushoz nyúlni!

A poroszlók megfordultak. A városbíró állt mögöttük, csipőre tett kézzel.

- Egyre húszan! Ehhez értetek. Ilyen embereim vannak! Nem csoda, ha semmire se megyek veletek. És a híres Hal O'Croft? Aha, leütötték!

- Ez a bitang koldus - mondta az egyik poroszló. - Hiszen azért akartuk ellátni a baját!

- Majd ellátom én a ti bajotokat, csak merjetez hozzányúlni! - mondta a városbíró. - Aztán miért bitang ez a koldus? Mert legyőzte a nagyszájú Halt? Láttam a küzdelmet. A koldus szabályosan győzött.

A koldus lekapta rongyos sapkáját. Zavartan elvigyorodott.

- Én is azt hiszem, nemes városbíró uram. De akárki megmondhatja!

- Úgy van! - zúgta a tömeg. - Szabályosan győzött. És Hal kezdte a verekedést!

A városbíró magához intette a koldust.

- Gyere ide, fiam!... Látom, kemény öklű legény vagy. És nem is ijedsz meg egykönnyen!

- Hát nem vagyok éppen ijedős.

- Azt mondd csak, tudsz-e bánni az íjjal?

- Azt hiszem, városbíró uram - bólintott a koldus. - De hiszen ezt akármikor kipróbálhatjuk!

- Ráérünk - legyintett a városbíró. - Egyelőre velem jössz. De nem szégyelled magad? Hogy koldulhat egy ilyen bivalyerős fickó?!

- Az úgy van, városbíró uram, hogy nem szeretek ám dolgozni. Megvallom őszintén, irtózom a munkától. Már bizony inkább csak sétálgatok, és a hasamat süttetem. Aztán valahogy mégiscsak össze kell szedni egypár garast. Hát koldulok.

- Jobb dolgod is lehetne - bólintott a városbíró. - No de most már vége a koldulásnak. Az én testőröm leszel. Hiszen éppen ilyen legényre van szükségem! Gyerünk, fickó!

Ahogy hazaértek, a városbíró azt mondta az intézőnek:

- Látod ezt a legényt? Ő lesz a testőröm. Holnap új ruhát adsz neki, íjat, kardot, tört. És ne próbáld munkára fogni!...

- Hiába is próbálna - vigyorgott a koldus. - Ez még soha senkinek se sikerült!

- Gyere a szobámba! - mondta a városbíró. - Beszélni akarok veled.

A nagy szobába mentek. A háziünnepélyeket rendezte itt a városbíró. Ahogy belépett, körülnézett, mintha támadást várna.

- Nincs egy nyugodt percem se - morogta. - Ül le, fiam. Mindjárt elmondom, mi lesz a dolgod! De mi a neved? Honnan jöttél?

- Reynould Greenwood vagyok. Holdernessből jöttem. - Azzal leült. Kényelmesen lógázta a lábát. -

Városbíró uram, ha nem akarod, hogy éhen haljak, hozass valami vacsorát! Mert komolyan mondom, ma még alig ettem valamit.

A városbíró csengetett.

- Pecsenyét és bort - mondta a belépő szolgának. - De sokat!

Aztán amikor megjelent a vacsora, csak nézte, milyen nagy étvággal eszik Greenwood cimbora. Csak ránézett a pecsenyére, és az máris eltűnt. Nagyot húzott a boroskupából.

Aztán megtörölte zsíros száját, és kényelmesen hátradőlt a széken.

- És most halljuk, városbíró uram, miért van rám szükséged? Ne haragudj, hogy kissé csodálkozom, de eddig bizony még a kutyának se volt rám szüksége.

A városbíró fel-alá járkált a szobában. Hirtelen megállt Greenwood előtt.

- Örülök, hogy ilyen jó étvágyad van. Az erős emberek mindig sokat esznek. Nos, hát akkor figyelj, Greenwood!

- Csupa fül vagyok.

- Talán hallottál már valamit az átkozott Robin Hood bandájáról. A sherwoodi erdőben bujkálnak a bitangok. A király vadjait pusztítják. Közöséges útonállók, erdei zsványok. Robin a vezérük meg a másik lóköttő, Little John. Örökös rettegésben tartanak. Még a saját házámban se lehetek biztonságban.

- Hát olyan elszánt fickók ezek?

- Mint amilyen mulyák a poroszlóim. Gyávák, gyöngék. Még Hal O'Croft a legerősebb. Tudod, akit olyan könnyen elintéztél. Nos, azt hiszem, te meg tudnál védeni Robinéktől. Még Little Johntól sem ijednél meg.

- Nem én, uram! És igazán szeretnék már találkozni vele. Aztán majd meglátjuk, hogy tényleg olyan erős legény-e.

- Mindig mellettem leszel, Greenwood! Rendes lakást kapsz, ruhát.

- Szédülök, városbíró uram - vigyorgott Greenwood. -Rendes lakás, ruha! Ez már szinte sok. - A karjába csípett. - Fáj. Tehát ébren vagyok. Úgy van, ébren vagyok, és a városbíró úr lakást és ruhát ad nekem. De ha nem tévedek, a kosztról se feledkezik meg.

- Nem tévedsz, fiam - mosolygott a városbíró, - És ez még nem minden. Húsz aranyat kapsz havonta!
- Ezért összetöröm Robin egész bandáját! - mondta Greenwood.'- Húsz arany! Nem kaphatnék valami előleget? Csak éppen egy-két aranyat?

A városbíró egy disznóbőr zacskót húzott elő a zsebéből. Leszámolta a húsz aranyat.

- Mind a húszat megkapod. A nottinghami városbíró nem fősvény ember!... - Még egyszer jól megnézte

Greenwoodot. Bivalyerős fickó, az már biztos. Megéri a

havi húsz aranyat! Így legalább nem kell örökösen rettegnie Robinéktól. Greenwood egy gyors mozdulattal elsüllyesztette a

pénzt. Nagyot ásított. - Kicsit álmos vagyok, városbíró uram. Tudod, a jó élet

és a bor elálmosított. Hiába, még nem szokta meg a gyom-

- Feküdj le, Greenwood fiam - mondta a városbíró. -Az intéző majd megmutatja a szobádat! - Ismét megrázta a csengőt.

Jött az intéző.

- Mit parancsolsz, kegyelmes uram?

- Vezesd a sárga szobába Greenwood barátunkat -mondta a városbíró. - Jó éjszakát, fiam!

- Jó éjszakát, városbíró uram! - És Greenwood elindult az intéző mögött. Egy fáklyával világított az intéző. A fáklyafény nyugtalanul táncolt a falon.

- Aztán fel ne keltsetek - mondta Greenwood. - Sokáig szeretek aludni!

- Azt hiszem, te is hamarosan belejössz az uraskodásba - morogta az intéző. Kinyitotta az egyik ajtót. - Tessék. Ez a szobád.

Reynould Greenwood körülnézett. Alaposan körülnézett. I Hát ilyet se látott még! Az utolsó szögig minden sárga volt ebben a szobában. És milyen hatalmas ágy! Ó, ebben aztán remekül lehet aludni.

Ruhástul végigheveredett az ágyon. Aztán fölült.

- Milyen puha! Nos, mit tátod a szádat?! Egyedül is le tudok vetkőzni. Azért a csizmámat lehúzhatod! A csizmám, haha!... Rongy a rongyon. Gyerünk, pajtikám, húzd le, mert összetöröm a csontjaidat!

Mit tehetett az intéző? Lassan, vigyázva leoldozta Greenwood lábáról a rongyokat.

- És most vidd ki ezeket a koszos rongyokat! - förmedt rá Greenwood. - Holnap az ajtó előtt legyen az új csizma. Nem is beszélve a ruháról.

Az intéző morgott valamit, elment. Alig ért az ajtóhoz, Greenwood utána kiáltott:

- Hé, aggsont, gyere csak vissza! Mondd csak, nem tudsz köszönni? Nem tudsz jó éjszakát kívánni?!

Megnémultál?

- Jó éjszakát, Greenwood uram!...

- Így már igen! Na, jó éjszakát. Eredj, ne rontsd itt a levegőt. - Aztán, ahogy az intéző kiment, Greenwood ismét végigheveredett az ágyon. Kezét feje alá dugta, lábán egy selyempárnát egyensúlyozott. - No, jobb helyre már nem kerülhettem volna. Sárga szoba, barátom, sárga szoba! Jól van, városbíró uram, ezt ugyanis csináltad. Hűbb testőröd már nem is lehetne, mint Little John!...

Nagyot nevetve a sarokba rúgta a párnát.

Hát igen, a derék Little John határozottan jól élt a városbíró udvarában. És így legalább mindig tudta, hogy mire készül a városbíró, mikor akarja megtámadni Robin Hoodot. Mindenhová elkísérte a bírót, mást aztán nem is csinált.

Mondta is az intéző:

- Ilyen lusta fickót se láttam életemben! Olyan erős, mint egy bivaly, aztán csak tétlenül ténfereg egész nap! -Rákiáltott: - Hé, Greenwood, nem aprítanál egy kis fát?!

Little John a füléhez emelte a kezét.

- Tessék? Jól hallok? Hogy fát aprítsak? Majd mindjárt téged aprítalak föl!

- Jó, jó - morgott az intéző. - Csak ne légy olyan nagy legény! Néha igazán dolgozhatnál.

- Ha nem vetted volna észre, a városbíró testőre vagyok! Mikor dolgozik egy testőr? Soha! Akkor hívj, ha vívni, verekedni kell! Mi lesz a reggelivel?! Az intéző nagyot nevetett.

- A reggeli?! Hol van már a reggeli? Hiszen dél felé jár! Egy kicsit elaludt uraságod.

De Little John nem jött zavarba.

- Igen? Mindig jó alvó voltam. A jó alvás elősegíti az étvágyat. Nos, akkor adj ebédet! Egyáltalán nem ragaszkodom a reggelihez.

- Ebédet? - nevetett az intéző. - De hiszen meg kell várni a városbíró urat!

- Hova ment?

- A vadászaival kirándult a sherwoodi erdőbe! Nélküle bizony nem ebédelhetünk. Hát csak várj szép türelmesen, testőr úr!

Little John megvakarta az állát.

- Mit mondasz? A sherwoodi erdőbe ment? De hiszen ez lehetetlen! Hiszen akkor engem is elvitt volna! Hm, igazán nem értem.

- Hja, talán nem akart felkelteni - vigyorgott az intéző. - Hagyta aludni a testőr urat!

- Most már aztán elég volt a fecsegésből! - kiáltott Little John. - Lesz ebéd, vagy nem lesz ebéd?! A városbíró után akarok menni! Úgy ismerem a sherwoodi erdőt, mint a tenyeremet! Biztosan Robinékra vadászik a gazdám. Mit tátod a szádat, ostoba intéző?! Adj valami harapnivalót! Lódulj!

Az intéző a kamrába ballagott. Hát bizony ezzel a hatalmas, széles vállú fickóval nem jó kikezdeni. Egy jókora oldalassal és egy ropogós cipóval került elő.

- Azt hiszem, ez elég lesz, testőr uram.

- Tízóraira - mondta Little John. - Ital nincs ebben a házban?!

- Majd hozok a kútról jó, friss vizet.

- Majd mindjárt megmártalak én téged abban a jó, friss vízben! - harsogott Little John. - Sört hozz, kutya! Jó, hűvös sört. Még mindig itt vagy?! Szedd a lábad! - A fejét csóválta. - Micsoda kiszolgálás!

Aztán, hogy az intéző visszatért a sörrrel, egy hordó tetejére ült, és nagyot kanyarított az oldalasból.

“Hiszen a koszt egész jó volt itt - gondolta. - Csak az a baj, hogy már nagyon unom ezt a naplopást. Meg aztán én már csak a sherwoodi erdőben érzem jól magam, a cimborák között !... - Nagyot húzott a sörből.

- Hm, nincs is rossz söre a városbírónak."

- Hát csak jó annak, aki mindig eszik-iszik - mondta az intéző. - No meg henyél!

Little John leugrott a hordóról.

- Nagyon sokat beszélsz, öregem!... Szerencséd, hogy nem érek rá veled foglalkozni! Nem akarok lemaradni a sherwoodi vadászatról. No, isten veled!

És Little John elindult. Az utcán mindenki előre köszöntötte :

- Jó napot, vitéz Reynould Greenwood!

- Éljen a vitéz testőr!

Nagyon kedvelték Little John-t. Hát hogyne, hiszen alaposan elintézte a nagyszájú Hal O'Croftot! A poroszló azóta ki se mer jönni az utcára. És társai is jóval csöndesebbek lettek. A gyerekek körülugrálták.

- Hová mész?! - kiabálták. - Kinek töröd be az oldalbordáját?!

- A sherwoodi erdőbe! - vigyorgott Little. - No, isten veletek! - És kilépett Nottingham kapuján.

A városban pedig elterjedt a hír, hogy Reynould Greenwood, a városbíró testőre, a sherwoodi erdőbe megy.

- Szegény Robin Hood - sóhajtott egy öregasszony. -Most bizony kemény ellenfélre akadt!

- Nem féltém Robint - mondta egy varga. - Ő is kemény öklű fickó!

- De nem olyan, mint ez! Hiszen láttátok, hogy intézte tel Halt!

Közben Little John elérte a sherwoodi erdőt. Egy pillanatra megállt, és csak vigyorgott. Hát megint itt van! Hej, milyen más itt, mint a városban! No de nézzük meg: hol a városbíró?

És ekkor valaki kiugrott a bozótból.

- Egy lépést se! Ki vagy?!

- Ugyan, ne bolondozz, Willy! - nevetett Little John. Hát már meg se ismered a cimborádat?

Willy nagyot nézett.

- Little John! Hát igazán te vagy? Már azt hittük, valami bajod történt!

- Mi bajom történhetik? Hol vannak a többiek?

- A bűvőhelyen. De beszélj, mit csinál a városbíró. És hogy kaptad ezt a remek páncélt?!

- A városbírótól kaptam, pajtás! - mosolygott Little John. - Ahogy mondom. A városbírótól.

Csodálkozol,

Ugye? Mert ha nem tudnád, a városbíró úr testőre vagyok.

- A városbíró testőre?

- Az ám! A gazdám üdvözetét küldi. Még ma meglátogat benneteket. Ha nem tévedek, már itt is van! Szaladj,

Willy, értesítsd a kapitányt! Méltó fogadtatásról gondoskodjatok. Én addig megkeresem a városbíró.

- Nagyszerű fickó vagy - nevetett Willy. - De megyek, viszem a hírt.

És akkor fölharsant a kürt.

- Ez a nottinghami városbíró kürtje - vigyorgott a derék Little John. - Úgy illik, hogy üdvözljem a gazdámat. Különben még eltévedne ebben a hatalmas erdőben.

Lovasok tűntek föl a tisztáson.

Elöl a városbíró. Ahogy megpillantotta Little John, el-mosolyodott.

- Hát fölbredtél, Greenwood fiam? Utánunk jöttél? De azt hiszem, szükségünk is lesz rád!

- Hát csak nem maradok otthon, amikor a gazdám vadászik?! - hajlongott Little John. - Milyen a zsákmány?

- Ne is kérdezd! - legyintett a városbíró. - Eddig még egyetlen vadat sem ejtettünk.

Little John egész közel hajolt a városbíróhoz. Úgy kérdezte:

- És Robin Hood? Találkoztál már vele? Meg a többiekkel?....

A városbíró megremegett. Mindig ideges lett, ha Robin Hood nevét hallotta.

- Nem láttam a bitangokat. Talán ismered a rejtekhelyüket?

- Ismerem a sherwoodi erdőt - mondta Little John. - Minden fáját ismerem. És így Robinékra is ráakadhatunk. De a vadászsákmány semmi esetre se marad el. Csak gyere, városbíró uram, majd én vezetek! Ismerek egy helyet! Ha tudnád, mennyi ott a vad ...

A városbíró a társaira nézett, aztán Little Johnra hunyorított.

- Értelek, városbíró uram - bólintott Little John. - Magad akarod learatni a dicsőséget! Hát akkor gyerünk!

- Körülnézünk egy kicsit Greenwooddal - szólt a többiekhez a városbíró. - Ti addig csak várjatok!

Mindjárt jövünk. No, fiam, indulás!

És a városbíró elindult Little Johnnal.

Little John elhagyott utakon, fák, bokrok között vezette a városbíró. Közben folyton a pompás vadászsákmányról beszélt. A városbíró már lihegni is alig tudott.

- Micsoda helyekre vezetsz, Greenwood fiam!

- Itt tanyáznak ám a vadak!

Megzörrent a bokor, és egy zöld csuklyás vitéz ugrott a városbíró elé.

- Isten hozott, városbíró uram, a nottinghami erdőben! A városbíró hátratántorodott.

- De hiszen ez, de hiszen ez ...

A zöld csuklyás mélyen meghajolt.

- A nagyságos városbíró uram legalázatosabb tisztelője, Robin Hood!

Még húsz-harminc zöld csuklyás ugrott a városbíró elé.

- A sherwoodi erdő bujdosói köszöntik a nottinghami városbíró!

A városbíró szólni se tudott. Aztán Little Johnra nézett.

- Hová hoztál? --nyögte.

- Hát nem mondtam, hogy nyüzsögnek itt a vadak? -levetett Little John. - És még Robin Hoodot is megtaláltuk.

- Áruló vagy, Reynould Greenwood! Hitvány áruló! Little John megvakarta a kobakját.

- Hiszen szép név az a Reynould Greenwood! Nagyon szép név. De azért már valahogy megszoktam, hogy Little Johnnak szólítsanak!

- Little John ... Hát te vagy az?! Ó, istenem!... Little John mélyen meghajolt.

- A városbíró hűségese testőre!

- És most gyerünk a tanyára - mondta Robin Hood. -Ugye, velünk tart, városbíró uram? No ne féljen, nem kötözzük meg. Csak éppen elveszük a kürtjét. Tudjuk, hogy szereti a zenét, és hátha támadna egy kis kedve a kürtölésre !

A városbíró úgy érezte, mintha mindez valami szörnyű álomban történnék vele. Robin Hood meg a többi

bitang között... De hiszen ez nem lehet, mindjárt fölbred!

De nem ébredt föl.

Egyre mélyebben jártak a sherwoodi erdőben. Most már el se tudta képzelni, hogy valaha kikerül innen. Robin Hood biztosan megöli. Igen, ez az erdei zsvány nem ismeri a kegyelmet. És a kínzások!... Ó, csak legalább gyorsan végeznének vele!...

Egy aggódó arc hajolt hozzá.

- Mi baj, városbíró uram? Talán fázik? Hiszen úgy borzong!

- Még gúnyolódsz, átkozott Little John?! - nyögte a városbíró. - Tudom, hogy nem irgalmazol! Pedig én milyen jól bántam veled.

- Ami igaz, az igaz! - bölintott Little John. - Nem is panaszkodhatom. De mit mondasz? Hogy nem irgalmazok neked? Ejnye, ejnye, hát ilyen rossz véleményed van rólam? Ez nem szép tőled, városbíró uram, igazán nem szép ..

- Hát lehet rólad jó véleményem?!

- De mennyire! - mondta Little John. - Hiszen éppen előbb mondtam Robin Hood cimborámnak, hogy ne húzzunk nyársra, hanem ...

- Tessék?! - jajdult fel a szerencsétlen városbíró. - Fel akartok nyársalni?!

- Már lebeszéltem róla Robin Hood - mosolygott Little John. - Így hát egész nyugodt lehetsz, uram. Mászt javallottam. Kössünk föl! - Ezt olyan derült arccal mondta, mint valami roppant jó hírt.

A városbíró a torkához kapott.

- Mi az? Mit beszélsz? Föl akartok kötni?

- Örömmel látom, hogy a jó hír egészen megnyugtatót - vigyorgott Little John. - Hát még ha azt is elárulom, hogyan kötünk fel. Két fához kötjük a lábadat...

- Elégi Elég! - kiáltott a városbíró. - Ne kínozz, Little John!

Little John határozottan sértődött arcot vágott.

- No tessék! Még ez se tetszik neki. Hogy némely ember milyen finnyás! Úgy tudom, városbíró uram, te nem nagyon kérdezed meg az elítélteket, hogy is óhajtanak meghalni!

- Hagyd, Little John - mondta Robin. - A városbíró úr azért olyan ideges, mert éhes. Ez igazán érthető. Meg is

hagytam Muchnak, hogy pompás vacsorával fogadjon bennünket! ...

Little John a levegőbe szagolt.

- Mintha már érezném is az illatát! Remek szakács ez a Much! Majd meglátja a városbíró úr, hogy a sherwoodi

erdőben is tudnak főzni. Na de már itt is vagyunk!

- Hé, fiúk! Magas vendégünk van! - kiáltott Robin Hood. - A nottinghami városbíró!

Megjelent Much. Mélyen meghajolt.

- Azt hiszem, a nagyságos városbíró úr meg lesz elégedve a vacsorával. De nini, Little John! Csakhogy hazajöttél, pajtás!

- Vigyáztál James úrra? - kérdezte Little John. - A gondjaidra bíztam!

Much eltűnt a barlangban. A füttykössel tért vissza.

- James úr üdvözli Little John! Little John végigsimított a boton.

- Régen láttuk egymást, James úr. Erre a kis kirándulásra nem vihettem magammal. Közben volt mindenféle fegyverem. Kard, nyíl, még egy szép tört is kaptam. De egy sincs olyan legény, mint James úr! Egy vörös ruhás ifjú lépett a városbíróhoz.

- Megismer, városbíró uram? Nem tudom, ki vagy.

- Róbert Gomewell. Akit kötélre ítélt. - Akit halálra keresnek a poroszlói. Akit mindenéből kiforgatott. Robert Gomewell. Most már emlékszik erre a névre? ... Ugye emlékszik?

- Mit akarsz? - nyögte a városbíró. - Hiszen gyilkoltál!

- Önvédelemből öltem - mondta Gomewell. - És ezt a városbíró úr éppen olyan jól tudja, mint én!

- Vacsorához! - kiáltotta Robin Hood. - Jöjjön, jöjjön, városbíró uram! Pompás peccsenyénk van!

“Most már mindegy - gondolta a városbíró -, holnap úgyis felkötnek. Legalább utoljára jól bevacsorázom.

Mert az biztos, hogy kutya éhes vagyok."

Robin Hood mellé ült. Szemben Little John. A városbíró elfordította a fejét. Ügy érezte, ha Little Johnra néz, elmegy az étvágya, pedig a peccsenyéhez még bort is kapott.

- Ugye, nem is olyan rossz az élet a sherwoodi erdőben? - mosolygott Robin Hood. - De azt hiszem, most már igazán itt az ideje, hogy lefeküdjünk. A városbíró uram is elfáradhatott.

- Hol ágyaztok? - kérdezte a városbíró.

- Hol ágyazunk?! - nevetett Little John. - Halljátok, fiúk, azt kérdezi, hol ágyazunk?! Hát itt bizony nincs sárga szoba, nagyságos városbíró uram! Itt csak zöld erdő van.

És hogy hol ágyazunk? A pázsiton. A selymes, puha pázsiton. Kényelmesebb derékaljat el se lehet képzelni!

- Micsoda? A földre feködjem? .

- Csak egész nyugodtan. Nem árt az a szépségnek!

Mit tehetett a városbíró? ... Lefeküdt a pázsitra. A köpenyébe burkolózott. Jobbra-balra forgolódott, sehogy se találta a helyét. Ügy érezte, hogy sose tud elaludni. Fájt minden csontja. Aztán nagy nehezen mégis elaludt.

Hűvös szél ébresztette fel hajnal felé. Fázott. Kutyaúl fázott. Érezte, hogy egy pokrócot terítenek rá. Újra elaludt.

A hasára sütött a nap, amikor fölébredt. Álmosan hunyorgott. Egy magas, zöld csuklyás férfi állt előtte. Robin Hood.

- Nos - kérdezte Robin -, hogy aludt a kedves város-bíró barátom?

A városbíró felállt, a derekát nyomogatta.

- Hogy aludtam? Még kérde? Fáj minden csontom. És milyen hideg van! - Kezét dörzsölgetve föl-alá járkált.

- Azt hiszem, nehezen szoknád meg az erdei életet mosolygott Robin Hood. - Pedig elhiheted, a selymes pázsitnál nincs puhább ágy!

- Már én inkább csak ágyban fekszem - dünnyögött a városbíró. Hirtelen Robinra nézett. - De mondd meg végre: mi lesz a sorsom?

Akkor már fölkelte Little John is, Willy meg a többiek. A derék Little John mosolyogva nézegette a fákat.

- Kinézek egypár fácskát a nemes városbírónak. Mutasd csak a nyakad! Mértéket kell hogy vegyek róla. Hű, de széles a nyakad! Ide bizony vastag kötél kell!

A városbíró elfehéredett.

- Hát igazán, igazán föl akartok akasztani? ...

- Sorsát senki se kerülheti el - mosolygott Little John. - És elhiheted, jobb az ilyesmin minél hamarabb túlesni. No, ne félj, nem fog fájni. Helyes kis csomót kötök a nyakadra. Tudod, olyan kis hurkocskát. Hé, Willy, hívd csak a papot!

- A papot? - nyögte a városbíró. - Ó, istenem, de hiszen akkor...

- Hát csak nem képzelted, hogy pap nélkül élünk? -csóválta a fejét Little John. - Ilyen rossz véleménnyel voltál rólunk? ... Nem vagyunk mi pogányok. No de már itt is Tuck barát. Kedves Tuck barát, ez az atyafi szeretné meggyónni a bűneit. De az összes bűnödöt ne sorold fel, városbíró uram, mert az kissé sokáig tartana.

- Te vagy a híres nottinghami városbíró? - bólintott Tuck barát. - Ha tudnád, mennyien átkozzák a nevedet! A szegények, a nyomorultak. De én nem ítélekem.

És ekkor Robin fölemelte a kezét.

- Még van egypár szavam a városbíróhoz. Vonuljatok félre, cimborák

- Ahogy akarod, kapitány - mondta Little John. - Bár jobb lenne, ha minél előbb felkötnénk. No, gyertek, fiúk!

A városbíró térdre esett. Átölelte Robin lábát. - Kegyelem, nemes Robin Hood! Kegyelem!

- No nézd csak - mosolygott Robin -, egyszerre neme3 lettem. Nem is olyan régen még bitang zsványnak hívtál.

- Soha többé, soha többé! És nem is üldözlek. Csak még az egyszer bocsáss meg!

- No lám, milyen szépen tudsz könyörögni - bólogatott Robin. - És hogy meghajolt a büszke derekad. Ha

így látnák a polgárok a gőgös városbíró!

A városbíró fölemelte a fejét.

- Hidd el, nem vagyok gőgös. Ó, egy cseppet se. Csak tudod, a hivatal.

- Persze, a hivatal... Az tesz gőgössé, kegyetlenné. De hiszen akkor nem is vagy ember. Csak egy cím, egy rang. A nottinghami városbíró ...

- Igazad van, Robin, igazad van - nyöszörgött a város-bíró. - Nagy az én bűnöm.

- Ha tudnád, milyen gyönyörű hivatal ez! - mondta Robin Hood. - Mennyit lehetne segíteni a szegényeken, az elnyomottakon! De te hitvány városbíró vagy. A zsarnokok szolgája! A szegények elnyomója! A hivatalodat tisztellem. De téged... - felnevetett - téged nem tudlak tisztelni! Kelj fel, ne nyavalyogj már annyit!

A városbíró lassan fölemelkedett. Egész testében remegett. - Nem ölsz meg, Robin Hood?

Megkegyelmezel? Remélhetek, mondd?

Robin felnevetett.

- Remélhetsz! Eszem ágában se volt, hogy megöljelek. Tanulj könyörületet, városbíró uram, a sherwoodi erdő bitangjaitól!

- Ez azt jelenti, hogy szabad vagyok - mondta a városbíró. - Szabad!... Ismét ágyban aludhatok, párnák között.

- Nyúzhatod a szegényeket... De nem, városbíró, uram, istenemre, nem! Azért olyan egyszerűen nem szabadulsz!

A városbíró arcáról eltűnt a mosoly.

- Mit akarsz velem, nemes Robin Hood? Megígérted, hogy nem lesz semmi bajom.

- Fogadalmat teszel!

- Fogadalmat?

- Tedd a szívedre a kezed, és mondd utánam! Hallod-e, ne a hasadra tedd a kezed! Vagy már azt se tudod, hol a szíved?

- Dehogynem - dadogta a városbíró -, dehogynem ... Csak az ijedtség ... Mit mondjak utánad? Mindent utánad mondok, mindent!

- Én, a nottinghami városbíró, igaz becsületesemre fogadom, hogy soha többé nem üldözöm Robin Hood embereit!

- ... nem üldözöm Robin Hood embereit - ismételte a városbíró.

- Sem a szegényeket, sem az elnyomottakat!

- Sem a szegényeket, sem az elnyomottakat!

- Mindig az igaz ügyet pártolom - folytatta Robin.

A városbíró hűségesen visszhangozta a fogadalmat. Aztán megint csak térdre borult, és átölelte Robin lábát.

- Köszönöm, nemes Robin Hood, köszönöm!

- Kelj fel, mert mindjárt felköttetlek! - kiáltott Robin. - Nekem ne köszönj semmit!

A városbíró úgy pattant fel, mint a gumilabda.

- Elmehetek?

- Elmehetsz, városbíró - bólintott Robin. - De az isten ne adja, hogy megszegd a fogadalmat!

- Mit képzelsz? Én is tudom, mi az adott szó! Van becsületesem.

- Eddig nem vettem észre! De remélem, most majd megváltozol. Különben!... - S Robin felemelte öklét.

A városbíró gyorsan nyeregbe pattant. Hiszen Robin minden percben megbánhatja az ígérését! Jaj, csak már kint legyen ebből az erdőből! Megint otthon, otthon!

- Isten veled, Robin Hood!

- Ne felejtse el a fogadalmat! - Robin még egy darabig a városbíró után nézett. Vajon megtartja-e az ígérését? ... Akkor a sherwoodi bujdosók visszatérhetnének Nottinghambe. Senki sem üldözné őket. Valaki megérintette a vállát. Little John.

- Nos, kapitány, itt a kötél. A hurkocska. - Körülnézett. — De nem látom a városbíró. Kapitányom, csak nem?...

- De igen - bólintott Robin Hood. - Szabadon bocsátottam. Pár perce vágtatott haza.
- Miért tetted ezt, kapitány!? - csóválta a fejét Little John. - Meglátod, holnap a nyakunkon lesznek a poroszlók.
- Tévedsz, Little John. A városbíró fogadalmat tett. Már nem vagyunk üldözöttek. Senki sem emelhet ránk kezet. Szabad emberek vagyunk. Mit mondasz? Hogy holnap ránk jönnek a poroszlók? Ó, nem... Holnap akár vissza is térhetünk Nottinghambe!
- Little John elvigyorodott.
- Visszatérhetünk Nottinghambe?! Much, Willy, Tuck barát! Jöjjetek, fiúk, mind, mind jöjjetek ide! A városbíró megígérte, hogy visszatérhetünk Nottinghambe! A hajunk szála se fog meggömbülni. Charles végig simított az állán.
- Hiszen ha meg is tartaná az ígéretét! De nem úgy ismerem a nottinghami városbírót!
- Most fogadalmat tett! - mondta Robin Hood. - Bízunk benne! És holnap, fiúk, elhagyjuk régi tanyánkat, a sherwoodi erdőt!

GREEN ANYÓ

Másnap reggel korán keltek a bujdosók. A tábortűz hamvait nézték, a fákat, az eget. Hiszen utoljára látják. Pár óra múlva útra kelnek a városba. A városba, amely kitaszította őket, és most végre ismét visszafogadja.

Valahogy mégse tudtak örülni. Hiszen olyan sokáig éltek ebben az erdőben! Ó, a sherwoodi erdő izgalmas volt. Elrejtette a bujdosókat. Szállást adott nekik.

Robin mosolyogni próbált.

- Nos, fiúk, remélem, örültök?
- Örülünk, kapitány, hogyne örülnénk - mondta Little John, de olyan gyászos képet vágott, mintha az akasztófa várná. Megsimogatta a fütykösét. - És James úrnak mi a véleménye? Remélem, James úr is örül? ... Hiszen a gazdája, a bitang, bujdosó Little John kegyelmet kapott! Az ám! Kegyelmet!
- És akkor föllállt Much.
- Te vagy a kapitányunk, Robin Hood. Mi engedelmesszünk neked! Mégis, nem meggondolatlanság ez?
- Micsoda?
- Nem gondoltál rá, hogy a városbíró megszegheti a szavát? És akkor tudjuk, mi vár ránk. Tömlöc, bitó! A sherwoodi erdőben nyugodtan élhetünk!
- Az igaz - bólintott Willy. - Itt aztán sosem akadnak ránk a városbíró emberei!
- Visszamenjünk Nottingham városába? - kérdezte Much. - Gondold meg, kapitányom!
- Bízunk az adott szóban - mondta Tuck barát Talán csak nem szegi meg fogadalmát a városbíró!...
- Hiszen ha nem bíznánk egymásban, talán nem is lenne érdemes élni! Mindenki kell hogy legyen valami becsület. És az Isten nem hagyhat el bennünket. Hiszen már annyiszor megsegített. Csönd volt. Nagy csönd.
- Ejnye - szólt Much -, mintha lépéseket hallanék!...
- Az ám! Én is!
- Egy görnyedt hátú, ráncos arcú, fekete kendős anyóka jelent meg a tisztáson. A szeme csupa könny. Kitérte reszkető karját.
- Robin... Robin Hood!
- Robin hozzáugrott, megfogta a vállát.
- Green anyó! Mi a baj?
- Segíts rajtam, Robin Hood! Már csak te mentheted meg a fiaimat! Jaj, istenem! - És csak sírt, sírt.

- De hát mi baj ? - kérdezte Much. - Mi történt a fiaiddal? Beszélj, Green anyó!
  - Ma reggel elhurcolták őket a városbíró emberei. Talán már a bitót is megácsolták!
  - Föl akarják őket akasztani? - kérdezte Robin. - De miért? Mit tettek?
  - A te híveid voltak. És ezt sose titkolták - felelte .Green anyó.
  - Ez már nem bűn Nottinghamban!
  - Nem bűn? Robin, nem tudod, mit beszélsz! Híveidet tömlöcbe vetették!... És a városbíró megesküdt, hogy élve vagy halva, téged is kézre kerít!
- Much Robinra nézett.
- Nos, mit szólsz ehhez, kapitány?
  - Igazad volt, Much. A városbíró hitvány szőszegő! És . Green anyó három fia az ő áldozata. De ne félj, Green anyó! Én lennék a világ legnyomorultabb embere, ha nem szabadítanám ki őket!
  - Holnap lesz a kivégzés! - zokogott az öregasszony, a Mit tudsz tenni holnapig?!
  - Sok minden történhetik egy nap alatt, Green anyó -mondta Robin Hood. - Ne félj, nem kötik fel a fiaidat! Tüstént útra kelek.
  - Egyedül ? - kérdezte Tuck barát.
  - Igen. Ti pedig elszórt csoportokban húzódjatok Nottingham felé. Charles majd gondoskodik az áruhákról! Aztán ha meghalljátok a jelt... A többit már tudjátok!
- Little John fütykösére hunyorított.
- Ha nem tévedek, James úr, szép kis kirándulásra indulunk! Megvizsgáljuk, milyen kemény a poroszlók koponyája.

A NOTTINGHAMI HÓHÉR

- A városbíró mérgesen toppantott. Úgy nézett a poroszlók kapitányára, mintha le akarná döfni.
- Mit beszélsz? A grófság hóhéra megbetegedett?! - Igenis, városbíró uram! - bólintott a kapitány.
  - Na és akkor megáll a tudomány?! - kiabált a városbíró. - Keríts valakit, aki elvállalja az akasztást!
- Mozogj, ember! Egy-kettő, szedd a lábad!
- A kapitány legyintett.
- Azt hiszed, uram, nem próbáltam meg mindent? Ó, nagyon tévedsz ... Embereimmel beszáguldottuk az egész grófságot. Hiába, senki se vállalja az akasztást. A városban már el is terjedt a híre, hogy elmarad az akasztás. A városbíró felugrott.
  - Micsoda? Hát azt hiszik a polgárok, hogy a nottinghami városbíró a fejére esett?! Nagyon tévednek!
- Meglesz az akasztás!
- De hogyan, uram? ...
  - De hogyan, uram, de hogyan, uram? Ez az összes tudományod! Egyebet se tudsz, mint kérdezni. Majd keríték én hóhért, ne féljete! A köpenyemet! A süvegemet!
- És a városbíró leszáguldott Nottingham piacára. Az első izmosabb legényt megszólította:
- Vállalkoznál akasztásra? Nagy jutalmat kapsz. A legény a fejét rázta.
  - Inkább éhen halok, városbíró uram!
- Így járt mindenkivel. Senki sem akarta elvállalni az akasztást. A bíró a homlokára tolta a süvegét, végigsimított izzadt homlokán.
- Nahát, micsoda város ez?! Hát nincs itt egy elszánt ember se?!
  - Üdvözöllek, nemes városbíró!...

- Mi az? Micsoda? - Körülnézett. Kopott ruhájú zarándok állt mellette. Na, ez is biztosan kérni akar egy pár garast... Egy türelmetlen mozdulatot tett - Csak tovább, tovább! Itt nem lehet koldulni!
A zarándok elmosolyodott.

- Nem akarok én koldulni.

- Hát akkor mit akarsz?

- Hallottam, hogy nagy bajban vagy, városbíró uram -mondta a zarándok. - Hóhéért keresel.

- Bizony - bólintott a városbíró. - Beteg a hóhérom. És az egész városban senki sem akarja elvállalni ezt a feladatot. Talán magam kössem fel a bitangokat? - A fejét csóválta. - Azt talán már mégse tehetem. Pedig három bitangot sikerült elcsípni Robin bandájából!

- Hát ez nagy szerencse. Robin Hoodról én is hallottam, pedig igazán messziről jövök. Őt még nem tudtad elfogni?

- Egyelőre még nem sikerült, de remélem, nemsokára az is meglesz. Elhíheted, szívesen felkötteném őt is. Nagy zsvány, az már biztos!

- Hóhérra ne legyen gondod, városbíró uram - mondta a zarándok. - Itt vagyok én!

- Elvállalád?

- De mennyire! Fogd meg a karomat! Kemény, mint a kő. És nem ijedek meg egykönnyen. A három elítélt lógni fog. Nyugodt lehetsz.

A városbíró arca felragyogott. Hát mégis sikerült hóhért találnia ... Már igazán azt hitte, hogy el kell halasztani az akasztást.

- Pompás fickó vagy! De nem tudom, hogy igazán rád bízhatom-e ezt a roppant fontos feladatot!... Akasztottál már valaha?

- A múltkorjában kellett volna felkötnöm egy zsványt felelte a zarándok -, de az utolsó percben kegyelmet kapott.

- Micsoda ostobaság! - dohogott a városbíró. — Aki már eljutott az akasztófaig, az a kötelet is megérdemli. Nem szeretem ezeket a megkegyelmezéseket. Roppant meggondolatlanság. Szóval, még nem akasztottál? Nos, fiam, akkor nem kérhetsz valami sokat! De bízatsz a nagylelkűségemben!

A zarándok elmosolyodott.

- Ó, ez természetes. Biztos vagyok benne, hogy nem feledkezel meg a jutalomról.

- Tudod mit?! Pompás ötletem van! Megkapod a három elítélt ruháját. Nos, mit szólna ehhez? Aztán meséld ám mindenfelé, hogy a nottinghami városbíró nem fukarkodik az ajándékkal!...

A zarándok meghajolt.

- Micsoda nagylelkűség!... Ezt igazán nem reméltem. De hidd el, városbíró uram, megszolgálom. Legszívesebben már most felhúznám azt a három bitangot. Mikor lesz az akasztás?

- Tüstént intézkedem - mondta a városbíró. - Gyerünk a tömlöchöz!

És elindult a zarándokkal. Mindenki kitért előlük.

- Mégis talált hóhért a városbíró - bólogattak. - De nem a mi városunkból.

És Nottinghamban elterjedt a hír, hogy délben a piactéren mégis megtartják az akasztást. Délfelé már olyan hatalmas tömeg szorongott a piactéren, hogy a városbíró poroszlói alig tudtak utat törni. Korbácsok suhogtak a levegőben. A nyomukban szitkozódás, nyögés hangzott.

- Felre, hitvány csőcselék!

- Utat a városbíró poroszlóinak!

Aztán feltűnt a városbíró tekintélyes, kövér alakja. Roppant méltóságteljesen lépkedett a menet élén. Megállt. Fölharsant a kürt.

- Polgárok! - harsogta a városbíró. - Három gazfickót akasztunk! Robin Hooddal cimboráltak! És így jár mindenki, aki Robin Hoodot segíti!... - Hátrafordult. - Vezessétek a bitóhoz az elítélteket!

A három összekötözött legényt fölvezették az emelvényre. Lehajtották a fejüket. Nem akartak a városbíró vigyorgó arcába nézni.

A városbíró is az emelvényre lépett. Megragadta az egyik Green fiú vállát.

- Tagadjátok, hogy Robin Hood cimborái voltatok? Még mindig tagadjátok?

Green fölnézett.

- Sose tagadtuk! És még egyszer kiáltom, éljen Robin Hood, a szabad britek vezére!

- Éljen! - kiáltotta utána a másik. - Éljen Robin Hood, a gyengék védelmezője!
A városbíró előkapta a korbácsát. Végighúzott az elítélteken.

- Elhallgattok mindjárt, nyomorult gazfickók? Szerencsére úgyse sokáig jár a szátok! Hóhér! Hol a hóhér?

- Itt vagyok, városbíró uram! - A zarándok alaposan megvizsgálta az egyik Green ruháját. - Kissé kopott, de azért éppen jó lesz nekem.

- Törődöm is én most ezzel! - kiáltott a városbíró. Teljesítsd kötelességedet!

- Mindjárt, de előbb hadd imádkozzanak. Majd én meggyóntatom őket. Mégiscsak keresztények.

- Nem tudom, minek kell ilyesmivel vesztegetni az időt - türelmetlenkedett a városbíró. - De nem bánom, gyóntasd meg őket! Csak gyorsan-gyorsan!

A zarándok valamit súgott az elítélteknek. A Green fiúk mélyen lehajtották a fejüket.

- Csak szegény édesanyámat sajnálom! - sóhajtott az egyik.

- Igazán örülhet, hogy megszabadult három ilyen lóköötőtől! - kiabált a városbíró. - De mi lesz már? Meddig várjak? Hóhér, teljesítsd kötelességedet!

- Tüstént teljesítem! - És a zarándok egy ezüstkürtöt kapott elő a köpenye alól. Háromszor belefúj. Most látszott csak igazán, hogy milyen hatalmas, izmos legény. Csuklyáját hátravetette. Barnásszőke haja lobogott a szélben.

- Robin Hood - kiáltott valaki -, Robin Hood!

És akkor Nottingham falairól zöld ruhás legények ugráltak le, karddal, füttykössel a kezükben. Neki a poroszlóknak.

- Árulás! -nyögte a városbíró. - Hitvány árulás!

- Ne kiabálj! - szolt rá valaki. - Hiszen egészen berekedsz!

- Ki az? Mit akarsz tőlem?... - A városbíró oldalt kapta a fejét. Egy széles arc meredt rá. - Little John!

- Örülök, hogy megismersz, városbíró uram — mosolygott Little John. Felemelte botját. - Ez pedig James úr. Őt talán még nem ismered. No de mindjárt bemutatkozik, James úr tudja ám, mi a tisztesség!

- Poroszlók! Őrség! - kiabált a városbíró. - Dárdát szegezz! Roham!

Mire Little John:

- Ha még nem vetted volna észre, a poroszlóid elfutottak ... No, hadd kenegessem meg a derekadat! - És alaposan végighúzott a városbíró.

Egypár elszántabb poroszló az emelvény felé rohant. Robin képen rúgta az elsőt, s az egész társaság legurult.

- A kapuhoz! Utánam! - kiáltott Robin. Egy pillanat alatt elvágta a Green fiúk kötelékét. Leugrottak a bitó alól. Robin éppen a testőr kapitány nyakába. - No, legalább nem megyek gyalog! Mindjárt megsarkantyúzom ezt a paripát!

- Kegyelem! Irgalom! - nyögte a testőr kapitány. - Ne rugdald az oldalamat!...

Robin Hood roppant szigorú képet vágott.

- Ejnye, miféle elégedetlen ló ez?! Szemtelenkedik a gazdájával. - Jól oldalba rúgta a testőr kapitányt, aztán leugrott a nyakáról. - Inkább gyalog megyek! Nem szeretem az ilyen vén gebét!...

A kapitány még nyögött egyet, aztán lerogyott. És a derék városbíró? Ügy ugrált, mintha most tanulna táncolni. James úr volt a tánctanár.

- Mi van a fogadalommal? — érdeklődött Little John. -Ne félj, csak a lábadra szólok! Hát így tartjuk be az esküt? Ejnye, ejnye... Ne kapkodd a lábad! De igazán, milyen fürgén mozogsz! Még a végén megtanulsz táncolni. Sajnos, nem tudok veled tovább foglalkozni. De ha a sherwoodi erdőben fölkeresel, szívesen tanítalak! Viszontlátásra! -Búcsúzásul még egyet húzott a városbíró lábára, aztán a cimborái után futott.

Robin ék elérték a kaput.

- Itt vagytok mind? Senki se maradt el? Little John?

- Itt vagyok, vitéz kapitány! - kiáltotta Little John. -Egy kicsit elkéstem. James úr és a városbíró nagyon megbarátkoztak. Alig akartak elválni.

Egy nyíl suhant el Robin mellett.

- Nem nyitjuk ki a kaput! Átkozott Robin Hood! - hallatszott a bástyáról.

Az őrség parancsnoka nem tudott többet mondani. Robin két ugrással a bástyán volt. Galléron ragadta a kapitányt. A cimborák is felnyomultak.

- Gyerünk a kapuval! Nincs időm beszélgetni. A kapitány elfehéredett.

- Nyissátok ki a kaput!... - Hanem amikor Robin leugrott, egy tört dobott utána. - Ez is tiéd!

- Ez pedig a tiéd! - vágta fültövön Tuck barát. - Mert jól jegyezd meg, édes fiam, hogy galád ember az, aki hátulról támad! Ugye, most leestél? Megütötte magad? — A fejét csóválta. - Miért is avatkozol a felnőttek dolgába! Hát viszontlátásra, fiacskám. Javulj meg!... - Egy pillanatra visszafordult. - Akar még valaki valamit? - Szelíden elmosolyodott. - Nem? Senki? - és ő is leugrott a bástyáról.

- Előre, a sherwoodi erdőbe! - kiáltott Robin. Nottingham utcáin csatarendbe álltak már a poroszlók. Csakhogy egyiknek-másiknak elgurult a sisakja, alaposan behorpadt a mellvértje.

A poroszlók kapitánya kardjához kapott. Keze a derekán maradt. Arca ostoba fintorba torzult.

- Ejnye, hol a kardom? ... - Körülnézett. - És hol az ellenség? Úgy látszik, megfutottak!...

- Most fejlődtek csatarendbe?! - kiabált a városbíró. - Hol vannak már a sherwoodiak! A foglyokat kiszabadították, engem pedig ... - a derekához kapott - jól helybenhagytak.

A poroszlók kapitánya végigsimított a bajuszán.

- Ebből is látszik, hogy milyen csürhe! Még azt se várja meg, hogy csatarendbe álljunk. Nahát, ilyen ellenséggel nem is harcolunk. Azt már nem. De tessék megnézni, városbíró uram, hogy milyen nagyszerűen fölállítottam az embereimet. Elöl a dárdások ...

- Elég! - harsogott a városbíró. - Mindjárt felköttetek! Elöl a dárdások, azt mondja, elöl a dárdások ... De hol az ellenség, te kutyafulú?! - Hirtelen elcsuklott. - A karodat - nyögte -, add ide a karodat!

- Parancsoljon, városbíró uram! Csak kapaszkodjék belém, csak kapaszkodjék.

- Jaj, a derekam, jaj ... - nyöszörgött a szerencsétlen városbíró. - Legalább két hétig nyomhatom az ágyat!

- És a kapitányba fogózva hazabicegett.

A poroszlók pedig továbbra is csatarendbe fejlődve álltak. A polgárok lassan kimerészkedtek az utcára. Nézték, nézték a katonákat. Végre valaki megkérdezte:

- Hol az ellenség, vitéz urak?

- Azt nem tudom - felelt egy nagy bajuszos.

- Hát akkor miért nem mennek szépen haza?

- Mert nem kaptunk rá parancsot.

És csak álltak, álltak büszke csatarendben. Lassan leszállt az est, de a poroszlók még mindig nem mozdultak. Végre megjelent a kapitány. Elsétált a sorok előtt.

- És éppen most nincs itt az ellenség!... Mikor állítalak fel megint ilyen szépen benneteket? - Nagyon szomorúan legyintett. - No, menjetek haza!

AZ ÜSTFOLTOZÓ

Bizony, nem gyöngyélet a szegény üstfoltozó élete!... Csak jár egyik városból a másikba. Majd megszakad a sok munkától, mégsincs pénze. Jó, ha egypár krajcár megakad a zsebében.

No de azért John Sly mégse lógatja a fejét. Hát igaz, most nagyon szegény, de lesz ez még másképpen is. Egyszerre sok pénze lesz. Nagyon sok pénze. Minden ivóba bemegy, és azt mondja:

- Hé, itt van John Sly, az üstfoltozó! Adjatok a legfinomabb borból!

Mert az üstfoltozók nagyon kedvelik a bort. És valahogy sose tudnak eleget inni. Majd egyszer valami nagy jutalmat kap John Sly. Kézre kerít egy gonosztevőt, és akkor ... igen, akkor minden másképpen lesz!

Az emberek megsüvegelik az utcán.

- Isten hozott, vitéz John Sly!

Az úri kisasszonyok rámosolyognak.

- Milyen pompás legény ez a John Sly ...

- Hé, nem tud vigyázni? Majd fellöki az embert! - kiáltott az üstfoltozóra egy mérges, kövér férfi. Jól végigmérte. - Nézzen a lába elé!

John Sly fölkapta a fejét, morgott valamit. Hiába, így van ez mindig. Elgondolkodik, aztán nekimegy valakinek. De miért is gondolkodik annyit? Mindig csak baj van belőle. Az ő dolga csak annyi, hogy megfoltozza az üstöket!...

Nagyot sóhajtott.

De hát olyan jólesik a dicsőségre gondolni! Ilyenkor elfelejti a kopott gúnyáját s hogy egy garas sincs a zsebében. Mindent elfelejt.

“No de legalább azt szeretném tudni, hogy milyen városban vagyok - gondolta. - Majd mindjárt megkérdezem valakitől. Talán ettől a fehér szakállas úrtól.”

- Nemesuram, milyen város ez? Én bizony csak most jöttem ide, és így nem tudom.

- Nottingham városa - mondta a fehér szakállas. - De legjobb, ha mindjárt visszafordulsz.

- Ugyan miért?

- Robin Hood legényei tegnap berontottak a városba. Alaposan helybenhagyták a városbíró poroszlóit. Nem tudjuk, mikor jönnek megint a nyakunkra. De azt már tudjuk, hogy a poroszlók nem védenek meg ...

Az üstfoltozó elmosolyodott.

- Tőlem semmit se vehetnek el! Nincs egy huncut garasom se. Ez a kopott ruha még a haramiáknak se kell. Nem tudom, ki az a Robin Hood, de én bizony nem félek tőle. Nem vagyok ijedős.

- Honnan jössz?

- Banburyból, uram - felelte John Sly. - És ott tudják ám, mi a verekedés! Nem akarok dicsekedni, de engem még senki sem győzött le. Így hát Nottinghamban maradok. Isten veled, jó uram!

John Sly továbbment. Az egyik sarkon nagy tömeget látott. Talán ingyen osztogatnak valamit? No, mindjárt meglátjuk!

Egy páncélos vitéz nagy tekercest húzott elő. És csak tekerte, tekerte ... Két kisfiú fogta a pergamen végét.

- A városbíró parancsa! - olvasta a páncélos. - Ezer arany jutalom Robin Hood kézre kerítójének! - Fölnézett a tekercsből. - Jelentkezik valaki?

Csönd volt. A tömeg hátrább húzódott.

- Ugyan ki tudná elfogni Robint? - dörmögött valaki. - Aztán mégiscsak ő a szegények barátja.

És ekkor egy hang:

- Én jelentkezem! - John Sly lépett elő. - Ezer aranyért mindenkit kézre keríték. Nem kaphatnék előre valamit? Mondjuk, tíz aranyat?

- Semmit! Majd ha elfogtad Robin Hoodot. Élve vagy halva!

- Élve vagy halva, de elfogom. Csak azt mondd meg, vitéz uram: hol tanyázik az a bitang Robin Hood.

- A sherwoodi erdőben. Itt az elfogatóparancs. Aztán a városbírónál jelentkezhetsz a jutalomért. A piactéren van a háza.

- Nem fogom eltéveszteni - mondta John Sly. - Ezer arany, az mégiscsak ezer arany ...

- Nono - mondta egy varga —, még nincs a zsebedben!

- Én már ott érzem! - vigyorgott John Sly. - Azt hiszem, rövidesen búcsút mondok a mesterségemnek. Nem akarok több üstöt látni! De mondjátok csak: hogy jutok a sherwoodi erdőbe? Messze van?

- Csak menj végig az országúton, aztán eléred a sherwoodi erdőt - mondta a varga. - De hogy jutsz vissza?

- Az már az én dolgom! - bólintott John Sly. - Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha mindjárt elindulok. Ha megkapom a jutalmat, a vendégeim vagytok!

Elindult a sherwoodi erdőbe. Vidáman füttyörészett. Vége a nyomorúságnak! Ezer arany üti a markát, ezer arany! Szép pénz, az már biztos. Előkelő fogadóban bérel szobát. Aranytálról eszik. Hogy hajlonganak majd előtte a szolgák! És ez most már nemcsak ábránd! Nem, nem! Hiszen a zsebében az elfogatóparancs! És ez szinte már annyi, mint az ezer arany.

Megállt. A homlokát törölgette. Tyű, milyen hőség van! Egészen elbágyadt.

Egy hatalmas tölgyfa alá húzódott. Igen, itt kezdődik a sherwoodi erdő. Most megpihenünk kegy kicsit. Aztán majd elcsípjük Robint. De mennyit fecsegték azok az ostoba nottinghamiek! Hogy így-úgy, Robin Hood erős fickó, nem lehet elfogni! No, majd ő megmutatja. Mire lemegy a nap, már a zsebében lesz a pénz. És holnap, ó, holnap más élet kezdődik! Valaki megérintette a vállát.

- Elfáradtunk, kedves barátom?

- Bíbor ruhás férfi állt John Sly mellett. Fején tollas kalap, oldalán kard. Igazi lovag. Az üstfoltozó felállt.

- Elbágyasztott a hőség, uram.

- Miért is kelsz útra ilyen melegben? Persze, sok a dolgod!

John Sly ravaszokán mosolygott.

- Az már igaz!... De ha minden jól megy, holnap már úgy lógathatom a lábam, mint egy igazi gróf!

- Aztán miért? Annyi pénzt kapsz egyszerre?

- Ezer aranyat!

- Ezer aranyat?

- Bizony. Még ma este megkapom!

- Nem is tudtam, hogy ilyen jól fizetik az üstfoltozókat - mondta az idegen.

- No hisz, amit az üstfoltozásért kapok! - nevetett John Sly. - Az bizony nem pénz! Most valami másról van szó. Valami egészen másról.

- Igazán érdekel - mondta az idegen. - De beszélj! Mivel keresel annyi pénzt?! Ezer arany mégse két krajcár! Bizony, én is szívesen elfogadnám.

- Meghiszem azt! - nevetett az üstfoltozó. - Hát ide figyelj! Valami nagy zsvány garázdálkodik a környéken. Robin Hood.

- Robin Hood?

- Talán hallottál már róla?

- Fél füllel. De beszélj csak!

- Nos, aki ezt a bitangot elfogja - mondta az üstfoltozó -, ezer arany jutalmat kap. Senki sem mert jelentkezni. Nagyon félnek tőle. De én bizony nem vagyok ijedős legény. Csak egy a bökkenő.

- Halljuk.

- Hatalmas erdő lehet ez a sherwoodi erdő. Aztán nem tudom, hogy akadok Robin Hood nyomára. Segítenél, vitéz lovag? Természetesen nem ingyen kérem. Te is kapsz a jutalomból.

Az idegen az állát dörzsölgette. Látszott, hogy erősen gondolkodik.

- Háromszáz aranyért nyomra vezetlek. Én már mégis csak ismerem errefelé a járást. Aztán biztos, hogy megkapod a jutalmat? Mert a városbíró nagyon ravasz ember. Van valami írásod?

- De mennyire! A zsebemben az elfogatóparancs. A királyi elfogatóparancs.

- Mutasd csak!

- Azt már nem! - John Sly a fejét rázta. - Ne haragudj, de én bizony senkiben se bízom! Az ember sose tudhatja! No de igazán nem akartalak megsérteni, nemes lovag!

A lovag felnevetett.

- Ravasz fickó vagy! Így van ez jól! A te helyedben én is ezt tenném. Úgy látom, helyén van az eszed. De kutya meleg van, az már biztos. Remek ötletem van. Egyszer azt hallottam, hogy az üstfoltozók nem vetik meg a jó bort.

- Különösen ilyen melegben - bólintott John Sly. - Jaj, ne is juttasd az eszembe, hiszen valósággal ég a torkom. Aztán ha a hús borra gondolok ... - És csak nyelt egyet.

- Nagyszerű csapszékot tudok itt a közelben - mondta a lovag. - Azt hiszem, nem árt, ha egy kis borral pecsételjük meg szövetségünket.

- Igazi lovag vagy - mondta tisztelettel John Sly. - Induljunk.

A derék John Sly igazán úgy érezte, hogy sose ér véget

az út. Nagy volt a hőség, és még mindig nem tűnt fel a csapszék.

- Messze van még?

- Csak türelem - mondta a lovag. - Mindjárt odaérünk. Milyen jólesik majd a bor! Vagy inkább a sört szereted? ... Azt hiszem, melegben az a jobb! Hát akkor előbb egy kis sört iszunk.

- Csak már innánk!

Végre föltűnt a csapszék fehér épülete. John Sly, ahogy belépett a hűvös szobába, már sokkal, de sokkal jobban érezte magát. Aztán megjelent a sör. A jó, hűvös sör.

- Igyál! - mondta a lovag. - A vendégem vagy.

És John Sly ivott. Nem kellett biztatni. Most még biztosabb volt a dolgában. Egykettőre legyűri azt az átkozott Robin Hoodot, és estére megkapja az ezer aranyat.

- Akkor majd én vendégellek meg, nemes lovag. Meglátod, én se sajnálom a pénzt! Csak most éppen nincs egy garasom se ...

- Aztán miért haragszol Robin Hoodra?

- Dehogyan haragszom! - nevetett az üstfoltozó. - Hiszen nem ismerem. Csak az ezer aranyért akarom elfogni. Átkozottul kell a pénz.

- És tudod, mi lesz a sorsa, ha a városbíró kezére kerül? — kérdezte az idegen. - Felkötik.

John Sly egy darabig a levegőbe bámult. Aztán felnevetett.

- Hát biztosan megérdemli. Nagy zsvivány,

- Honnan tudod?

- Azt mondják ... - Elgondolkozott egy kicsit. - Igaz, nem is mondták. Még dicsérték is a polgárok, hogy a szegények védelmezője... A poroszló mondta, hogy zsvivány. És ő csak tudja. No de ez nem az én dolgom. Csak az a fontos, hogy elcsípjem Robint. Még egy kis sört, vitéz lovag ... Ihatok még egy kis sort?

- Csak igyál, pajtás!

John Sly nyelve már egyre nehezebben forgott, aztán elakadt. Feje az asztalra bukott. Elaludt.

Arra ébredt, hogy rázzák. És milyen erősen!

- Nono ... - dűnnyögte - nono!

- Semmi nono! - kiabált a kocsmáros. - Éppen itt az ideje, hogy fölrázzalak. Itt nem lehet aludni.

- De kedves barátom ... - dadogta - hogy te milyen kedves barátom vagy!... Az itókát is fizeted ...

A kocsmáros összeráncolta a homlokát.

- Micsoda?! Hogy én fizetem ki a sördet?! Hallod-e, ez aztán már igazán szemtelenség! Fizess és kotródj, amíg szépen mondom.

I - Tessék?... - hunyorgott Sly. - Hja persze, te vagy fogadós. Igen, igen. No de hol van a barátom, az én kedves, jó barátom? A lovag úr? Hát persze hogy fizetek. Majd ha megkapom a jutalmat. Mert tudod, az úgy van ... A fogadós úgy megrázta Slyt, hogy az egyszerre kijózanodott.

- Hallod-e, igazán nem tudom, miféle jutalomról fecsegsz. Utoljára mondom, fizess!

Az üstfoltozó megvakarta a kobakját.

- De miből? De miből?... Nincs egy árva, megveszekedett fityingem se. Igazán nem értem, hova tűnt a barátom. Megígérte, hogy fizet. De igazán megígérte. - A nyitott tarisznyájára pillantott. Ó, jaj, de hiszen kifosztottak!

Vadul turkált a tarisznyában. - A parancs, az elfogató-parancs! Eltűnt! Elrabolták! A kocsmáros csípőre tette a kezét.

- Miféle elfogatóparancsról fecsegsz?

- A nottinghami városbírótól kaptam. Kézre kell kerítenem Robin Hoodot. Élve vagy halva. Jaj, most már nem kapom meg az ezer aranyat! ..

- Robin Hoodot akarod elfogni?

- Igen, láttad talán?

- Hogy láttam-e? - nevetett a kocsmáros. - Nem is olyan régen! Hiszen együtt jöttetek.

John Sly nagyot csuklott.

- Hogy együtt jöttünk? Az lehetetlen! Hiszen egy előkelő lovaggal jöttem. Szövetkeztünk, hogy elfogjuk Robin Hoodot, és osztzuk a jutalmat.

- Én pedig azt mondom, az a lovag Robin Hood volt!

- Nekem azt mondták, hogy Robin ijesztő képű, szakállas rabló! Nem, nem, ez lehetetlen!

- Micsoda?! Kétkedsz a szavamban?! No de mindjárt ellátom a bajodat! Fizetsz, vagy nem fizetsz?!

- Tudod, az úgy volt, hogy a lovag megígérte ...

- Hagyd már a lovagot, mert képen váglak! - dühöngött a fogadós. - Nem érdekelnek az ostoba meséid.

- Mivel tartozom?
- Két arannyal.
- Két arannyal?! - John Sly nyelt egyet. - Még sose láttam annyi pénzt egyszerre. Komolyan mondom, ha megkapom a jutalmat, húsz aranyat fizetek. Nos, mit szólsz ehhez? Húsz arany üti a markod! Remélem, elég nagylelkű vagyok?
- Mennyi pénzed van?
- Már mondtam, hogy nincs egy vasam se!
- De ittál! Nálam nem lehet potyázni... Ide csak tisztességes emberek járnak. Poroszlók, vadorzók és egyéb zsványok! Ha nem fizetsz, itt maradnak a szerszámaid! Ha megkaptad a nagy jutalmat, visszajöhetsz. Most pedig tűnj el, de gyorsan!
- Csak csípjem el azt az átkozott Robint! - morgott az üstfoltozó. - Ilyen bajba keveredtem miatta!
- Rosszabbul is végződhetett volna a multság - bólintott a kocsmáros.
Mit tehetett John Sly? Lerakta a szerszámain, és elindult.
Most hogy találja meg Robin Hoodot? A sherwoodi erdőben tanyázik. És a sherwoodi erdő olyan nagy. No de így is becsapta! Agyafűrt fickó, az már egyszer biztos!
Hirtelen egy vörös foltot pillantott meg a falevelek között. Elvigyorodott. Ez Robin Hood! Az ám! No, most aztán mindjárt megkapja a magáét!
- Megállj csak, vörös ruhás lovag! Megállj csak!
- Sajnos, azt nem tehetem, mert már állok! Mi bajod Van? Miért lihegsz úgy? Talán nem ízlett a sör?
Gorombáskodott a fogadós?
John Sly magasra emelte a botját.
- Majd mindjárt megmondom, hogy mi a bajom, átkozott Robin Hood! Ne is tagadd, ne is próbáld tagadni!
Robin mosolyogva csóválta a fejét.
- Sose szégyelltem a nevemet. De ne hadonássz! Még a végén ideges leszek.
John Sly botja lesújtott. Robin még idejében egy fa mögé ugrott. Onnan mosolygott az üstfoltozóra.
- Ügyesebb is lehetnél, pajtás. Te akarod elfogni Robin Hoodot? Foltozd csak nyugodtan az üstököt. Az a te dolgod.
- Majd elveszem a jókedvedet! - És a bot még egyszer lesújtott. Két darabra hasadva esett az üstfoltozó lábához.
- A fa törzsét találtad Robin Hood helyett - mosolygott Robin. - No de se baj! Most már legalább nem kell erőlködnöd. Azt hiszem, alaposan elfáradtál. Ha megengeded, felüldítelek egy kis zenével. - És háromszor a kürtjébe fűjt.
Little John, Robert Gomewell, Much és Willy ugrottak elő. John Sly hátra akart ugrani, de Little John elkapta a karját.
- Ne siess úgy, fiatal barátom - vigyorgott Little John. - Inkább azt mondd meg: mit keresel a sherwoodi erdőben?
- Engem akart elfogni - mosolygott Robin. De Little John arcáról eltűnt a mosoly.
- Micsoda?! Robin Hoodra pályáztál?! Mindjárt ellátom a bajodat!
- Hagyd csak - legyintett Robin. - Hiszen ez a szerencsétlen igazán nem ellenségem. Messziről jött, és az ezer arany jutalom egy kicsit megzavarta a fejét. Gondoljátok meg! Ezer arany nem csekélység.
- Nem bizony!... - sóhajtott John Sly. - Különösen ha az ember olyan nehezen keresi a kenyerét, mint én. Szerettem volna egy kicsit jól élni. A végén még a szerszámainkat is elvették. Igazán nem is tudom, mihez kezdjek! ... Nottinghambe nem mehetek vissza. Mindenki rajtam nevetne. A vitéz üstfoltozó, aki el akarta fogni Robin Hoodot!...
- Mi a véleményed a sherwoodi erdőről? - kérdezte Robin Hood. - Azt hiszem, itt se rosszabb, mint a városban. Tudsz az íjjal bánni?
- Hát egy kicsit - mondta John Sly -, de majd megtanulom. És igazán befogadnátok?!
- Miért ne? Üstfoltozóra nekünk is szükségünk van. A szerszámaidat majd kiváltjuk. És elhiheted, nem is vagyunk mi olyan nagy zsványok. Hát istenem, a nottinghami városbíró egy kicsit haragszik ránk. De a szegények szeretnek. Nos, itt a kezem!

És John Sly boldogan szorított kezét Robin Hooddal.

EGY KIS TÉVEDÉS

A városbíró nagyot húzott a kupából. Aztán hű barátjára, a testőr kapitányra hunyorított.

- Ma jó napom van, öreg cimborá. Nagyon jó napom van.

- Ennek igazán örülök - bólintott a kapitány. - Biztosan valami pompás cselet eszelté ki, hogy egykettőre elcsípjük az átkozott Robin Hoodot.

A városbíró arcáról eltűnt a mosoly.

- Ne beszélj Robin Hoodról. Majd velem is végzek, nyugodt lehetsz! Most egészen másról van szó. Azt hiszem, birtokocskáim rövidesen meggyarapodnak. Egy éve, hogy ezer aranyat kölcsönöztem Sir Richard of Lee grófnak. Éppen egy éve. És ma bizony lejár a határidő.

- Igen, igen, emlékszem - mondta a kapitány. - Ezt a lovagot érte annyi szerencsétlenség. A termését elverte a jég, a kastélya leégett. Újra kellett építtetni.

- És ehhez mind pénz kellett - bólogatott a városbíró. - A lovagnak azonban nem volt pénze. Mert a lovag bizony szeretett egy kicsit költekezni. Hát eljött hozzám. És én adtam. Hogyne adtam volna!... De azt mondtam: ha egy év múlva nem tudsz fizetni, enyém a birtokod, a kastélyod, Sir Richard. Mít tehetett a lovag? ... Elfogadta az alkut. És azt hiszem, ma se tud fizetni!...

Kint koppant egy alabárd. Kitarult a nagy szárnyas ajtó. Görnyedt hátú férfiak, asszonyok jelentek meg. A városbíró hátradőlt a székén. Roppant méltóságteljes arcot vágott.

- Csak egyenként jöjjetek! - mondta. - Csak egyenként! Nem szeretem, ha mindenki egyszerre panaszkodik!...

Először egy fehér szakállas földműves került a városbíró elé. Mélyen meghajolt.

- Kegyelmes városbíró, a földesúr ismét új adót vetett ki rám! Nem tudom megfizetni...

- Ki a földesurad?

- Sir Harold of Downley lovag.

- Az unokatestvérem - mondta a városbíró. - Új adót vetett ki? Biztosan oka volt rá. A lovag roppant bölcs, igazságos ember. És miért vetette ki az adót?

- Mert unokám született. Azt mondja, hogy nemsokára az is kenyérkereső lesz.

- Hát nincs igaza?... Egy parasztyerek már négy-öt éves korában dolgozik! És ez így van rendjén. Ti csak panaszkodni tudtok. Hol a vetéssel van baj, hol az idővel. Egyszer meleg van, aztán hideg ... Nektek minden baj! örökké siránkoztok!

- De városbíró uram!

- Ne fecsegy! Azt hiszed, nincs más dolgom, mint veled bajlódni?! Eredj, eredj! - Végigsimított a homlokán. Felsóhajtott. - Hogy kifárasztja az embert az igazságszolgáltatás;

Sovány, nagykendős asszony lépett eléje.

- A segélyemért jöttem, nemes városbíró uram ... A városbíró összeráncolta a szemöldökét.

- A segélyedért? Hát mi vagyok én? Pénztár?

- A beleegyezésed nélkül nem fizetik ki - mondta az asszony. - Az uram tetőfedőmunkás volt. Tavaly leesett egy házról. Eltörte a derekát, meghalt. Egyedül maradtam három kisgyerekekkel...

- Nem tudsz dolgozni? - kérdezte a városbíró. - Hiszen még egész fiatal vagy ...

- De három gyereke van. És a városbíró úr tavaly

megígérte, hogy kapok segílyt. Azóta eltelt egy év, és még mindig nem kaptam egy fillért se.

- Hát persze hogy nem kaptál - bólintott a városbíró.

- Írtál már kérvényt? Nem? No tessék ... A kérvényben írd meg, ki volt az urad, mit csinált, milyen színű

haja volt.

- Azt miért fontos?

- Minden fontos! A kérvényhez csatolj három kis kérvényt. A három kis kérvényhez pedig csatolj ...

- De hiszen írni se tudok!

- Akkor nem segíthetek! - csóválta a fejét a városbíró.

- Tanulj meg írni! De jobbat mondok! Lásd, hogy segíteni akarok rajtad! Fizess egy aranyat a városi írnoknak, és ő megcsinálja a kérvényedet. A pénzt én veszem át.

- Ha nekem pénzem volna ...

- Ezen igazán nem segíthetek! Talán még azt kívánnád, hogy én adjak pénzt? Vagy az írnokom ingyen dolgozzék?! Ingenymunkát akar ... Vigyázz, asszony, ezért megbüntettek! Hát nem tudod, hogy minden munkát meg kell fizetni ?!

- De tudom, kegyelmes városbíró uram, csak azt gondoltam, hogy ...

- Te ne gondold semmit!... Még az egyszer elengedem a büntetést. De most már igazán ne zaklass tovább! Ahogy az asszony kiment, a városbíró a testőr kapitányhoz fordult.

- Azt hiszem, túlságosan engedékeny vagyok. De mit csináljak? Úgy sajnálom ezeket a szerencsétleneket. Nem tehetek róla!

A testőr kapitány rosszállóan csóválta a fejét.

- Hát bizony egy kicsit szigorúbb is lehetnél, városbíró uram ...

Egypár sisakos férfi jelent meg az ajtóban.

- Üdv a nemes nottinghami városbírónak! - mondta az egyik. - Sir Richard of Lee ismerősei vagyunk. Itt volt

már a lovag? Mert úgy tudjuk, ma kell megfizetnie az adósságát.

A városbíró arca ijedten megnyúlt.

- Talán ti akartok fizetni helyette?

- Ohó, azt már nem! - nevetett az egyik sisakos. - Rokonok vagyunk. Szeretnénk látni, hogy alázkodik meg a gőgös Sir Richard of Lee.

A városbíró arca felderült.

- Úgy? Hát erre vagytok kíváncsiak? Nos, mindjárt meglátjátok. De jöjjetek csak beljebb! Ugye, ti is nagyon gőgösnek találjátok Sir Richardot? Hát most megpuhítjuk egy kicsit. Különben már jöhetne. Nem tudom, hol késik.

- Két éve vendégei voltunk a kastélyában. Nagyon büszke volt az ősi várra meg a hatalmas parkra.

- Ugye, gyönyörű kastély? - dörzsölte a kezét a város-bíró. - És az a hatalmas park! Nemsokára talán én sétálok ott! És remélem, urak, a vendégeim lesztek?...

És ekkor felhangzott a folyosón:

- Sir Richard of Lee!...

Magas, bársonyruhas férfi lépett a városbíró elé. Hát bizony már kissé kopott volt az a bársonyruha. És a csizma se ragyogott. A városbíró egy darabig csak nézte a lovagot. aztán megkérdezte:

- Nos, Sir Richard, elhoztad a pénzt? Tudod, hogy ma lejár a határidő?

A lovag lehajtotta a fejét. - Hiszen éppen azért jöttem. Adj egy kis haladékot!

A városbíró szinte reszketett az örömtől, mégis roppant sajnálkozó képet vágott.

- Haladékot kérsz, Sir Richard of Lee? Tehát nem tudsz fizetni?

- Egy év múlva mindent visszafizetek! - Egy éve is éppen ezt mondtad. - A fejét csóválta, majd így szólt: - Nem adhatok haladékot. Ne is kívánj ilyet.

- Könyörgök, városbíró uram!...

- Vérzik a szívein, Sir Richard, de nem tehetem! Nem így egyeztünk meg.

- Igaz, igaz"- bólogatott Sir Richard of Lee -, de azért irgalmazz, nemes városbíró! Csak egyévi haladékot adj. Kamatostul fizetem vissza az ezer aranyat.

- Nem érdekelnek a kamataid, Sir Richard! Utoljára kérdem: tudsz-e fizetni?!

Sir Richard of Lee a rokonokhoz fordult.

- Milyen jó, hogy itt talállak benneteket! Biztosan azért jöttetek, hogy segítsetek rajtam. Ugye,

elhoztátok az ezer aranyat? ...

- Azt hiszem, egy kicsit meghibbantál! - mondta az egyik sisakos. - Honnan a csudából szedtünk volna össze annyi pénzt?! Nincs nekünk vagyonunk. Csak a sorsod érdekelt, Sir Richard.

- Persze, persze - mondta a lovag -, magatokhoz akartok hívni, ha a városbíró elűz a birtokomról. Milyen szép töletek. Igazán köszönöm.

- Ejnye, Sir Richard, hát nem tudod, hogy családunk van? Hogy hívnánk magunkhoz? Nincs hely a kastélyunkban!

A városbíró mérgesen dobbantott.

- Elég ebből! Intézzétek el a dolgot egymás között. Az a lényeg, hogy Sir Richard of Lee nem tud fizetni. A kastélya és a birtoka tehát az enyém.

- Soha! - kiáltott Sir Richard.

- Mi az? Mit beszélsz?! - hunyorgott a városbíró. - Szembeszállsz a törvénnyel?! Tudod, mit jelent ez?! Vigyázz, Sir Richard of Lee, vigyázz!...

Sir Richard egy tömött erszényt hajított a városbíró lábához.

- Itt az ezer aranyad! Számold meg csak! Pontosan annyi! Bámulsz, ugye, városbíró uram! Persze, már azt hitted, beköltözhetsz a kastélyomba. Hát nem! Egy kicsit tévedtél. Korai volt az örököd.

A városbíró az ölébe öntötte az aranyakat. Reszkető ujjakkal számolt. Aztán fölnézett. Arca megnyúlt, mintha hirtelen lefogyott volna.

- Megvan, Sir Richard, pontosan megvan. Most csak azt mondd meg, kitől kaptad a pénzt! Mert erre aztán igazán kíváncsi vagyok.

Sir Richard of Lee a városbíróra nézett, aztán a rokonokra. Elmosolyodott.

- Nem rokontól kaptam, ó, nem! A derék rokonok csak tanácsot adtak.

- Igazán nem szép, hogy csúfolsz bennünket - mondta az egyik rokon. - Néha a tanács többet ér, mint a pénz.

- De a ti tanácsotok egy kifújtt tojást sem ér! - kiáltott Sir Richard. - Éppolyan értéktelen, mint ti magatok! Ó,

hogy utállak benneteket! Most persze sárgultok a dühtől, hogy mégse túrnak ki a kastélyomból. Arra vagy kíváncsi, városbíró uram. hogy kitől kaptam a pénzt?! Nos, tudd meg! - Egy lépést hátrált, úgy kiáltotta: - Robin Hoodtól!

A városbíró elsápadt. Megfogódzkodott a szék karfájába.

- Robin Hoodtól?... - dadogta. - De ezt nem értem. Igazán nem értem.

- Igenis. Robin Hoodtól kaptam a pénzt - mondta Sir Richard of Lee. - A szegények és gyöngék védőjétől. Tegnap az erdőben bolyongtam. Egy garasom se volt. Arra nem is gondoltam, hogy a kedves rokonoktól kérjek. Valaki megérinti a vállamat. Egy zöld csuklyás lovag.

A városbíró megrázta az öklét.

- Ó, hogy gyűlölöm ezt a zöld csuklyát! -, hogy gyűlölöm !

- Azt elhiszem - bólított Sir Richard. - Hiszen te mindig a hitvány zsarnokokkal tartottál! De hadd folytassam! Hiszen téged érdekel ez a kis történet, nemes városbíró.

A zöld csuklyás megkérdi, mi bajom. Elmondok neki mindent. Int, hogy menjek vele. S ő egy barlanghoz vezet.

- A zsványok tanyája - bólított a városbíró.

- Talán már jártál ott? - kérdezte a lovag.

- Hagyjuk ezt! - legyintett a városbíró. Beszélj tovább! Mit csinált Robin?

- A barlangból kihozta ezt az erszényt. És csak egyet kért. Adjam át az üzenetét a nemes nottinghami városbírónak!

A városbíró fölugrott.

- Hallottátok! Mindnyájan hallottátok! Sir Richard of Lee a zsványok barlangjában járt! Pénzt fogadott el Robin Hoodtól!

- Robin cinkosa - zúgták a rokonok. - A tömlöcbe vele! Ő se különb, mint a sherwoodi bitangok!

- Igazatok van - bólított a városbíró. - Hé, poroszlók! Kötözzétek meg ezt a fickót!

Sir Richard of Lee fölemelte a karját.

- Ne siess olyan nagyon, nemes városbíró! Egy szóra csak! Még üzent valamit Robin Hood. Ha a legkisebb bajom történik, az életeddel fizetsz. Ez Robin Hood üzenete.

A városbíró elcsuklott. Visszasüllyedt a székre.

- Majd leszámolok még ezzel a gaz Robinnal! És akkor te is megfizetsz, sir Richard! Eredj! Látni sem akarlak!...

Sir Richard of Lee mosolyogva meghajolt.

- Megyek, nemes városbíró ... De bármikor szívesen látlak a birtokomon!

- Eredj! - kiabált a városbíró. - És mindenki menjen ki! Egyedül akarok maradni! Fáj a fejem.

- Ej, ej - csóválta a fejét Sir Richard. - Igazán sajnállak. Hát isten veled, városbíró úr.

Még egyszer meghajolt. Kiment.

MARIAN

Azon a reggelen Willy örködött. Egy hatalmas tölgy mögül figyelte a kanyargó országutat. Igaz, az utóbbi hetek csöndesek voltak, de azért az óvatosság sosem árt. Az ember nem tudhatja, mire készül a nottinghami városbíró. Talán nagyobb fegyveres csapatot toboroz.

Rongyos szürke köpeny libegett Willyn. Igazán úgy festett, mint egy koldus. Senki se sejtette volna, hogy Robin Hood embere.

Nagyot ásított. Éjszaka kezdte az örködést, így hát reggelre kissé álmos lett. Csak legalább jönne valaki.

Még azt se bánná, ha ellenség. Akkor legalább vívni, verekedni lehetne. Hiszen már egészen berozsdásodtak a tagjai. Igaz, mindennap birkóznak, vívnak, célba lönek a cimborákkal, de hát az mégsem igazi küzdelem!

Willy megint kidugta a fejét a fa mögül.

Halkan füttyentett.

Egy ifjú jön!... Olyan karcsú, mint valami lány. De mégse lehet lány, hiszen kard fityeg az oldalán. Sisakja is van. Körülnéz, megáll egy pillanatra, aztán továbbmegy.

Willy hirtelen előlépett.

- Egy lépést se!

Az ifjú hirtelen megállt. És csak nézett.

- Mit akarsz?

- Hogy mit akarok? - nevetett Willy. - Inkább én kérdezhetném. Mit keresel a sherwoodi erdőben, öcskös?! Nos, felelj, amíg szépen kérdezem!

- Tovább akarok menni...

Willy gúnyosan ingatta a fejét.

- Igazán? Tovább akarsz menni? Aztán hova sietsz?

- Nem a te dolgod!...

- No nézd csak, milyen hetyke legény vagy! - csóválta a fejét Willy. - Igazán nem is hinné az ember. No és ha azt mondanám, hogy fordulj vissza?!

- Megbánnád ... - Az ifjú olyan fenyegető arcot vágott, hogy Willy fölnevetett. - Mit nevensz?! Azt hiszed, nem tudok a karddal bánni?! Vigyázz! Megfizetsz ezért a szemtelenségért! Utoljára mondom, engedj tovább!

- És én pedig megint csak azt kérdelem: hova sietsz? Nos, felelsz végre?

- De ez már igazán sok! - És az ifjú előrántotta a kardját. - Mindjárt szerényebb leszel, fickó!

Willy felnevetett.

- No nézd csak, milyen harcias ... Talán almát akarsz hámozni? Vagy sípot faragni? Vigyázz, könnyen

megvágthatod a kezed! - Tovább nem folytathatta, mert az ifjú kardja lesújtott. Szerencsére Willy még idejében félreugrott. - No lám, milyen tejfelesszájú vagy! Komoly lovag sose támad meg védtelen embert! Ezt megtanulhatod.

Az ifjú leeresztette a kardját.

- Igazad van. Bocsásd meg, hogy elfelejtettem a szabályt. Rántsd elő a kardod, és véd magad. Bár okosabban tennéd, ha útnak engednél!

Ekkor már Willy is előrántotta a kardját. Vidáman a levegőbe suhintott.

- Sosem árt egy kis mozgás! Szívesen megtanítalak vívni.

De az ifjú még mindig leeresztett karddal állt. Homlokát összeráncolva gondolkozott.

- És ha megmondom, hogy hova megyek, továbbengedsz? Ne hidd, hogy megijedtem. Csak nagyon sietek.

- No lám, tudsz te tisztességesen is beszélni - mosolygott Willy. - Halljuk, hová igyekszel?

- A sherwoodi erdőbe megyek.

- A sherwoodi erdőbe?

- Igen. Most már engedj tovább!

- De most már nem engedlek tovább. Egy-kettő, fordulj vissza! - "Bizonyára kém - gondolta Willy. - Hiszen egyébként mit is keresne a sherwoodi erdőben? Tízet egy ellen, hogy a nottinghami városbíró embere!"

- Hát nem engedsz tovább? - kérdezte az ifjú. - Így is jó! Akkor majd a kardommal török utat!

- Csak rajta!

És a két penge összecsapott. Az ifjú támadott, de Willy ügyesen félreugrott.

- Látod, barátocskám, nem szabad olyan hirtelen támadni. Még nem untad meg a vívást?

- Nem én! Véd magad!

- Köszönöm a figyelemztetést! - nevetett Willy. - Hé, legurult a sisakod! Hát még azt se tudod rendesen föltenni? Persze, persze. Kicsit nagy volt. Biztosan az apádét loptad el! De milyen nagy hajad van ... Mint egy lánynak!

A fiú elvörösödött.

- Azt hiszed, tolvaj vagyok?! Ezért megfizetsz! - És oldalt vágott. De Willy ezt is kivédte.

- Hallod-e, öcskös - ásított Willy -, unom már ezt az ugrándozást. Utoljára mondom, fordulj vissza! Nem? Na jó! - És kiütötte a fiú kezéből a kardot.

Az ifjú a pengéje után kapott, de Willy elkapta a karját. - Nocsak, nem akarsz tovább vívni?! Elhahagytad, nem neked való!... De vitézül verekedtél, az biztos! Kössünk fegyverbarátságot.

A fiú egy darabig csak nézte Willyt. Aztán a fejét csóválta.

- Engem ugyan nem csapsz be! Ez biztosan valami csel! Hiszen az előbb még az ellenségem voltál, és, most egyszerre fegyverbarátságot akarsz kötni?

- Őszintén beszélek - mondta Willy. - Ha le akarnálak szűrni, nyíltan is megtehetném. Vedd föl a kardodat. Csak aztán ne hadonássz!

A fiú fölvette a kardját.

- No és most továbbengedsz végre?

- Milyen csökönyös vagy! - nevetett Willy. - Szívesen továbbengednék, de azt se tudom, mit keresel a sherwoodi erdőben. Halljuk hát!

Az ifjú egy darabig hallgatott. Aztán megkérdezte:

- A király vadásza vagy? Willy felnevetett.

- Gondolod, hogy őfelsége vadászai ilyen rongyosak?! Ó, nem, fiú, ettől ne félj! Nem vagyok a király vadásza.

- Keresek valakit.

- Igazán? Kit?

- Ó, azt nem árulhatom el!

- Hiszen fegyverbarátságot kötöttünk! Nyugodtan beszélhetsz.

- De nem akarlak megijeszteni. Mert ha meghallod azt a nevet...

- Tyúha, most már igazán kíváncsi vagyok - mosolygott Willy. - Nos, kit keresel?

- Robin Hoodot!

Willy hátralépett. Megvakarta a füle tövét.

- Robin Hoodot keresed? ...

- Ugye, hogy megijedtél?

- Hát ha nem is ijedtem meg, de egy kicsit csodálkozom. Tudod, fiú, Robin Hoodot mostanában csak az ellenségei keresik. De azok sem árulják el a szándékukat.

- Én talán csak nem vagyok Robin Hood ellensége - mosolygott az ifjú.

- Egyedül jöttél - mondta Willy -, egy szál karddal. Nem sokat árthatsz Robin Hoodnak. - Felnevetett. - Azt hiszem, nem kell féltenek tőled a vezéremet!

- Hood a vezéred? Hát ismered Robin Hoodot?!

- Hát csak ismerem a kapitányomat! - mosolygott Willy; - Miért keresed Robin Hoodot? ...

- Ezt nem mondhatom meg! De hidd el, nem vagyok ellensége!... Te igazán az ő embere vagy?! Hiszen ez pompás! ... És én veled vívtam, ó, istenem! Még jó, hogy nem sebesítettelek meg!

- Kész szerencse. No gyere, elvezetlek Robin Hoodhoz! Derék fickó vagy, örülök, hogy megismertelek. Elindultak az ösvényen. Willy úgy ismerte a sherwoodi erdőt, mint a tenyerét. Elég gyorsan elérték a bujdosók tanyáját. Willy oldalba bökte a fiút.

- Látod azt a széles vállú óriást? Az Little John. A másik meg Much cimborá. Talán hallottál már róluk.

- De még mennyire! És Robin Hood? Hol van Robin Hood?

- No látom, téged csak az érdekel - mondta Willy. Éppen a kardját tisztogatja a barlang előtt. Menj csak oda hozzá. No ne félj, nem esz meg! - Nagyot nevetett.

Az ifjú olyan lassan ment Robinhoz, mintha minden pillanatban vissza akarna fordulni. Aztán megállt mögötte, és csak nézte. Végre nagyon félénken megérintette a vállát.

Robin Hood, karddal a kezében, megfordult. Ejnye, milyen lányos képű legényke! - gondolta.

Elmosolyodott.

- Nos, látogatót kaptam? Vagy talán Willy csípett el az erdőben?!

- Veled akar beszélni, kapitányom - mondta Willy. Egyedül jött.

Robin felhúzta a szemöldökét.

- Nos, halljuk: ki vagy, mit akarsz? .. Az ifjú felnevetett.

- Hát igazán nem ismered meg, Robin?! Nézz meg csak Jobban egy kicsit!

- Ejnye - mondta Robin. - Nagyon hasonlítasz valakihez ... De nem! Az nem lehet! Honnan jöttél?

- Nagyon messziről. És a végén meg sem ismered! Hát ezért igazán kár volt idejönni! - Hirtelen lekapta a sisakját, és megrázta dús, gesztenyebarna haját.

- Marian!

- Csakhogy megismertél! - mosolygott a lány.

- Robert! - kiáltott Robin Hood. - Gyere csak ide., Robert Gomewell! Látogatónk van!

Robert Gomewell, ahogy kibújt a barlangból, eltátotta a száját. Olyan ostobán, hogy Marian felnevetett.

- Én vagyok az, Robert, elhíheted! És igazán örülök, hogy végre itt vagyok. Remélem, nem akartok visszaküldeni?!

Most már Willy is közelebb lépett. Alaposan megnézte Mariant.

- Hiszen ez lány! És én egy lánnyal vívtam... Éppen az előbb meséltem Little Johnnak ...

- ...hogy milyen hős voltál! - nevetett Little John. — Hát már lányokkal vívsz?! - És kedélyesen hátba vágta Willyt.

- Mondd, Marian, hogy kerülsz ide? - kérdezte Robin Hood. - Egyáltalán, hogy jutott eszedbe idejönni? Mit szólt atyád?

Marian lehajtotta a fejét.

- Elszöktem hazulról. Hidd el, Robin, el kellett szöknöm. Egy öreg, gazdag lovaghoz akartak férjhez adni. Atyám és a nottinghami városbíró.

- Ezt Robert is említette - bólintott komoran Robin. - Beszélj tovább! Ó, Marian, ha tudnád, hogy örülök... Már azt hittem, egészen elfelejtettél! De én csak fecsegek, fecsegek, és nem hagyalak szóhoz jutni!

- Kicsit hosszú volt az út Locksleyből - mondta a lány. - Ha nem öltözöm fiúruhába, sosem érek ide ...

- Hogy akadtál a nyomomra?
- Rólad beszéltek a koldusok, az özvegyek. Este a tábortűznél rólad énekelnek a pásztorok!
- Rólam, az erdei bitangról ?
- A szegények oltalmazójáról! A szabad britek kapitányáról. Igen, Robin Hood, így beszélnek. - Lehajtott a fejét. - Igaz, az atyám mást mondott. Meg a városbíró is. A nevedet se szabad előttük kiejteni!...
- Ezt gondoltam - mosolygott Robin Hood. - És te, Marian, mégsem felejtetted el a fogadalmunkat? A gyerekkori sétákat? Ó, hiszen ez olyan rég volt!
- Semmit se felejtettem el, Robin. Ó, mióta vándoroltam, hogy megtaláljalak! Szerencsére mindenütt akadtak híveid. Útbaigazítottak. Így aztán mégiscsak ideértem.
Robin Hood fölnevetett. Kurtán, élesen.
- Mégiscsak ideértél, Marian... Hát igen. Csakhogy nem ismered az életünket. Bizony eleget szenvedünk. A városbíró poroszlói, a királyi vadászok úgy hajszolnak, mint a vadakat. Nem neked való élet ez, Marian! A lány szemét elfutotta a könny.
- Visszaküldesz, Robin? Nem akarsz itt maradni? Hát ezért vándoroltam annyit?!- Boldog vagyok, hogy itt vagy - mondta Robin. - Robert Gomewell megmondhatja, hogy mennyit gondoltam rád. Én se felejtettelek el! Hanem veszélyes az élet a sherwoodi erdőben. Különösen egy lánynak.
Robert Gomewell megfogta Robin vállát.
- Aztán hová menjen Marian? Gondoltál erre, Robin? Talán vissza akarsz küldeni az apjához?
Elképzelheted azt a fogadtatást...
- Igazad van - bólintott Robin. A lányra nézett. - Ha igazán úgy akarsz, Marian.
- Azért jöttem! - mosolygott a lány. - Ne is beszéljünk erről! Inkább azt mondd meg, hol fogok lakni.
- Green anyó kunyhója az erdő szélén van - mondta Robin. - Három fiát mentettem meg a bitótól. Azt hiszem, örömmel befogadna, Marian! Majd odavezetlek. De hiszen még nem is kérdeztem meg a cimborákat. Hé, fiúk, ide hozzám!
- Parancsolj, vitéz kapitány!
- Befogadjátok-e Marian? Little John, Much, Willy, feleljetek!
- Befogadjuk!
- Mi ketten már fegyverbarátságot is kötöttünk - mosolygott Willy.
- Nem bánjátok meg - mosolygott Marian. - Nem vagyok ám olyan elkényeztetett úri kisasszony! Tudok én varrni, főzni. Majd meglátjátok!
Erre már Much kihúzta magát.
- Ehhez nekem is lenne egy pár szavam, kedves kisasszony. A varrást szívesen átengedem. Mindig utáltam a lyukas harisnyákat, nadrágokat. A tűt se tudtam soha befűzni. De hogy aztán nálam jobban főzne a kisasszony, azt nem hiszem!
- Akkor majd te leszel a főszakács — mosolygott a lány. - Én meg a kukta!
- Remélem, nem fogtok összeveszni! - nevetett Robin Hood. - Gyere, Marian, elvezetlek Green anyóhoz!...
Átkarolta a lány vállát.
Elindultak az erdőben. Keveset beszéltek, valahogy nehezen találták a szavakat.
- Annyi mindent szeretnék mondani, Marian... Olyan furcsa volt, amikor megpillantottalak. Azt hittem, álom az egész. Egy kicsit még most is azt hiszem.
- Olyan lehetetlen, hogy fölkerestelek?
- Igen, Marian. Olyan lehetetlen. Te, a gazdag földes-úr lánya és én, a szegény bujdosó. Tudod-e, hogy a nottinghami városbíró ezer arany vérdíjat tűzött ki a fejemre?
- Tudod-e, hogy áldanak a szegények? - kérdezte a lány. - Hiszen már mondtam az előbb. A vándorlantosok dalokat énekelnek rólad. Hidd el, többet ér ez, mint ha a zsarnokok kedvence volnál.
Hallgattak egy darabig.
Aztán Robin Hood megkérdezte:
- És mondd csak, Marian, tudnál egy ilyen dalt? ...

- Hiszen eleget hallottam!... - mondta a lány kipirult arccal. - Ide figyelj! - És halkán énekelni kezdte: Robin Hood az erdőn bolyong, s amint bolyong, amint borong, hát egy agg nőre lel, kinek könnyében ázik a porond ...

Robin hallgatta a dalt. Igen, ez a három Green fiú ki-szabadításának a története.

Másnap este a tábortűznél már együtt énekeltek a dalt a bujdosók. A végét fölállva énekeltek, magasra tartott kupával. Amikor a városbíró fölismeri Robint:

Jaj, rád ismertem! Vidd e három ifjút akárhova!

Ilyet se Nottingham, sem a világ nem látott még soha...

LITTLE JOHN, A VARÁZSLÓ

Little John James úrra támaszkodva örködött, Ő bizony sosem unatkozott. Nagyon jól megvolt James úrral. Mindenféléről el lehetett vele beszélgetni. Little John megsimogatta a füttykőst.

- Nos, James úr, mi a véleménye Marian kisasszonyról? Azt hiszem, igazán bátor lány. Mennyit szenvedhetett, amíg megtalálta Robin Hoodot! James úr is meg lehet vele elégedve. Azóta nincs ám szakadt ing. Mert higgye el, James úr, ez is roppant fontos. Az ember néha nem is hinné. Egyébként nem szeretném Much komát megbántani, de Marian mégiscsak jobban főz.

James úr hallgatott. Nagyon értelmesen hallgatott. Nem szeretett fecsegni.

Eleget beszélt Little John.

- Hanem Robin Hood egy kicsit megváltozott. Nem gondolja, James úr? Sokat ül egyedül, és csak bámul maga elé. A múltkor meg azt mondta, jó lenne visszamenni a városba. Hiszen ha egyszer őfelsége, Oroszlánszívű Richárd király hazatérne gráci fogságából, és ő mindent elmondhatna neki!... Ó, a király biztosan megkegyelmezne. A király igazságos. Csak ez a kutya nottinghami városbíró! Ez a mi legnagyobb ellenségünk! De James úr alaposan elintézte a múltkor. Azt hiszem, nem felejtí el egyhamar azt a találkozást.

Hirtelen fölkapta a fejét. Hangokat hallott. Lódobogást. A bokor mögül kinézett az útra.

Egy csapat zarándok tűnt fel. Fekete csuhájuk libegett az enyhe szélben. Az egyik csuha alatt azonban megvillant egy kard.

- Ejha!... - csodálkozott Little John. - Ezek aztán kicsit furcsa zarándokok. Mit gondol, James úr?

Fegyveres zarándokok. Lássuk csak, mennyien vannak ... Tízen. No, ezekkel még csak megbirkózunk.

Aha, a vezetőjük mond valamit. Ezt mindenesetre meghallgatjuk.

- Elöl az íjászok - mondta a vezető. - A páncélosok a menet végén. Hé, Dick!... Csörgesd meg egy kicsit a zsákot. Az aranycsengés előcsalja a zsványokat.

- Hát így vagyunk? - bólintott Little John. Valaki megérintette a vállát. Willy állt mellette.

- Jó, hogy jössz, öregem - súgta Little John. - Látod azokat a zarándokokat? Ellenség. Kelepcébe akarnak csalni. Majd a barlanghoz vezetem a díszes társaságot. Eredj, értesítsd a cimborákat!

Willy bólintott, és már el is tűnt. Little John pedig kiugrott a bokorból.

- Megálljatok, jámbor zarándokok!

- Ki vagy? - kérdezte a vezető. - Mit akarsz tőlünk?...

- Itt lakom az erdőben, cimboráimmal - mondta Little John. - Remélem, vendégeink lesztek vacsorára! Nem tanácsos éjjel továbbmenni. Megtámadhatnak a normannok.

- Ki bántaná a szegény zarándokokat?

Megcsörrent a bozót. Robin Hood lépett elő Tuck baráttal, Willyvel, Muchsal...

A zarándokok csak nézték a fegyveres legényeket. Határozottan szerettek volna továbbmenni.

- Sietős az utunk - mondta a vezető.

- Örökké sajnálnám, ha vacsora nélkül engednék benneteket tovább - mondta Robin Hood. - A vendégeim vagytok! Nos, jöjjetek!

Mit tehettek a fegyveresek? Elindultak Robin Hooddal.

- Bizony, ritkán kapunk ilyen kedves vendégeket - mondta útközben Little John. - Azt hiszem, messziről jöttök. Nagyon fáradtak lehettek.

- Mi sose vagyunk fáradtak - mondta a vezető. - De tulajdonképpen hova megyünk? Hiszen már jó mélyen bent járunk a sherwoodi erdőben.

- Egy kis türelem. Mindjárt megérkezünk - mondta Robin. - Akkor aztán pihenhettek.

Ahogy a barlanghoz értek, nagyot kiáltott:

- Hé, fiúk, vendégeket kaptunk!

- Igazán köszönjük - mondta a zarándokok vezetője. - Bizony, nem árt egy kis pihenés. Nem tudjuk, kik vagytok, de nem is kérdezzük. Azt hiszem, jámbor erdőlakók.

- A lehető legjámborabbak - mondta Little John. - Telepedjete csak a tűzhöz, én addig megabakoltatom az öszvéreket.

Véletlenül az egyik zsákhöz ért. Az aranyak megzörrentek.

Egy zarándok ijedten fölemelte a kezét.

- Vigyázz a zsákokra, kedves barátom! Abban van a holmink. Igaz, nem nagy érték. Egypár szőrcsuha, saru. De tudod, nekünk nincs egyébünk. Szegény zarándokok vagyunk.

- Nyugodt lehetsz - mondta Little John. - Lássatok csak a vacsorához.

A zarándokok Robinék mellé ültek. Együtt falatoztak a bujdosókkal. Az őszelet igazán pompás volt, az már biztos. Charles szerényen elvigyorodott.

- Sajnos, nincs evőeszközünk, kegyes zarándokok! Így hát ti is csak kézzel dolgozzatok. Nos, ízlik az özhús?

- Valóban felséges! Még sohasem ettem jobbat. Igaz, alaposan meg is éheztünk.

- Honnan jöttök? - kérdezte Robin Hood.

- Nottinghamból.

- Ügy? És mi dolgotok volt Nottinghamban?

- Pénzt vittünk főtisztelendő püspök atyánknak. Tudod, amit alamizsnákból gyűjtögettünk össze.

Bizony, alig maradt tíz aranyunk.

- Az bizony nem sok - mondta Little John. - Jól megabakoltattam az öszvéreket. Bírják majd az utat. Hát igazán csak tíz aranyotok maradt?

- Egy krajcárral se több - mondta a vezető. - De nekünk nem is kell sok pénz. Ugyan mit is kezdenénk vele? Hiszen örök szegénységben élünk! De szívesen odaadjuk ezt a tíz aranyat!... Bizonyára ti se dúskáltok a pénzben.

- Hát bizony mi is elég szegények vagyunk - mondta Robin Hood. - No de zarándoktól mégse fogadhatunk el pénzt. Nem, nem!

- Nyugodtan elfogadhatjátok - mondta a zarándok. - Hiszen nálunk úgyszincs értéke a pénznek.

- Sokkal jobb ötletem van - mondta Little John. - Miért vegyük el tőletek azt a pár aranyat? Tíz arany úgyse segít rajtunk. Tudjátok, kegyes zarándokok, én megtanultam a bűvészetet.

- A bűvészetet?

- Igen, a bűvészetet - bólintott Little John. - Az ember sok mindent megtanul ám az erdőben. Akármit el tudok tüntetni. De varázsolok is! Ha kell, pénzt is! Látom, nem hiszitek. Nos, mindjárt meglátjátok, hogy igazat beszélek! - Eltűnt egy pillanatra. A zsákokkal jött vissza. - Ha nem haragudtok, lecsatoltam ezeket a zsákokat a nyeregről.

- De bizony haragszom! - mondta a vezető. - Mit akarsz a zsákokkal?!

Little John ártatlanul elmosolyodott.

- Hogy mit akarok? Semmit! De zsákok nélkül nem tudok varázsolni!

- Hagyjuk ezt! — legyintett a fekete csuklyás. — Mi nem szeretjük az ilyen bűvészkedést. Nem jámbor zarándokoknak való! Vidd csak vissza a zsákokat, és aztán mi is útra kelünk.

- Miért siettek? - kérdezte Robin Hood. - A derék cimbora bűvészkedése igazán roppant ártatlan dolog. Azt hiszem, ezt még a legjámborabb zarándok is végignézheti. Nos, pajtás - fordult Little Johnhoz -

, kezdheted.

Little John szerényen meghajolt a csuhások előtt.

- Kegyes engedelmetekkel! Tehát mennyi pénzetek is van?

- Tíz arany. Hiszen éppen az előbb mondtam. Azóta se szaporodott.

- De még szaporodhatnak! - mosolygott Little John. - Ez a tíz arany a csalétek. Ez csalogatja ide a szellemet, a nagy Abrakadabrá! Mert ha ez a szellem egy kis pénzt szimatol, mindjárt megjelenik. Vannak ilyen szellemek is!

- Igazán furcsa szellem - morgott a fekete csuhás. - Nem szeretem az ilyen szellemeket.

- Pedig nagyon derék szellem - mondta Little John -, mindenkin segít. Biztosra veszem, hogy benneteket is megsajnál. Nos, kezdem hát a varázslatot!

A füre tette a zsákokat. Fölemelt egy üszkös fadarabot, és fél lábon kezdett ugrálni. Hirtelen meghúzta az egyik fekete csuhás orrát.

- Bocsánat - mondta —, de ez is a varázslathoz tartozik!...

Tuck barát oldalba lökte Charlest.

- Azt hiszem, ez valami nagy kópéság lesz - súgta.

- Biztos vagyok benne.

A fekete csuhás jajgatva fogta az orrát.

- Engem már alaposan elvarázsolta! A csillagokat látom, pedig felhős az ég!...

- Csönd - mondta Little John -, még elriasztod a jó szellemet! Akkor aztán kezdhetek előlről. - Tovább ugrált a zsákok körül.

- Jaj, a tyúkszemem! - kapott a lábához a zarándokok vezetője. - Jól ráléptél! Ez is a varázslathoz tartozik?

Little John nem is törődött vele. Hirtelen megállt. Kétszer meghajolt.

- Jelenj meg, Abrakadabra, nagy szellem, jelenj meg! Tíz aranyat kapsz, nagy szellem! Tíz sárga csikót! Cserébe csak egy zsák aranyat kérek. Tudom, nagylelkű vagy, derék szellem! Kérlek, töltsd meg ezeket a zsákokat arannyal !

Az egyik fekete csuhás tiltakozva fölemelte a kezét. Föl akart állni, de Robin Hood megfogta a karját.

- Nem szabad elriasztani a szellemet. Hiszen akkor egy árva aranyat se kapunk!

- Háromszor fújok a kürtömbel! - mondta Little John.

- Addig töltsd meg a zsákokat, kegyes szellem! Háromszor a kürtjébe fújt. Csak úgy zengett az erdő.

Aztán keresztbe fonta a karját.

- Willy komám, nézd meg, teljesítette-e kérésünket a nagy szellem!

Willy megcsörgette a zsákokat. Szélesen elvagyorodott.

- De még mennyire teljesítette! Mind a négy zsák tele van arannyal. Aki nem hiszi, nézze meg!

A fekete csuhások olyan mereven ültek a fűben, mintha karót nyeltek volna. Egyikük se tudott szólni.

- Nézzétek csak meg a zsákokat, kegyes zarándokok!

- mosolygott Little John. - Láthatjátok, hogy mégiscsak ér valamit a bűvésztudományom! Ejnye, milyen sápadtak vagytok!

- Talán megártott a szellemidézés? - kérdezte Robin Hood. - Majd elmúlik az ijedtség. Az a fontos, hogy itt vannak az aranyak. A jó szellem nem hagyott cserben bennünket.

A bujdosók a zsákokhoz ugrottak. Much könyökig turkált az aranyban.

- Még sose láttam ennyi pénzt! Máskor is bűvészkedhetnél, pajtás!

- Csoda történt! - bólogatott Charles. - Igazi csoda. Little John nagyon szomorú arcot vágott.

- Sajnos, az ilyen pénz nem sokat ér. Ezek csak olyan szellemaranyak. Ezért hát meg is tartjuk. De a tíz aranyat meghagyjuk a kegyes zarándokoknak. Nem kell fizetnetek a vacsoráért. Nos, azt hiszem, meg lehetek elégedve.

A csuhásoknak határozottan más volt a véleményük. De még mindig nem tudtak szólni. Végre a vezetőjük felsóhajtott.

- Kifosztottatok! Elvettétek mindenünket!

Little John nyugodtan összesöpörte az aranyakat. A csuhásra nézett.

- Halljátok, mit beszél ez a szerencsétlen?! Hogy kifosztottuk! De hiszen csak tíz aranyuk volt, és még azt

is meghagytuk !

- Talán egy kicsit megzavarodott a derék zarándok a sok aranytól - mondta Robin Hood. - Ez igazán nem is csoda. Ne feledjétek el, cimborák, hogy a zarándokok még sose láttak ennyi pénzt!

- Igaz, igaz - bólogatott Little John. - Gyorsan el is teszem az aranyakat, mert még egészen megzavarodnak a szegény barátok. Azt pedig igazán nem szeretném. Nem is venném a lelkemre! Much, Willy, segítetek! Szedjük össze ezeket az aranyakat!

A zarándokok csak nézték, hogy söpriki össze az aranyakat! A vezetőjük lehajtotta fejét, mintha többé sohasem akarna föltekinteni.

Robin Hood gyengéden megérintette a vállát.

- Csak nyugalom, kapitány uram! Fő a nyugalom és az egészség!

A csuhás fölkapta a fejét.

- Mi az? Miféle kapitányról beszélsz?! Hallod-e, fickó, igazán nem értelek!

- Mindjárt megismertem Nottingham nemes testőr kapitányát - mosolygott Robin.

- Én jámbor zarándok vagyok!

- Akkor csak zarándokolj szépen vissza Nottinghambe - bólított Robin. - És meséld el a városbírónak, hogyan hagytátok itt az aranyakat. Nagyon örül majd neki.

- Miféle városbíróról beszélsz?

- Az én régi, kedves barátomról, a nottinghami városbíróról. Ne feledd el átadni az üdvözetemet! Hát igen, egy kissé rosszul sikerült ez a csel, kapitány uram!

- Még mindig nem értelek!

- Ne add az ártatlant! - mosolygott Robin. - Az aranycsengéssel akartatok kicsalni az erdőből. Hát nem sikerült. No de nem baj, azért ne lógasd az orrod! Legközelebb valami okosabbat agyaltok ki. Nem szeretem az ilyen ócska tréfákat.

A testőr kapitány fölállt. Robinra nézett, aztán a többiekre.

- És most mi lesz?

- Menjete haza - legyintett Robin. - Nem akarunk itt tartani benneteket.

A csuhások fölálltak. Elindultak az öszvérekkel. Olyan szomorúan, mint egy gyászmenet. Little John megvakarta a kobakját.

- Elfelejtettem megkérdezni, hogy ízlett a vacsora! -A fejét csóválta. - Nahát, hogy én milyen figyelmetlen vagyok!

A VASÖKLÜ HUBERT

Versenyt rendeztek a nagyréten, Ökölvívóversenyt. Itt voltak a királyi vadászok, a poroszlók, a testőrök. Nagy nap volt ez! Most dőlt el, hogy ki a legjobb ökölvívó!... Egypár iparoslegény is beszállt a versenybe, de bizony nem sok sikerrel. A királyi vadászoknak volt a legkeményebb öklük.

- Még csak most jön az igazi! - kiáltott az egyik vadász. - Lépj a porondra, Vasöklü Hubert!

Nagy üdvívalgás fogadta Vasöklü Hubertot. A széles vállú vadász elmosolyodott.

- Lássuk, ki akar megmérkőzni velem!

A poroszlók és a testőrök visszahúzódtak. Senki sem akart megverekedni Vasöklü Huberttal. Tavalý is három testőrnek zúzta be a bordáját.

Hubert meg csak mosolygott.

- Ejnye, nem is tudtam, hogy ilyen gyávák a testőrök! Senki sem akar megverekedni egy királyi vadással?! De nagyon félték, vitéz poroszlók!

- Állj ki, John O'Lamb!... - zúgták a poroszlók. -Mentsd meg a becsületünket!

Vasöklű Hubert a szeméhez emelte a tenyerét.

- Hol van az a híres-nevezetes John O'Lamb?! Nem látom! Még mindig nem látom. Ejnye, ejnye, talán gyengül a szemem?

Felharsant a királyi vadászok nevetése.

- Bizony, mi se látjuk azt a John O'Lambet, vagy hogy a csudába hívják!

A poroszlók végre előtuskolták a bajtársukat.

- Itt van John O'Lamb! Majd ő megmutatja!

De szegény John O'Lamb sehogy sem akarta megmutatni. Szerényen viselkedett. Roppant szerényen.

- Ugyan, hagyjatok - magyarázta —, hiszen tudjátok, hogy hetek óta fáj a karom. Alig tudom mozdítani.

Vasöklű Hubert sajnálkozva csóválta a fejét.

- Fáj a karod, cimborá? Hát az bizony nagy baj! No de én segítek a dolgon.

- Kenegesd meg, Hubert! - nevettek a vadászok. - Ne félj, John O'Lamb. majd meggyógyít Vasöklű Hubert!

De John O'Lamb, úgy látszik, a "gyógyításhoz" se nagyon ragaszkodott.

- Nem, nem! Most igazán nem verekedhetem. Majd legközelebb megmérkőzöm veled, Vasöklű Hubert. Akkor aztán meglátjuk, ki a legény!

De a poroszlók nem engedték el a társukat.

- Meg kell mutatnod, John O'Lamb! Nem hagyhatod a poroszlók becsületét!

És a szegény John O'Lamb már Vasöklű Hubert mellett állt. Hiába, nem volt menekülés! Vasöklű Hubert elmosolyodott.

Nagyon ijesztően tudott mosolyogni, John O'Lamb hátán végigfutott a hideg.

- Nos, pajtás, kezdjük!

- Alig tudom mozdítani a karomat - dűnyögött a szegény poroszló. Még akart valamit mondani, de Hubert úgy vágta állon, hogy leült, és csak fogta az állát. Megpróbált fölállni. A másik ütés a száját érte.

Egyszerre köpte ki tíz fogát. Ügy vágódott hanyatt, mint egy liszteszsák.

- Legalább nem lesz fogfájása - vigyorgott Vasöklű Hubert. - No, hát mi van a poroszlók becsületével?

A poroszlók elvitték szerencsétlenül járt cimborájukat. Vasöklű Hubert mosolyogva nézte.

- Fektesétek ágyba szegénykét! Remélem, most már nem fáj a karja. Tehát nincs több ellenfél?!

- De van!

Egy kopott ruhás, vörös hajú legény lépett elő. A tömeg szétnyílt előtte. Egy darabig csak nézték, aztán kitért a nevetés.

- Ez a rongyos akarja legyőzni Vasöklű Hubertot?! Egy királyi vadász nem is mérkőzhetik ilyen alakkal!

- Hé, fickó, legalább valami tisztességes gúnyát vehettél volna fel!

A vörös hajú megállt. Bambán elvigorodott.

- De hiszen ez az ünneplőm ... Nem tetszik?

Most nevettek csak igazán! Ez a rongy az ünneplője. Más rendes ember munkában se visel ilyet.

- Ne bántsátok - legyintett Vasöklű Hubert. - Úgy látom, egy kicsit agyalágyult! No, gyere, pajtás! Még eljátszom veled egy kicsit. Addig talán te is kitartasz, mint John O'Lamb!...

És a vörös hajú a porondra lépett. Elgondolkozva nézett maga elé. Aztán megszólalt:

- És mi a győztes díja? Mert ingyen nem verekszem. Azt igazán nem kívánhatjátok.

Hubert felnevetett.

- No lám, nem is olyan bolond ez. A díj érdekl. És olyan biztos vagy, hogy győzol? - fordult a vörös hajúhoz. - Láttad, hogy intéztem el az ellenfelemet?

- Sose tudtam nézni a verekedést - mondta a vörös hajú Szerényen lehajtotta a fejét.

- Hát akkor miért verekszel? - mosolygott Hubert. - Jól gondold meg, öcskös. Eredj szépen haza, mielőtt puhára vernélek.

A vörös hajú a fejét rázta.

- Nem, nem, meg akarlak verni. Nem tetszik az orrod. Nagyon pimasz orrod van. Szeretném belapítani.

Megkapom a törödet, ha legyőzlek?

- A kardomat is! - nevetett Hubert. - Tehát nem tetszik az orrom? Rendben van! - És felemelt ököllel

rohant a vörösre.

A fickó félreugrott. Olyan arcot vágott, mintha nagyon csodálkoznék.

- Miért csépeled a levegőt?! Nem bántott az téged!

- Majd mindjárt elveszem a kedvedet! - harsogott Hubert. - De az ütése megint csak a levegőt érte. Sose tudta eltalálni a vörös hajút.

- Nem értem, mi van veled - dűnnyögött a vörös. - Hát nem látod, hogy itt vagyok? No, hát akkor én támadok. - Hirtelen oldalt ugrott, és mellbe vágta Hubertot. A második ütése az orrát lapította össze.

- Hiába, nem tetszik az orrod! Hubert megtántorodott.

A vörös hajú állon vágta, mire kirepült a porondról, egyenesen a cimborái nyakába.

- Ne siess úgy, pajtás! - szólt utána a vörös hajú. - Add csak ide a kardodat meg a törődöt!

De a Vasöklű mozdulni sem tudott. Orrából-szájából csorgott a vér. Nyomorúságos látvány volt. A vadászok csak nézték a hősüket. Szólni se tudtak. Hát igazán így elintézte az a nyomorult vörös hajú fickó?

És akkor az egyik vadász felkiáltott:

- Szabálytalanul győzted le Hubertot!

- Úgy van - zúgták a többiek -, szabálytalan küzdelem volt!

De erre megszólaltak a poroszlók is meg a testőrök. Hiszen csak úgy híztak az örömtől, mikor a pökhendi Hubertot belapított orral látták.

- Nem volt szabálytalan küzdelem!

- A vörös hajú igazságosan győzött!

A vörös hajú csípőre tette a kezét. A fejét csóválta.

- No nézd csak, még összeverekednek a végén ... Megmérkőzöm én mással is, vitéz királyi vadászok. De csak egyenként jöjjetek!

Közben a poroszlók és a vadászok egymásnak mentek. Kardok villogtak a levegőben. Egy megvadult ló rémülten fölnyerített. Vasöklű Hubert véresen, összetörve hevert a porban. Senki se törődött vele. A katonák már azt se tudták, miért verekednek, csak csépeltek egymást.

- Hajrá, fiúk! - kiabált a vörös hajú. - Csak üssétek egymást! Nagyon helyes. - Az egyik vadász fejről lerántotta a sisakját. Aztán úgy vágta fejbe a vadászt, hogy orra bukott.

- Éljen a vörös hajú! - kiabált egy poroszló. - Ő is velünk van!

- Eszed tokja! - mondta a vörös, és alaposan képen vágta a katonát. - Igazságos vagyok! Akit érek, azt ütöm! -Elkapta az egyik lovas lábát. - Nagyon kényelmetlenül ülsz a nyeregben!...

A következő percben a katona már a földön volt. A vörös hajú lóra pattant. Kivágtatott a tömegeből. Ahogy egy kis egérutat nyert, megállította a lovát.

- Vadászok, poroszlók, tisztelt úri népség! - kiáltott. - Nem is vagytok kíváncsiak, ki győzte le Vasöklű Hubertot?!

A katonák abbahagyták a verekedést. És csak nézték a vörös hajút.

- Little John vagyok! A jó öreg Little John. - Lekapta a vörös parókát, és a poroszlók felé dobta. - És most csak püfölgétek tovább egymást! Igazán nem akarlak benneteket zavarni!...

Megsarkantyúzta a lovát, és elvágtatott.

CSAPDÁBAN

Ezüstpáncélos lovas jelent meg a sherwoodi erdő szélén. Háromszor a kürtjébe fújt. Aztán így kiáltott:

- Hallod a kürtszót, Robin Hood?!

Pár pernyi csend. Aztán az erdőből fölhangzott Robin Hood kürtjele. És a következő percben Robin

Hood a lovas elé ugrott. Mögötte megjelent Little John, Much és Willy.

A lovas gúnyosan bólintott.

- Persze, egyedül nem mersz előbújni a rejtekedből, Robin Hood!

Robin kiegyenesedett.

- Azt hiszem, már bebizonyítottam egypárszor, hogy nem vagyok gyáva!

- Sose mertél nyíltan, egyedül támadni - mondta a lovas.

- Hazudsz! Vigyázz a szádra!

- Holnap bebizonyíthatod a bátorságodat! Donald of Doncester lovag kardpárbajra hív. Holnap reggel Nottingham mellett, a nagyréten. Hallottad már Donald of Doncester nevét?

- Legyőztem az íjászversenyen - bólintott Robin. - Most se fogok tőle megijedni. Üzenem a lovagnak, hogy holnap hajnalban a nagyréten leszek. Robin Hood nem szokott meghátrálni!

- A lovag egyedül lesz! Remélem, te is, Robin!

- Nyugodt lehetsz - mondta Robin. - Tudom, mi a párbaj! Eredj utadra.

A lovas még egyszer a kürtjébe fújt. Elvágatott.

- Nos, fiúk - mondta Robin -, holnap megmérkőzöm a derék Donald of Doncesterrel. Az íjászversenyen legyőztem. Azt hiszem, a karddal is tudok egy kicsit bánni.

Little John az állát vakarta, mint aki erősen gondolkozik valamin.

- Tudj' isten, kapitányom, nekem valahogy nem tetszik ez a dolog. Ne menj el a nagyrétre!...

Robin Hood összehúzta a szemöldökét.

- Mit beszélsz, Little John?! Meghátráljak? Mindenki rajtam nevessen? Nem, Little John, ezt nem mondhattad komolyan!

- Komolyan mondom, Robin - bólintott Little John. - Kelepcébe akarnak csalni! Megrohannak a városbíró emberei!

- Donald of Doncester kardpárbajra hívott - mondta Robin Hood. - Egy lovag nem szegheti meg a szavát. Nem lehet hitvány áruló! . . .

- Megint csak azt mondom, ne menj el, Robin.

De Robin a fejét rázta. Nem lehetett lebeszélni a párbajról. A barlang előtt várta Marian.

- Már igazán azt hittem, hogy valami bajod történt! Robin mosolyogva megsimogatta az arcát.

- Mi bajom történhetne? Nem kell engem félteni, Marian. Örülök, hogy törődsz velem.

Little John a lányra nézett, aztán Robinra.

- Bizony, kapitány, legalább más törődjék veled, ha már te nem tudsz magadra vigyázni!

- Hallgass, Little John! - kiáltott Robin. - Senki sem kérdezett!

De Marian megfogta Little John kezét.

- Beszélj csak! Valami veszély fenyegeti Robint?

- Alaposan letorkoltál, kapitányom - bólintott Little John -, de azért már csak elmondom a dolgot. - És elbeszélte Donald of Doncester kihívását. - Azt akarja, hogy Robin egyedül menjen.

- Ez természetes, Marian - mondta Robin. - Hiszen a lovag is egyedül lesz! Ugye, nekem adsz igazat, Marian?

A lány egy pillanatra lehajtotta a fejét, majd Robin szemébe nézett.

- Little Johnnak igaza van! Kelepcébe akarnak csalni.

- Ejnye, Marian, hát a lovagi becsület semmi?!

- Maradj itt, Robin ... A lány szeme elfátyolosodott. - Maradj itt...

- Hallgass ránk, Robin - mondta Tuck barát -, ne fogadd el Donald of Doncester kihívását!

Robin Hood Mariant nézte meg a cimboráit. Igen, ezek szeretik, aggódnak érte. De azért holnap hajnalban mégiscsak a nagyréten lesz. Elfordult. Leült egy magányos tönkre. Valaki megérintette a vállát. Marian állt mellette.

- Mégis elmész, Robin?

Robin nem felelt. Tenyerébe hajtott fejjel bámult maga elé.

- És ha elfognak? - kérdezte a lány. - Tudod, milyen sors vár rád. A nottinghami városbíró nem ismer irtalmat!

- Ne beszéljünk erről, Marian!

- Mi lesz a szegényekkel, az elnyomottakkal? Kiben bízzanak? Nem gondolsz rájuk, Robin? Talán a királyi vadászok védik majd meg őket a normannoktól?! Jól tudod, hogy mindenki a zsarnokokkal tart! És ha már te sem leszel ... - Elcsuklott a hangja.

Robin valami vigasztalásfélét akart mondani, de valahogy semmi se jutott az eszébe. Érezte, hogy Marian végigsimított a haján. Fölnézett, de a lány már eltűnt.

A tábornoknál keveset beszéltek. A cimborák lehajtott fejjel gubbasztottak, mintha valami ismeretlen veszélytől félnének. Tuck barát elővette az imakönyvét. Much egy üszkös fadarabbal kapargatta a hamut.

És. Little John? A szegény, bujdosó Little John?... Megsimogatta James

urat, és csak hallgatott. Egyáltalán nem volt kedve beszélni. Hej, pedig de sokat tudott volna mondani nagyurak hitványságáról, álnokságáról! Robin Hood mosolyogni próbált.

- Ejnye, fiúk, úgy ültök itt, mint valami gyászoló gyülekezet., Micsoda dolog ez?! Vagy elfelejtettetek már énekelni, tréfálni?! Much! Willy!

- Ha úgy akarod, kapitány - bólintott Willy.

De hát hamarosan elhallgattak a cimborák. És most még mélyebb, nyomasztóbb volt a csönd. A tűz utolsó lobbant, aztán kihunyt. Robin fölállt.

- Jó éjszakát, cimborák!

- Jó éjszakát, kapitány!

Robin Hood a barlang előtt virrasztott. Hallotta, hogy valaki kijön, leül melléje. A sötétben nem látta az arcát.

- Aludj, kapitány ...

- Little John?

- Igen, én vagyok, Little John. Feküdj le és aludj! Hiszen hajnalban megverekszel Donald of Doncester lovaggal! Fáradt leszel.

- Ne félts engem, Little John - mondta Robin. - Megszoktam már a virrasztást. Tudod, hogy szeretem éjjel az erdőt. Ezt a nagy csöndet. Olykor egy-egy madár rikolt álmában ...

- Engedd meg, hogy elkísérjünk, Robin. Meghúzódnak valahol a közelben, és csak akkor ugrunk elő ...

- Nem! - mondta Robin. - Egyedül megyek. Így ígértem meg a lovagnak. A sherwoodi erdő széléig elkísérhetek!

- Ahogy gondold!... - Little John fölállt, rándított egyet a vállán. - Te vagy a kapitány. Te parancsolsz.

-Bement a barlangba.

Robin meg csak virrasztott. Aztán a mellére bukott a feje. Elaludt. Friss, hajnali szél ébresztette fel. A patakhöz ment, megmosakodott. Jólesett a friss, hideg víz! Most

már nem érezte a tegnapi esti szomorúságot. Nem, Donald of Doncester nem szegheti meg lovagi szavát.

- Robin!...:

Robin megfordult. Marian állt előtte.

- Hát ilyen korán felkeltél, Marian?... mosolygott Robin Hood. - Hiszen még alig pirkad.

- Igen, Robin - bólintott a lány. - Látni akartalak. Még egyszer látni akartalak!... Az éjjel nem tudtam aludni. Kimentem a kunyhó elé. Lángoló, vörös csíkot láttam az égen. Talán egy falu égett...

Robin lehajtotta a fejét. Aztán csak annyit mondott:

- Akkor hát hamarosan újabb menekülőkkel találkozunk. Normann uraink kegyetlenül bánnak a néppel.

A lány egészen közel lépett hozzá. A szemébe nézett.

- Robin, egész Anglia a normannok igájában nyög. Csak egyvalaki adhatna igazságot a köznépek ... Minden bátorságod sem elég ahhoz.

- Igazad van. Az a valaki Oroszlánszívű Richárd királyunk.

- Hazatér-e valaha a keresztes hadjáratból? Robin Hood messzire nézett.

- Itt volna már az ideje. Csak el ne késsen. Mert úgy hallottam, hogy kedves öccse, János herceg a királyi trónra tör. Sereget gyűjtött, és a városok sorra meghódolnak neki.

- Nottingham is?

- A városbíró is normann. És János herceg jó embere. Marian lehajtotta a fejét.

- Féltelek ... nagyon féltelek.

Robin Hood megsimogatta a lány fejét. Aztán felvette iját és elindultak a barlang felé. Little Johnék már várták Robint. Úgy fölfegyverkeztek, mintha csatába készülnének.

- Az erdő széléig elkísérünk - mondta Little John.

Szótlanul vonultak a bujdosók. Csak a fegyverek zörögtek. Az erdő szélén megállt Robin Hood.

- Délre visszajövök, fiúk!... Ne félj, Marian!

Még egyszer búcsút intett, aztán elindult a nagyrért felé. Föltűntek Nottingham tornyai. Robin megállt egy pillanatra. Ó, ha ő is a városban lakhatna! Ha küzdhetne a városért! - Aztán csak legyintett. - Ugyan minek is gondol ilyesmire! Ő már csak szegény bujdosó marad.

A nagyréten már várta a páncélos lovas, Donald of Doncester.

- Már azt hittem, el se jössz, Robin Hood!

- Eljöttem, Donald of Doncester. Az íjászversenyen én győztem. Most próbáljuk ki a kardunkat is.

A következő percben azonban kitárult Nottingham kapuja. Elővágattak a királyi vadászok. Dübörögtek a paripák, megvillantak a kardok, s a nap büszkén ragyogott a királyi vadászok zászlóján.

- Most védj magad, Robin Hood! - nevetett a városbíró.

Az egyik vadász Robin felé vágatott. De a következő pillanatban legurult a lóról.

- Ne siess olyan nagyon - vigyorgott Little John. Robinhoz fordult. - Ne haragudj, kapitányom, megszegettük a parancsot! Kerülő úton elkísértünk!

Hát itt voltak bizony a sherwoodi erdő bujdosói! Elöl a bivalyerejű Tuck barát.

- De nagyon sajnálom a királyi vadászokat! - sóhajtott a barát. - Mert bizony ma sokan fübe harapnak.

- Kirántotta hatalmas kardját. - Hohó, de hiszen ez Donald of Doncester lovas ...

Igen, éppen Donald of Doncester került a barát elé. - Védj magad, barát!

- Imádkozni fogok a lelki üdvödért. Hitvány, szőszegő voltál, Donald of Doncester. A szívem hasad meg, lovas, de nem tehetek mást!... - És Tuck barát kardja lesújtott.

Donald of Doncester kettéhasított koponyával vágódott hanyatt. Tuck barát megtörölte szemét. - Istenem, hogy sajnállak!

- Csak rajta, fiúk! - biztatta Little John a bujdosókat. - Elő a fűtykösöket! Csak rajta, James úr! Ne feledjétek az üldöztetést, fiúk ... Csak aprítsátok a vadászokat!

És akkor egy hang:

- János herceg! Itt vannak János herceg katonái!

Nagy sereg közeledett csakugyan. Oroszlánszívű Richárd király távollétét testvére, János herceg lázadásra használta fel. Az ő serege közelgett most, talán hogy Nottingham hűségéről megbizonyosodjék.

Little John karja lehanyatlott. Robin Hood is leengedte a kardját. Abbamaradt a küzdelem.

- Éljen János herceg! - kiáltott a városbíró. Kiabálhatott már a városbíró! A vadászok egyszerre csak megfordultak. S éppen a sherwoodi erdő felé. Ekkor eléjük ugrott Little John.

- Csakhogy megjött az eszetek! El ne fussatok, emberek! Harcoljunk együtt, amíg haza nem tér a király!

Fölharsant Robin Hood kürtjele.

- Előre, fiúk!

Sűrű, tömött sorokban jött a sereg. Nyílzápor fogadta. Robin Hood íjásza jól dolgozott. De ez se állíthatta meg János herceg rohamát. Robin Hood fölkapott egy gazdátlan lóra. A királyi vadászok elé ugratott.

- Utánam! ...

Little John a bujdosókkal oldalba kapta a herceg zsoldosait.

Azok nem számítottak ilyen fogadtatásra.

Little John fűtyköse csak úgy csattogott a koponyákon.

- Jól van, James úr! Csak rajta, James úr!

Tuck barát se maradt Little John mögött. Egyszerre öten rohantak rá. A barát úgy rázta le őket, mint a kutyákat.

- Ugyan, ne bolondozzatok! Mire jó ez?! - És hatalmas kardja lesújtott. - Az örök világosság fényeskedjék nektek - sóhajtott, aztán körülnézett. - No, van még valaki?

Háromszor futottak meg János herceg katonái, de a vezérük - egy szakállas óriás - korbáccsal kergette őket vissza.

- A rongyosok elől hátráltak ?!

Igen. a rongyosok elől hátráltak. A sherwoodi erdő bujdosói jobban forgatták a kardot, mint a testőrök és a királyi vadászok. Hanem azért most a vadászok se hagyták magukat. Hiszen Robin Hood vezette őket. Robin Hood lovasaival éket vert az ellenség soraiba. Úgy verekedett, mintha Oroszlánszívű Richárd király nézné. Egy ordítást hallott:

- Szabadíts ki, Robin Hood, szabadíts ki!...

Little John verekedett egy csomó zsoldossal. Arcáról csak úgy szakadt a verejték. Derekasán dolgozott James úr, de hiába! Mintha a földből nőttek volna ki a katonák.

Tuck barát hatalmas kardjával igyekezett utat vágni magának.

- Mindjárt ott leszek, édes komám, Little John. Csak kitartás, drága cimborám ... - Úgy vágott fültövön egy katonát, hogy az három társán bukfencezett keresztül. -Mit állsz az utamba?! Nem látod, hogy sietek?!... - De hiába kaszabolta az ellenséget, még mindig nem tudott eljutni Little Johnhoz.

Akkor támadott Robin Hood. Magasra emelte a kardját.

- Jövök már, Little John!... Én jövök, Robin Hood! Meghallotta a kiáltást Little John. Felragyogott az arca.

- Ne féljen, James úr! Jön már Robin Hood! Ekkor valami baj történt. Szörnyű baj történt.

Az egyik zsoldos kardja kettéhasította James urat. Little John nyelt egyet. Úgy nézett az elhullott füttykösre, hogy a könnye is kibuggyant. Aztán a zsoldosra nézett. És csak annyit mondott:

- Ó, te!...

És az már a levegőben kalimpált. Derékon kapta el Little John. Megforgatta. Végigsöpört vele az ellenségen.

- Nesztek, James úrért!

Ha nincs füttykös, jó lesz a zsoldos... Azt tartotta maga elé pajzsnak, s így támadott. Hanem azért nagyon el volt keseredve szegény Little John. Hol talál még egy James urat? Hol talál egy ilyen cimborát? Ha ez eszébe jutott, nagyot kiáltott:

- Nesztek, James úrért!

És úgy megszorította a derék katonát, hogy az a nevéét is elfelejtette. De érezte, hogy már nem sokáig bírja. Tuck barát hangja még mindig messziről hangzott.

- Ne félj, Little John! Jövök már! Csak éppen lerázom ezt a pár fickót! Áldás, békesség! - És Tuck barát kardja

lesújtott. Csakhogy azok nagyon sokan voltak, és a barát sehogy se tudott előrejutni. Elvörösödött dühében. - Hát nem engedtek a cimborámhoz? Charles, Much, mentjük meg Little John!

Egyre szorosabb lett a zsoldosok gyűrűje Little John körül. Little John előtt összefolytak az arcok, már alig látott.

És ekkor megpillantott egy zöld csuklyás lovagot.

- Robin Hood!...

Little John szégyenkezve csóválta a fejét.

- Sose hittem, hogy a királyi vadászok jönnek a segítségemre! ... Nini, hiszen még a poroszlók is itt vannak! A nottinghami poroszlók?

Robin Hood kicsavarta az egyik zsoldos markából a kardot. Little John felé dobta.

- Amíg nem akad jobb!...

Little John nagyot lódított élő pajzsán. Az úgy elterült, mint egy béka.

- Köszönöm a kardot! - kiáltott Little John. - Nem olyan jó, mint James úr, de azért megjárja! - Kifújta magát. Elvigyorodott. - Megizzasztottak a kutyák!

Most már együtt támadott Robin Hood és Little John. A királyi vadászok után előrenyomultak a sherwoodi erdő bujdosói. Egy csupasz képű zsoldos Robin mögé került. Már éppen szúrni akart, mikor Much a lábánál fogva rántotta le a lóról. És akkor egy nyílvesző torkon találta Muchot. A cimborá megtántorodott. Száját elöntötte a vér. És csak nézett, mint aki nagyon, de nagyon csodálkozik. Tuck barát elkapta a karját.

- Much cimborám, ne félj, majd bekötjük a sebedet! Much nem félt. Se a harctól, se a haláltól. Még egyszer

fölnézett. Látta Robin Hoodot a vágatató lovasok élén. És egy utolsót kiáltott:

- Éljen Robin Hood!

Aztán hátrahanyatlott a feje. Tuck barát lefogta a szemét.

És a bujdosók között elterjedt a hír. Much meghalt! Hej, de nagyot kiáltott Little John, amikor ezt meghallotta:

- Hát így hullnak el a barátaim?! James úr után Much! Megbosszullak, Much cimborá, ne félj! - És elordította magát: - Bosszuljuk meg Much halálát, cimborák!

Meghallották a kiáltást a bujdosók. Most még vadabbul dolgoztak a kardok és a füttyösök.

János herceg katonái már azt se tudták, merre fussanak.

Hiába korbácsolta, szidta a vezér a legényeit, nem segített. Aki tudott, menekült.

A vezér fölegyenesedett a lován.

- Hát akkor egyedül harcolok!... De nem futok meg gyáván!...

Kardját magasra emelve a királyi vadászok közé vágatott. Egyszerre tíz kard csapott feléje.

- Nem úgy, fiúk!... - kiáltott Robin Hood. - Egyre csak egy mehet! Félre! Velem gyülik meg annak a baja, aki őt megtámadja. Majd én megverekszem vele.

A vadászok tovább kergették a zsoldosokat. Robin pedig a vezér elé ugratott.

- Kezdjük hát!

Egymásnak rontottak. Derekasán verekedett a szakállas. Mintha csak megfutamodott hadserege becsületét akarná megmenteni. Oldalt vágott. De Robin kivédte a csapást.

- Csak rajta, Robin Hood! - kiáltott Little John. Magasra dobta a sapkáját. Lassan véget ért az üldözés, hát inkább Robin Hood küzdelmét nézte. És itt voltak a többiek is. Willy, Robert Gomewell... Tuck barát egy dombról nézte a párharcot. Mellette a halott Much.

- Most támad Robin Hood - mondta Tuck. És ez olyan volt, mintha Muchnak mondaná.

Igen, most Robin Hood támadott. De a szakállas is **jól** védekezett. Vitéz ellenfél volt. Körülnézett. Mindenütt

csak briteket látott. Összeszorította a fogát, és tovább harcolt. A lova felhorkant, és kimerülten összerogyott alatta. Leugrott. Még mindig nem adta fel a küzdelmet.

Robin is lepattant a lováról. Kardja a másíknak a vállát találta. A szakállas megtántorodott. Robin leengedte a kardját. De az újra támadott. Vérzett a válla, és lassan piros lett a páncélja. Mintha az egész ember vérben fürdött volna.

A következő szúrás szíven találta. A kard kihullott a kezéből, Összerogyott.

Robin Hood hátradobta a zöld csuklyát. Úgy állt a halott előtt, némán tisztelegve.

- Úgy haltál meg, mint igazi harcos!

És a bujdosók fejéről is lekerültek a süvegek. Csönd volt. Mindenki érezte, hogy igazi hős nyugszik előttük.

- Fegyveresen temessétek el - mondta Robin Hood. Aztán végigsimított a homlokán. Little Johnra mosolygott. Derekasán verekedtetek. Büszke vagyok rátok.

- Én is büszke vagyok rátok - mondta a városbíró. Igen, ott állt előttük a nottinghami városbíró. Robin

Hood csak nézte.

- Városbíró uram? Hát előkerült? Az előbb valahogy nem láttam ... amikor a János herceg katonáival verekedtünk.

A városbíró igyekezett tréfás képet vágni.

- Te, te nagy kópé vagy, Robin! Hát tudod, eszembe jutott, hogy valami dolgom van odabent a várban, és ... -Hirtelen félbeszakította önmagát. - Aha... aha, úgy látom, már jönnek vissza a vadászaim. Méghozzá szép zsákmánnyal.

Igen, a vadászok foglyokat, zászlókat hoztak. Ennek örült csak a nottinghami városbíró.

- Milyen szépek lesznek majd ezek a zászlók a nottinghami bástyákon!

- Nem tudom, hogy olyan szépek lesznek-e - mondta Robin -, mert ezeket a zászlókat elküldjük Oroszlánszívű Richárdnak.

- Úgy legyen! - bölintott a vadászok kapitánya. A vadászok pedig váratlanul felkiáltottak, hogy éljen

Oroszlánszívű Richárd! Aztán pedig valami olyasmit kiáltottak, hogy a városbíró azt hitte, rosszul hall.

- Éljen Robin Hood! Éljenek a sherwoodiak! A testőr kapitány is előjött.

- Nélküled sose győztünk volna, Robin! Ha nincsenek itt a szabad britek, a trónbitorló elfoglalta volna Nottinghamet.

- Nem mondom - dörmögött a városbíró -, nem mondom.

Robin Hood nem törődött a zsákmánnyal. A harcnak vége volt, Nottingham hű maradt Richárd királyhoz. A többi nem érdekelte. Csak egyet kérdezett:

- Hány cimbora esett el ?

Little John lehajtotta a fejét, úgy felelt:

- Még nem számoltuk meg az elesetteket. Csak azt tudom, hogy Much... - Elcsuklott a hangja. Nem tudott többet mondani.

Little John csak bólintott. Szólni nem tudott. Robin hozzá ugrott. Megfogta a vállát.

- Micsoda?! Mit beszélsz?! Much elesett?! Little John csak bólintott. Szólni nem tudott.

- Hol van?! - kiáltotta Robin Hood. - Vezessetek hozzá! Némán, lehajtott fejjel mentek a kis domb felé. Elöl

Little John és Robin Hood.

Tuck barát felegyenesedett. Hatalmas szálfalakja mintha belenyúlt volna az alkonyodó égbe. Vöröses felhőket kergetett a szél. Idáig hallatszott a sherwoodi fák zúgása.

Robin Hood Tuck barátira nézett, aztán Muchra. Szelíd, békés kifejezés volt Much cimbora arcán. Halvány mosoly derengett a száján. Igazán, mintha csak aludna.

Robin lehajolt hozzá.

- Nyugodj békében, Much cimbora!.. És a sherwoodi bujdosók utána mondták:

- Nyugodj békében!...

Robin Hood fölállt, megfordult. A városbíró állt mögötte a királyi vadászokkal. A szeme sarkából csalódottan pislogott rájuk. A vadászok fölemelt karddal tisztelegtek.

Így tisztelegtek őfelsége vadászai a halott Much előtt. Amíg élt, csak üldözték, bitóval fenyegették.

- Díszes temetése lesz - dörmögte a városbíró. - A nottinghami templomban fog nyugodni. A püspök úr imádkozik majd érte.

De ekkor már megszólalt Little John. Kicsit akadozva beszélt, de azért elmondta, amit akart:

- Nem úgy lesz az. Much cimbora talán nem is érezné jól magát abban a díszes templomban. A sherwoodi erdőben élt. Az erdő volt a hazája. Már inkább csak nyugodjék is ott. És nagyon szép, ha egy püspök temet el egy bujdosót. De azért Much cimboráért Tuck barát imádkozzék. Jó komák voltak. Kenyeres pajtások.

Így lesz ez, városbíró uram.

A nottinghami városbíró lehajtotta a fejét.

- Hát legyen így!

A bujdosók pedig fölemelték Muchot, és elindultak a sherwoodi erdő felé.

ÉLJEN ROBIN HOOD!

Ragyogó reggel virradt a sherwoodi erdőre. Napfényben fürödtek a fák, a selymes pázsit, a bujdosók barlangja, és napfényes volt az a kis hant is a barlang mellett.

Ide temették az éjjel Much cimborát. A kardja és az íja a hanton. Tuck barát imádkozott mellette. Ott voltak a többiek is. Robin, Marian, Little John, Gomewell, Willy ... Hiányzik nekik, ó, nagyon hiányzik!...

Mert ki tud úgy főzni, mint Much? Ki tud úgy tréfálni? Talán még Charles se!

Robin átfogta Marian vállát.

- Most már nem vagyunk üldözöttek, Marian ...

- És talán visszamehetünk Locksleyba - mondta a lány. Együtt.

Aztán csak hallgattak.

Megcsörrent a bozót.

Robin megfordult.

A városbíró állt előtte. De nem egyedül, ó dehogy!... Itt voltak a tanácsosok, a királyi vadászok, a testőrök és a polgárok ... Igen, a polgárok is eljöttek.

Egy darabig csak a sírt nézték, aztán a városbíró megszólalt:

- Eljöttünk érted, Robin Hood - recsegte fátyolos hangon. - Azt akarjuk, hogy gyere velünk Nottinghambe!...A város látni akarja a szabadítót!..

Robin nyelt egyet.

- Sose hittem volna, hogy így kerülök Nottinghambe, nem mint fogoly. Nem szeretem az ünnepélyeket, városbíró uram. És ha még a pajtásaimmal együtt hívnál!...

A városbíró fanyarul elmosolyodott.

- Hát kell azt mondani, Robin? Természetesen együtt jöttök! Tuck barát, Little John és a többi szabad brit! Hagyjátok itt az erdőt, hiszen nem vagytok már bujdosók!

- No - csóválta a fejét Little John -, igazán nem gondoltam, hogy valaha is így vonulok be Nottinghambe .. - Felnevetett. - A királyi vadászok díszkíséretével.

A városbíró hirtelen Marianra pillantott. Elsápadt.

- Marian kisasszony, hát itt? ... Hát itt van?... Ó, ha tudná, mennyit kerestük az édesapjával! De hát hogy jutott ide? A sherwoodi erdőbe?

A lány elmosolyodott.

- Csodálkozik, városbíró úr? Én is menekültem. Akárcsak a többi bujdosó. Reginald lovag elől menekültem. A városbíró úr elől menekültem. Mert hű voltam ahhoz, akit gyerekkorom óta szeretek ..; - Lehajtotta a fejét. Megfogta Robin kezét. Hirtelen fölnézett. - De még a nevét se volt szabad kimondani! Mert nem volt gyűlöletesebb név hét grófságban, mint Robin Hoodé!...

A városbíró csak hallgatott.

És a sherwoodi erdőben felzúgott a kiáltás:

- Éljen Robin Hood!...:

Királyi vadászok, testőrök, polgárok, mesteremberek együtt kiáltották:

- Éljen Robin Hood!...:

Aztán a szabad britek elindultak Nottinghambe. Elöl Robin és Marian. Mögöttük Little John, Tuck barát és a többiek.

- Csak azt sajnálom, barát - mondta Little John -, hogy Much cimborá nem tarthat velünk!..; Hej, micsoda ünnepi ebédet főzne! Olyat még a városbíró sem evett!

- Much mindig velünk lesz - bólintott a barát. - Hiszen sose tudjuk elfelejteni. És amíg gondolunk valakire, addig nem halt meg.

Robin Hood megfogta Marian kezét. Elmosolyodott.

- Ó, Marian, ha tudnád, milyen nagy öröm ez! Nem is az ünnepély miatt. De hogy végre szabadok vagyunk. Nem kell bujdosni, mint az üzött vadaknak! És harcolhatunk a hazáért, a királyért! Nagy öröm ez, Marian. Nagyon nagy öröm.

- És talán együtt is mehetünk haza, Locksleyba -mondta a lány. - Azt hiszem, most már az apám is megtanulta, hogy ki az a Robin Hood!

Lassan közeledtek a város felé. Ó, hogy vágytak mindig ebbe a városba!... De tudták, hogy Nottinghamben csak bitó vár a bujdosókra. Bitó és röhögő poroszlók. Most mégis bevonulnak.

Feltűntek a város tornyai.

- Hiszen ha legalább James úr velem lehelne - sóhajtott Little John. - Együtt kínlódtunk, együtt is kéne örülnünk! Hej, azért mégsem ártana belapítani egypár normann koponyát!...

A kapu kinyílt.

A bástyán megfűjták a harsonát. Díszőrség állt a falakon. A kapitány elkiáltotta magát:

- Őrség, tisztelegj!

És a büszke nottinghami őrség tisztelgett Robin Hood kopott csapata előtt. A nép felkiáltott:

- Éljen Robin Hood!...:

Most végre éljenezhették. Hiszen eddig tömlöcöt kapott, aki kiejtette Robin Hood nevét. Ó, az egyszerű emberek mindig féltek, hogy egyszer csak megkötözve hurcolják be Robin Hoodot. És akkor vége a szegények védőjének. Nem reménykedhetnek már senkiben. És most milyen másképpen vonul be!...

Virágeső, éljenzés között!

- Éljen Robin Hood!

A menet a piacra ért. Nem bitó fogadta a sherwoodi erdő bujdosóit. Díszemlény! Ide lépett fel Robin Hood, Tuck barát, Little John és a többi cimbor. Kicsit zavartan pislogtak, nem szerették az ilyen nagy tömeget. Boldog, kipirult arcok ... a nevüket kiabálták.

A városbíró lépett hozzájuk.

- Hadd szorítsam meg a kezdet Nottingham polgárai előtt, Robin Hood. Még egyszer kérek, ne haragudj az üldöztesekért.

Csönd volt. Mindenki Robinra nézett.

A szabad britek kapitánya fölemelte a fejét. Elnézett a tömeg fölött a mező felé, ahol szétkergette János herceg seregét.

- Az ellenségtől megszabadítottam Nottinghamet. De ha kell, még egy zsarnoktól is megszabadítom ezt a várost.

A városbíró pislogott.

- Igazán nem tudom, mire gondolsz ...

- Mi, szabad britek, most elvonulunk innen - folytatta Robin -, de abban a percben visszatérünk, ha azt halljuk, hogy valakivel igazságtalanság történt Nottingham városában. Soha ne feledd el, hogy élnek és harcolnak a szabad britek, hogy él és harcol Robin Hood!

A tömeg az emlényre rohant, és vállára kapta. Úgy vitték végig Nottingham utcáin.

- Éljen Robin Hood!

- Éljenek a szabad britek!

Kürtszó hallatszott. Aztán fölharsant a kiáltás:

- A futár! Őfelsége Oroszlánszívú Richárd király futárja!

A tömeg Robinnal visszatért az emlény elé. Ott várta őket egy páncélos vitéz. Kezében pergamen tekercs.

- Üdvözlét Nottingham városának! Üdvözlét Robin Hoodnak, a királyi vadászok hadnagyának, aki segített legyőzni a hitszegő János herceget.

Robin a futárhoz ugrott.

- Mi az?! Mit beszélsz? Hát hazatért végre a király? És hogy én, a királyi vadászok hadnagya? - A fejét csóválta. - Nem, nem, bizonyára összetévesztesz valakivel.

- Halljátok őfelsége parancsát! - És a nagy csöndben felolvasta a királyi írást.

Little John tátott szájjal hallgatta.

- Nahát! - nyögte, amikor a saját nevét is hallotta. - Igen, igen, Little John, a szabad britek kiváló harcosa ... a királyi vadászok strázsamestere.

- Éljen Oroszlánszívú Richárd király! - zúgták a szabad britek.

- Így hát mégis királyi vadászok lettünk, fiúk - mosolygott Robin Hood. - De egyet ne feledjete. Hogy mi is voltunk szegények, nyomorultak. A királyi vadászok egyenruhája nemcsak jogot ad, de kötelességet is. Most is éppen úgy védjük a szegényeket és az elnyomottakat, mint régen.

A futár felemelte a fejét.

- Még nem vagyok kész. Figyeljete csak! Robin Hood és társai továbbra is zöld csuklyában járjanak, hogy mindenki meg tudja különböztetni a szabad briteket.

Little John elégedetten bólintott.

- Így jobban is szeretem. Valahogy sose akartam páncélba bújni.

- És mi természetesen hazamegyünk Locksleyba - mondta Marian.

- De előbb összeadlak benneteket a sherwoodi erdőben! - mosolygott Tuck barát.

- Ahol egy kis lakomát is csapunk - bólintott Little John.

- Miért nem itt Nottinghamban? - kérdezte fanyarul a városbíró.

- Valahogy már jobban megszoktuk Sherwood erdejét — mondta Robin Hood. - Tehát, városbíró uram, ha nem

akarja, hogy Nottinghamet megszabadítsam nemes bírójától...

A városbíró mondani akart valamit, de akkor a futár előhúzott egy újabb tekercset.

- Királyunk, Oroszlánszívú Richárd már megszabadította Nottinghamet gögös és pipogya városbírójától ...

- Micsoda?! - zúgott a tömeg. - Elkergették a városbíró?!
  - Oroszlánszívű Richárd hazatérvén híret vette a nottinghami városbíró sokféle gonoszságának, és ezért megfosztja tisztségétől - folytatta a futár. - Elrendeli, hogy Londonba jöjjön írnoknak!
  - Hogy én, írnoknak?! - A polgármester hátrahanyatlott. Még szerencse, hogy a testőr kapitány elkapta.
  - Az új polgármester már útban is van Nottingham felé! - A futár ezzel összehajtotta a tekerceset.
- A nép felzúgott.
- Éljen Oroszlánszívű Richárd!
  - Éljen Robin Hood!
- Aztán pedig fölhangzott a dal. A nottinghami bujdosók dala.
Robin fölemelte a karját.
- Nottingham polgárai! Meghívlak benneteket az esküvői lakomára! Előre Sherwood erdejébe!

A LÁTOGATÓ

Magányos vándor igyekezett Locksley felé. Olykor megállt. A botjára dőlve nézte a vidéket. A mezők olyanok voltak, mint az egymás mellé terített szőnyegek. Lent a faluban harang kondult. A völgyben egy pásztor a nyáját terelgette ... Így messziről apró, tarka foltok voltak a tehenek. És úgy hatott az egész, mint egy kirakósi játék.

A vándor elmosolyodott, mint aki nagyon meg van elégedve. Aztán továbbment.

Kastély tűnt fel, magas kökerítéssel. A kastély mellett majorság.

A vándor a majorságba ment. Mintha a kastélyhoz nem lenne bizalma. Egy izmos karú lány vizet mert a kútnál. Az istállóban szelíden bögött egy tehen.

"Furcsa hely - gondolta a vándor. - Kutya nem támadja meg az embert! Senki se kérdi, honnan jövök, mit akarok. Igazán furcsa hely."

Megállt az istálló előtt.

Odabent egy barna hajú nő éppen az egyik tehenet fejte. Ahogy meglátta a vándort, elmosolyodott.

- Miért nem jön beljebb? Biztosan fáradt meg éhes. -Tejet öntött egy fakupába. - Igya csak meg. Jó meleg. Habzik.

Az idegen megitta a tejet. Aztán megkérdezte:

- Kié ez a majorság? ...

- Robin Hoodé.

Az idegen elgondolkozva bólintott.

- Robin Hood... Persze, ő most nagy úr. Azt mondják,

a király is kegyeli. De meg is érdemli. Vitézül verekedett a felkelőkkel. Biztosan fent van a kastélyban a feleségével! Az asszony felnevetett.

- Én vagyok a felesége! És mindjárt jön Robin is. Jobban szereti a majorságot, mint a kastélyt...

- Már biztosan nem jár zöld csuklyában.

- Tévedsz, idegen!...

Robin Hood állt az ajtóban. Fején zöld csuklya, kezében füttykös.

- Körülnéztem egy kicsit. De azt hiszem, mindjárt vacsorázunk! Remélem, velünk tartasz!

A vándor elmosolyodott.

- Azt se kérde, ki vagyok?

- Poros a csizmád! - mondta Robin. - Messziről jöhettél. Fáradt vagy és éhes. Bizony, itt tartunk vacsorára. Aztán reggel, ha jól kipihented magad, továbbmehetsz!

- Mondd csak, Robin Hood, mi van a cimboráiddal? Mióta levertük János herceget, nem sokat hallok

róluk!

- Pihennek - mondta Robin. - Elvégezték a dolgukat. Little John pocakot eresztett. A sherwoodi erdő mellett épített egy kis házat. Mert nem tud ő már máshol lakni.

- Úgy, úgy - bólogatott az idegen. - De hadd nézzelek meg egy kicsit jobban, Robin Hood. Annyit hallottam rólad. Igen, hát te vagy az ... - Hátracsúsztott a csuklyája.

Robin Hood csak nézte egy darabig. Aztán letérdelt.

- Felség!...

- Kelj fel, Robin! - mondta a király. - Igen, én vagyok a látogató. Kíváncsi voltam rád. És örülök, hogy most se feledkeztél meg a szegényekről. Látod, én is így barangolok, egyszerű ruhában. Mert mi nem vagyunk urak, Robin Hood. Szolgák vagyunk. A nép szolgálói. Szívesen maradnék, Robin, de még ma Nottinghambe akarok jutni. Megnézem, mit csinál az új városbíró.

- Elkísérem, felség! Oroszlánszívű Richárd fölemelte a kezét.

- Maradj csak, Robin! Isten veled! - Elmosolyodott. - Köszönöm a tejet, jó asszony. Ha majd Londonba jöttök, látogassatok meg! ...

És a király elindult. Egy darabig még látszott magas, izmos alakja, aztán eltűnt a messzeségben.

Sötétedett. Apró kis fények csillogtak a homályban. Valahol a völgyben Robin Hood dalát énekelték. A szabad britek dalát. Látni nem lehetett senkit. Mintha maga a táj énekelne.